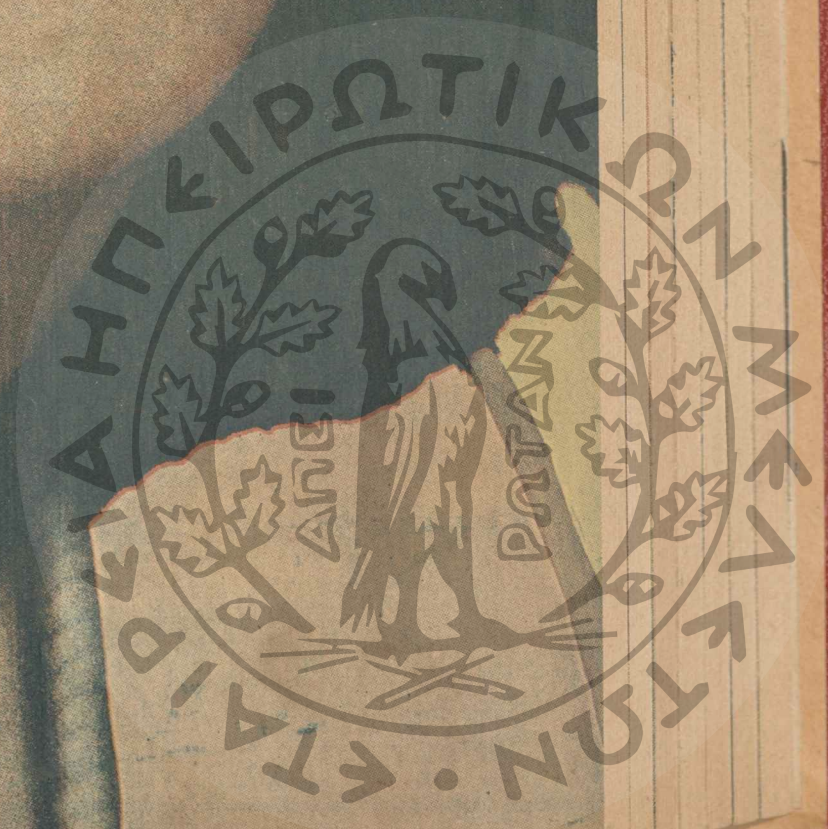


ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 14^{ΟΝ}
ΠΡΟΔΟΣ Β΄
ΑΡ. 40 (709)



Handwritten signature





Τό "Σεβεκλά" κραλεί τά μαλλιά ύριη!

Με την χρησιμοποίησιν του "Σεβεκλά", επιτυγχάνετε απόλυτη καθαριότητα των μαλλιών σας. Αρκεί να ξεπλύνετε μετά το λούσιμο, τα μαλλιά σας προσεκτικά με τη διάλυσι του "Σεβεκλά". Καί ως αποτέλεσμα θα έχετε μαλλιά φρέσκα και γυαλιστερα. Κάθε φάκελλος του Σαμπούαν Τέτ-Νουάρ περι-
 έχει και το ανάλογο "Σε-
 βεκλά". Γιὰ τὰ ξανθὰ μαλ-
 λιά μεταχειρίζεσθε το Σα-
 μπούαν Τέτ-Νουάρ περι-
 γυρισμένο με το "Σεβεκλά", γιὰ σκούρα και γιὰ ξανθὰ
 μαλλιά. Υγιεινή και οικονομική περιποίησις των μαλλιών. Φιάλη Δρχ. 80 και 50.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ
avec cheveux noirs
 ΔΡΧ. 12.50

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10-ΤΗΛ. 25-739



Η Κάλτσα VICTORIA

- από καθαρό μετάξι
- πολύ λεπτή
- χωρίς σκιές
- μεγάλης στερεότητας.

ΓΕΝΙΚΟΙ
 ΑΝΤ/ΠΟΙ **Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ**

— Θέλετε να έχετε έπιτυ-
 χιαν;
 — Αλλάζετε συχνά τούς
 χρωματισμούς των φορεμά-
 των Σας με τὰς Γερμανικάς
 Βαφὰς «ARTI» και θὰ παί-
 νωνται πάντα καινούρια και
 μόδερα.

ΙΩΑΝΝΑ ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΟΔΙΣΤΑ

Οδός Καποδιστρίου 10
 ΑΘΗΝΑ ΚΗΦΙΣΣΙΑ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ ΛΟΥΤΡΑ ΦΟΙΝΕ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ αρ. 5

"Ηρχισεν ή λειτουργία των θερμών θαλασσών και θ-
 γένει ιαματικών λουτρών.
 "Αφθαστος πολυτέλεια, καθαριότης και απολύμνη-
 σις των ιδιοκτητών απολυμαντικών και πλυντικών με-
 νημάτων, σιδηρωτηρίων κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

PALMODONT

Η βασίλισσα της Οδοντοκρεμίας
 Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία
 Γεν. Αντιπρόσωπος
 ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
 Λυκούργου 10, Αθήναι.—Τηλ. 24-296

Την πειό μεγάλη οικονομία
 επιτυγχάνετε αν βάφετε μα-
 νι σας τὰ περσινά σας φο-
 ρέματα με τὰς Γερμανικάς
 Βαφὰς **ARTI**. Θὰ γίνουν
 καινούργια και μόδερα.

ΠΕΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΑ
 ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

Κυρία,
 Σας συνιστώμεν να
 μόνιμα τὰ φορέματά
 μόνον με τὰς γνησας
 κοσμού φήμης Γερμα-
 νικάς «ARTI», διότι αλ-
 λων θὰ ελθεθε βαρύν-
 ονται το σώμα και θα
 πιτύχετε απόλυτος είς
 φήν χωρίς να υποστεί-
 ραμικράν φθοράν τα
 σας. Μία βαφή δια να
 λή δεν αρκεί μόνον το
 φη το ύφασμα, άλλα
 πρό παντός και να μη
 ταστρέφει. Παλαιών
 βαφέν με «ARTI» αμέ-
 ναγνώριζεται ως βαμμέ-
 νος με «ARTI» αμέ-
 θασαι «ARTI» αμέ-
 φουν. Έμπριμέ φορέμα-
 φονται έπιτυχώς με
 «ARTI», αφού προηγου-
 αποχρωματιστούν με το
 κόν αποχρωματιστή «ARTI»
 Πωλούνται στα φαρμα-
 και Έμπορικά.

Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
 ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
 ΠΑΤΗΣΙΩΝ 126

30 Σεπτεμβρίου 1937

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥ



Ο ΦΛΙΠ

Από εδώ και μερικά χρόνια, ο Φρανσί Έρνεμον δεν είχε πια μία δική του ζωή. Άλλοτε, ήταν παραπολύ της μο-
 δας, περιζήτητος και πασίγνωστος στα παρισινά σαλόνια.
 Μά τώρα δεν έδειχνε πια κανένα ενδιαφέρον για τις δια-
 σκεδάσεις. Η μοναδική του ευχαρίστησι ήταν να κάνει ένα
 τουανέττα, χήρα του παλιού φίλου του Ζορέμπ.
 "Υστερ' από τον θάνατο του άνδρός της, η κυρία Ζορέμπ,
 ένα υπόδειγμα φρόνιμης συζύγου, είχε επιθυμήσει μ' όλη
 τη δύναμι της καρδιάς της κάποια παρηγοριά. Κι' έτσι,
 μ' όλη την γοητευτική ωμορφιά της, μ' όλα της ακόμα τὰ
 νειάτα και την κομψότητα, έμενε πολύ ευχαριστημένη απ'
 αυτήν την αίσθηματική φιλία του παλιού θαυμαστού της
 που ήξερε να της κάνει, κόρτε με τόσο λεπτότητα και με
 τόσο τρυφερά εγγύεια. Ο Φρανσί Έρνεμον ήταν μάεστρος,
 σ' αυτήν την πολύπλοκη τέχνη που δεν την ήξερε διόλου ή
 ενάρτε "Αντουανέττα και γι' αυτό προσπαθούσε με κάθε
 τρόπο να την αφήσει να την άνοιξη.
 Όταν η "Αντουανέττα έδειχνε ένα ενδιαφέρον για κά-
 πον με τον οποίο είχε χορέψει, η Φρανσί Έρνεμον κρύ-
 νε γρήγορα τον ένθουσιασμό της μ' ένα σωρό άκλόνητα
 πονηρίες.
 — Όχι, όχι! έλεγε. Αυτός ο άνθρωπος έχει τόσο στραβά
 πόδια!... Δεν αξίζει να τον προσέχετε!...
 Για έναν άλλο, πάλιν, επάνω στην κουθέντα και χωρίς
 να φαίνεται, ότι το έκανε επίτηδες, ανέφερε ότι ήταν υπερ-
 βολικά ανόητος κι' ότι είχε ένα ελάττωμα: Ίδρωναν τὰ χέ-
 ρια του!
 Η "Αντουανέττα, στο τέλος του έδινε πάντα δίκιο κι'
 έτσι ο Φρανσί έτριβε τὰ χέρια του ευχαριστημένος.

— Τόν έφαγα κι' αυτόν! έλεγε. Μά για να δούμε... Θα
 βαστάξη πολύ αυτή ή ιστορία ;
 Η καταστροφή ήρθε μία ήμέρα στο πρόσωπο του Λου-
 σιέν Καμουρλώ, γιου του μεγαλεμπόρου Ραυμόν Καμουρ-
 λώ.
 Η "Αντουανέττα Ζορέμπ περνούσε το καλοκαίρι της σε
 μία μεγάλη θάλασσα κοντά στη θάλασσα. Ο Φρανσί Έρνε-
 μον είχε ένα άνετο δωμάτιο στο γειτονικό ξενοδοχείο. Συ-
 ναντιώντουσαν λοιπόν κάθε ήμέρα, για να κάνουν έναν πε-
 ρίπατο μαζί με το άλογο. Έτσι, σε μία απ' αυτές τις μι-
 κρές εκδρομές τους, έτυχε να συναντήσουν τον Λουσιέν
 Καμουρλώ.
 Ο νεαρός Λουσιέν ήταν χωρίς καπέλλο, με μία όμορφη
 κυλόττα ήπιασας κι' ένα μεταξωτό πουκάμισο ανοιχτό
 στο λαιμό. "Όσο για το άλογο του, ήταν ένα αυθεντικό
 καθαράιμο, από αριστοκρατική ράτσα.
 Αφού λοιπόν ο Καμουρλώ χαιρέτησε την όμορφη "Αν-
 τουανέττα που την είχε γνωρίσει τον χειμώνα στα κοσμικά
 σαλόνια, της πρότεινε να τρέξουν λίγο μαζί, για να καλ-
 μάρη το άλογο του που είχε νευριάσει και τον βασάνιζε.
 Έτσι, το άλογο της "Αντουανέττας άρχισε να καλπάζει
 πίσω από το καθαράιμο του Λουσιέν, ενώ ο φρόνιμος «ρο-
 σινάντες» του Φρανσί Έρνεμον έσκυψε το κεφάλι κι' εξα-
 κολουήσε ήσυχα τον δρόμο του, περιφρονώντας τους δυο
 τρελλούς που είχαν χαθεί κιόλας στο βάθος της δενδροστοι-
 χίας. Ο Φρανσί δεν θέλησε να κεντοίξη το άλογο του με
 τὰ σπληρόνια. Λόεψε από ένα μονοπάτι και γύρισε στη
 θύλα, περιμένοντας την επιστροφή της "Αντουανέττας.
 Η "Αντουανέττα γύρισε ξαναμμένη από τον καθαρό αέ-

ρα και μ' ένα παράξενο χαμόγελο στα χείλη.

—Τι τρελλόπαιδο! φώναξε, μιλώντας για τον Λουσιέν Καμουρλώ. Μά μου φαίνεται πως είναι πολύ συμπαθητικός αυτός ο νέος. Τί λέτε κι' εσείς, Φρανσί;

—Συμπαθητικός; Έκανε εκείνος. Μπορεί... Μά δεν είδατε πως καμάρωνε σαν νεόπλουτος για το καθαρόαιμο αίμαλό του; Κι' έπειτα, έχει ψεύτικα δόντια!

—Μά τί λέτε! φώναξε πάλι η Αντουανέττα. Τα δόντια του είναι υπέροχα! Κι' έπειτα, ποῦ ξέρετε αν τα δόντια του είναι ψεύτικα ή αληθινά, αφού δεν τον είδατε από κοντά;

—Όχι, Φρανσί, αυτή τη φορά δεν έχετε δίκιο!

—Κι' όμως δίνει την εντύπωση, ότι έχει ψεύτικα δόντια. Επέμενε ο Έρνεμόν. Έπειτα, θέλετε να σας πω καθαρά τη γνώμη μου; Είναι ένας ανόητος!

Η κυρία Ζορέμπ πειράχθηκε. Έπαιξε, αψηχημένη, μαζί του μία παρτίδα ντόμινο, είπε στο τέλος ότι ο θορυβός που έκαναν τα κοκκαλάκια της θάρανε τα βλέφαρα από τον ύπνο κι' αποσύρθηκε γρήγορα στην κρεβατοκάμαρά της.

Ο Λουσιέν έκλεινε την ώρα τριγύριζε έξω από τη θύλα. Ο Φρανσί μόλις βγήκε και τον είδε μπροστά του, τον έπιασε από το μπράτσο και με μία μεγάλη τάχα συμπάθεια και φιλία, του είπε:

—Τί λέτε; Κάνουμε έναν περίπατο ως τη θάλασσα; Έσείς θα διασκεδάσετε ωμορφα εδώ πέρα! Μά θέβαια! Ένας νέος σαν κι' εσάς δεν μπορεί παρά να ξεμυαλίσει τις γυναίκες!

Ο νεαρός Καμουρλώ θρέθηκε ανυπεράσπιστος μπροστά στην πονηρία του Έρνεμόν. Μία στο αθλητικό κορμί του είχε μία παιδική ψυχή, όλο αφέλεια. Δεν θα είχαν λοιπόν περπατήσει ούτε δέκα λεπτά της ώρας μαζί και είχε ανοίξει κιόλας την καρδιά του στον ήλικιωμένο φίλο του.

—Είμαι τρελλά έρωτευμένος με την κυρία Ζορέμπ, του είπε. Έπειδή δε με θεοσιωνετε ότι ή σχέσεις σας μαζί της είναι απλώς φιλικές, σχέσεις ενός καλού θείου, όλο επιείκεια, δεν βλέπω τον λόγο να σας κρύψω ότι μου φαίνεται πως μ' αγαπάει κι' εκείνη! Λοιπόν, για πήτε μου τώρα τί πρέπει να κάνω;

«Τί ανόητος πού είναι! συλλογίσθηκε ο Φρανσί. Είχα δίκιο, όταν έλεγα στην Αντουανέττα!»

Κι' άξαφνα, με μία μεγαλοφυΐα, δέα, κατάρτωσε άμέσως το σχέδιό του.

—Πηγαίνετε να την επισκεφθείτε αύριο στις πέντε... του είπε. Θα ευχαριστηθεί πολύ να σας δει...

—Τί κοστούμι με συμβουλευετε να φορέσω;

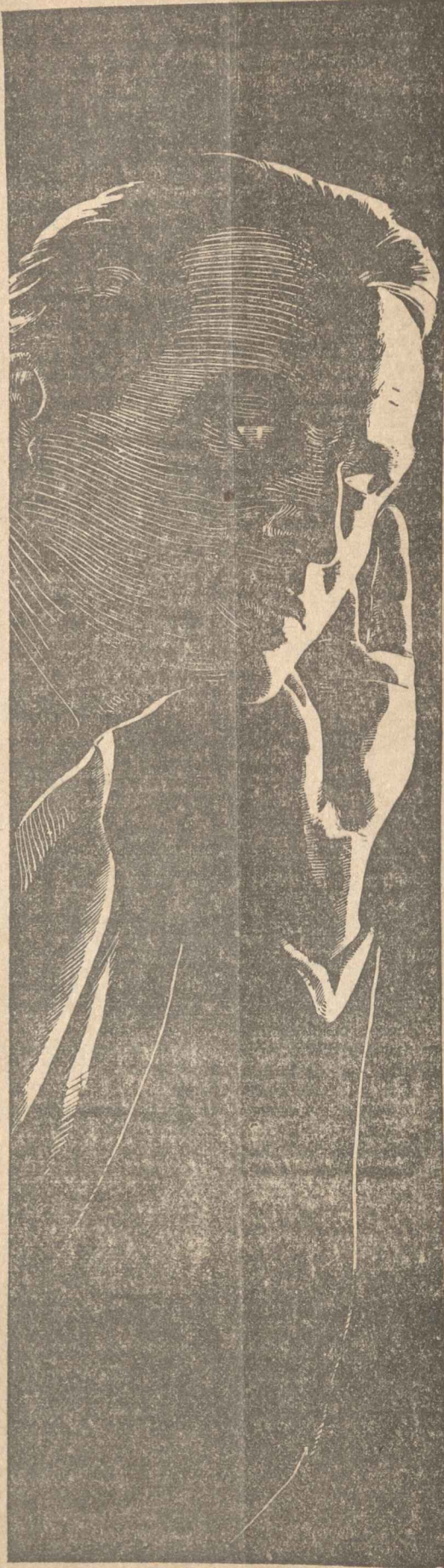
—Ένδυμα επισκέψεως με γάντια.

—Καί... θα είμαστε μόνοι;

Ο Φρανσί κύτταξε μία στιγμή θαθεία στα μάτια τον Καμουρλώ, σαν να ήθελε να θεοσιωνη άν ήταν άξιος να του έμπιστευθή κάποιο μυστικό κι' έπειτα του είπε.

—Ναί, μόνοι... με τον λέοντα.

—Ποιό λέοντα;



Του φάνηκε πως άκουσε κάποιο ρόγχο στο διπλανό δωμάτιο.

—Ένα λέοντα με σάρκα και όστά, ολοζώντανο, που τον λένε Φλίπ. Ένας εξαδελφος της Αντουανέττας που τον έστειλε από την Άντουανέττα. Μά δεν πρέπει να της πείτε ότι ο Φλίπ έκανα λόγο για τον Φλίπ. Θα θέλω να πολύ μαζί μου. Και ξέρετε γιατί; Άπλούστατα διασκεδάει τον μικρό κορίτσι με το να τρομάζει τους φίλους της...

—Υποθέτω ότι ο λέων είναι μέσα σ' ένα κλουβί... ψιθύρισε ο Λουσιέν.

—Μά τί κλουβί! Έκανε ο Φρανσί. Κυκλοφορεί ελεύθερα μέσα στη θύλα!

—Κ' είναι... άγριος;

—Μέχρι της στιγμής δεν έφαγε κανένα.

—Α! Μά ποιός ξέρει... Θα πάρω όπωσδήποτε μαζί μου ένα χοντρό μπαστούνι. Σας ευχαριστώ πολύ που με προειδοποιήσατε...

—Μπά! Τίποτε... Έκανε ο Φρανσί. Κ' ύστερα συλλογίσθηκε:

«Έτσι, ο φιλαράκος θα φαίη πιο ανόητος από όσο είναι στην Άντουανέττα».

Την άλλη ημέρα, ο νεαρός Καμουρλώ άγόρασε ένα χοντρό μπαστούνι με μία σιδερένια μύτη και καθώς χτυπούσε το κουδούνι της θύλας, ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά από τη συγκίνηση.

Ένας υπηρέτης του φώναξε από μακριά:

—Η πόρτα είναι ανοιχτή, κύριε. Μπορείτε να μπήτε.

Μά ο Λουσιέν έκανε τον κουφό. Δεν είχε καμμία διάθεση να θρηνήσει πρόσωπο με τον λέοντα, μάλιστα θα έκανε να στρίψει την δεξιά του στοίχια του κήπου. Περίμενε λοιπόν να τον οδηγήσει ο υπηρέτης ως το σαλόνι. Ο Λουσιέν τότε διάσπασε να κλείσει όλες τις πόρτες. Έπειτα πέρασε το ατί του. Μά δεν άκουσε ούτε τον παραμικρό θρυχηθό. Όσοι του φάνηκε πως άκουσε κάποιο ρόγχο στο διπλανό δωμάτιο.

«Θά φανώ γεναίος! συλλογίσθηκε. Η Άντουανέττα θέλει να δοκιμασθεί το θάρρος μου. Θαμύασι! Όσοι θα φανή ο λέων, θα χαμογελάσει σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου. Θα άρχισα να μιλώ άμέσως για άλλα πράγματα κι' έτσι έκευ θα άναγκασθώ να τον θγάλη από το σαλόνι...

Έκείνη τη στιγμή, ή οικοδέσποινα παρουσιάσθηκε μπροστά του.

«Πόσο είναι ώχρός!» συλλογίσθηκε θλέποντας το παραμορφωμένο πρόσωπο του Καμουρλώ, που έτρεμε στο κίτρινο φύλλο.

—Δόστε μου το μπαστούνι σας, του είπε κατόπιν.

—Πώς; Όχι, όχι... Έκανε εκείνος, σαστισμένος. Το έχω συνθηθεί να που δεν το άποχωρίζομαι ποτέ!

—Και γιατί στέκεσθε εκεί, πίσω από το πιάνο;

—Δέν... δέν ξέρω... Έκανε ο Καμουρλώ.

Και συλλογίσθηκε:

«Στον πρώτο κίνδυνο, θα πιάσω έπάνω στο πιάνο. Από εκεί μ' έβαζε άλλο πήδημα θα κρεμασθώ από το πολυέλαιο του σαλονιού. Περιμένω! Η γυναίκα αυτή δέν μου φαίνεται»

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

Η ΕΥΘΥΜΗ ΜΟΥΣΑ

ΓΑΛΛΟΙ ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

(Όπως τό χάραξε στον τάφο της συζύγου του ένας... άπαρηγόρητος σύζυγος.)

Όσα δακρυα κι' άν χύσω,
ξέρω, δέν θα σ' άναστήσω,
ήμισύ μου τρυφερό!
Κι' έτσι... κλαίω όσο μπορώ!...

Η ΑΦΥΠΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ

(Του Σέρξ)

Άχι! γιατρέ, τ' είν' αυτό πάλι;
Άυπνία έχω μεγάλη,
θασανίζομαι πολύ.
Δέν μπορώ να κλείσω μάτι,
Όχι μόνο στο κρεβάτι,
Άλλά και μέσ' στη... Βουλή...

ΜΕΤΑΞΥ ΜΠΟΕΜ

(Του Σουλλύ)

Δυό άρτίστες πειναλέοι,
κι' ο ένας εις τον άλλον λέει:
—Λοιπόν, αύριο θα σέ δώ;
—Βέβαια! Πού και ποίαν ώρα;
—Μετα τό φαί, έδώ...
—Άσ' τις σαχλαμάρες τώρα...

Η ΑΙΩΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΣ

Κυρία μου, στο σπίτι σας νάρθω,
θέλω δυό χιλιάρια το μήνα,
έπειτα θέλω και μία θοηθό
να κάνη τις δουλειές μέσ' στην κουζίνα.

Χέρια σαν τα δικά μου άφράτα,
να πλένουν δέν μπορούνε πιάτα.

Θέλω μία τουαλέττα και καπέλλο,
παπούτσια, κάλτσες κάθε τριμηνία
Αυτά, κυρία μου, μόνάχα, θέλω
άν θέλετε να κλείσω συμφωνία.

Α, έχασα! Για νάμαστε έν τάξιν
ή κάλτσες πρέπει νάν' από μετάξι.

Θέλω έξοδο τη νύχτα ως τη μία
να πάω στο σινεμά και στο χορό
Δέν είν' αυτό, κυρία μου, καμμία
σπουδαία αξίωσι, θαρρώ.

Ο υπηρέτης δέν είναι κτήνος
να ζή κι' αυτός πρέπει άνθρωπίνως.

Θέλω την κόρσα σας να μου παραχωρήσετε
να κάνω, που και που, μία έκδρομουλά,
μαζί με τον καλό μου, έννοείται,
στο Σούνιο, στη Γλυφάδα ή και στη Βούλα

Έχουμε, βλέπετε, και μεις ψυχή,

Και θέλουμε λιγάκι άναψυχή...

Θέλω το μήνα μίας εβδομάδας άδεια

και θέλω πρό παντός, κυρία,

άν ό αφέντης μου κάνη χάδια,

να μη μου κάνετε σκηνές και φασαρία.

Δέν είμαστε χωρίς αίσθήσεις σώματα,

έχουμε στην αγάπη δικαιώματα.

Ο ΜΠΕΚΡΗΣ

Όλη ή ζωή του πέρασε με μεθούσι:
Ταβέρνα, μπεκρουλιάσματα, λαλούμενα παι-
(γνίδια)

Και στα στερνά του που ό παπάς για να τον
(κοινωνήση)

Έπληγε, αυτός ξεχάστηκε και φώναζε ό κα-
(λός σου:

—Έ, ταβερνιάρη, φέρε μας τα ίδια!

ΠΟΥΚ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΩΜΟΡΦΙΑ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΑΙΩΝΙΩΣ ΕΛΠΙΖΟΥΣΑΝ, Ένταθα. — Η περιποίηση του προσώπου σας καλή, προτιμά όμως το θράδυ να καθαρίζετε το πρόσωπό σας με μία καλή κόλ - κρέμ, π. χ. την εξής:

Huile d' amandes douces	100 gr.
Eau de roses	25 gr.
Blanc de baleine	25 gr.
Teinture de benjoin	15 rg.
Essence	8 gouttes

Κατόπιν σφουγγίζετε το πρόσωπό σας μ' ένα θαμπάκι θρεγμένο με τη λωσιόν που έχετε. Το πρωί μόλις ξυπνήσετε, αλείφετε το πρόσωπό σας με τον χυμό όποιουδήποτε φρούτου. Έχετε στη διάθεσί σας, καρπούζι, πεπονιού, λεμονιού κλπ. Δέν χρειάζεται να το στίψετε. Άρκεί να κόψετε ένα κομματάκι και να περάσετε μ' αυτό το πρόσωπό σας δυο-τρεις φορές. Μετά μισή ώρα ξεπλένεσθε με λίγο γάλα άδραστο και μετά πλένεσθε με το πιτυρόνερο. Πούδρα να χρησιμοποιήτε το Σέρκ, σά χρώμα ρα σ' ε λ 1. Μη χρησιμοποιείτε λευκή, ούτε τον χεμώνα, γιατί όσο άσπρη και να είσθε, δέν θα στρώση καλά ή πούδρα. Άν έχετε δέρμα λευκό προς τό γαλακτώδες, προτιμήστε τό χρώμα νατυρέλ. Στην άλλη σας έρώτησι θ' άπαντήσω προσεχώς.

ΑΤΘΙΔΑ. Για τό ήλιοκάμα σας συνιστώ έπάλειψι με άσπραδι αούγοι κτυπημένο, ή με γιαούρτι, ή με χυμό καρπούζιού. Άκόμη πιο άποτελεσματική σχετικώς είναι ή εξής πομμάα

Vaseline	30 gr.
Lanoline	10 gr.
Oxyde de zinc	8 gr.

Έν τοούτοις, μην άνησυχείτε. Μόλις έπιστρέψετε από την έξοχή θα φέλω σιγά-σιγά ή μαυρίλα. Πάντως άποφεύγετε τις λιπαρές κρέμες. Άλτες άπορροφούν περισσότερο τον ήλιο και θα σας κάνουν να μαυρίσετε πιο πολύ άκόμη.

ΛΟΛΟΥΚΑΝ. Για να θγάλετε τις τρίχες από τα πόδια σας ή άπλουστέρα μέθοδος είναι τό ξύρισμα κάθε δυό μέρες. Κατόπιν περνάτε τα πόδια σας με λίγη κολώνια και μετά τα αλείφετε με λίγη θαζελίνη, ώστε να φαίνονται λεία και γυαλιστερά και να μαυρίσουν γρηγορότερα. Η άποτριχωτική ούσιος δίνουν επίσης λαμπρά άποτελέσματα, αλλά προκαλούν άφόρητη δυσοσμία και χρειάζεται άρκη διαδικασία για να τις έτοιμάση κανείς. Μπορείτε επίσης να άφαιρέσετε τις τρίχες σας με έλαφρόπετρα, την όποια θρέχετε και περνάτε έλαφρά από τό πόδι σας. Χρειάζεται όμως ύπομονη με-τάλη, γιατί άπαιτούνται πάνω από 10 λεπτά για να άφαιρεθούν ή τρίχες κάθε ποδιού και πρέπει να προσέ-χετε μήπως έρεθισθείτε τό δέρμα.

Α. Β. Γ., Ένταθα. Δέν είναι καθόλου άπίθανο τό να έχετε τό δέρμα σας συγχρόνως λιπαρό και ξηρό. Άπτε σημαίνει πως είσθε έξαιρετικά νευρική και πως τα νεύρα σας έπηρεάζουν και την ύγεια σας και την κατάσταση του δέρματός σας γενικά. Άσφαλώς θα σας πειράξουν πολύ ή άτμοσφαιρικές μεταβολές και αυτές ίδίως πρέπει να προσέχετε και να μην έκτίθεσθε πολύ ούτε στον ήλιο, ούτε στον άέρα. Συνταγή μου είναι πολύ δύσκολο να σας δώσω από μακριά. Γι' αυτό σας συμβουλεύω να πάτε σ' ένα καλό δερματολόγο που θα σας οδηγήση καταλλήλως.

ΚΟΚΚΙΝΟΜΥΤΗΝ. Καθόλου. Η ασηή αυτή προορίζεται φυσικά για τις άνωπόστες, αλλά είναι άναγική και σ' άλλους τούς άνωπόστες και δέν σας θεωρούμε καθόλου ως παρελκόν. Ελάτε σ' ένα ελαιοζακί που καφε λίγο χλιαρό τριανταφυλλόνερο και δουτάτε μέσα τη μύτη σας, επί πέντε λεπτά κάθε πρωί και θράδυ. Θα ίδητε πολύ καλά άποτελέσματα. Φοράτε εδύρωνα κολλάρα και όταν ή μύτη σας άνάβη από την μεγάλη ζέση, τρί-βετε τ' αυτιά σας, ώστε να πη τό αίμα εκεί και να ξεφλογισθώ ή μύτη σας.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Χαριτωμένη κλαρίτσα, κατάλλη-
λη για να γαρνίρετε ποτίσεις
παιδιών, μαξιλαράκια, πετσέτα-
κια κλπ. Κεντιέται με θελονια
ρίζας για τα κοτσάνια, κασινά-
κι για τα φύλλα και φουσκοτό
για τις καρδούλες. Κατάλληλη
«λωστή» είναι χροματιστό μουλινέ
ή κοτόν - περιλέ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΝΗΓΥΡΙΟΥ



Ευπολήτη και φορτωμένη μιά λαμπάδα, ίσια με το μπόι της.

δάκι μου!... Γ' αυτό κι' εγώ τ'όκαμα τάμματα, να πάω κρατώντας στα χέρια τη λαμπάδα μου!

Και τραβούσαν και τραβούσαν, απάνω προς το δασωμένο το θουνό, μέσα από τα κέδρα, τα κοντοπούρναρα, τις κουμαριές, τα σήνια, που σκέπαζαν και στόλιζαν το θουνό.

Και νά, πάνω εκεί ψηλά, φάνηκε το μοναστήρι.

— Αργήσαμε λιγάκι! Γρηούλες ήσαν τί νά κάνουνε; Τόσο βαστούσανε τα πόδια τους και τόσο δρόμο παίρναν.

Σάν φτάσανε απάνω, κόσμος πολὺς, παραπολύς. Γεμάτη ήτανε ἡ ἐκκλησία καὶ ἀπὸ μέσα καὶ ἀπ' ἔξω. Στὴν πλατεία τοῦ ναοῦ, ποὺ γίνεται τὸ χοροστάσι κάθε χρόνο, μῆλο νάρριχνε κανεὶς, καταγῆς, δὲν ἔπεφτε. Τόσος πολὺς ἦτανε ὁ κόσμος.

Ἡ φτωχιά ἡ Βάβα-Λένη στενοχωριώταν ν.

— Πῶς νά μπῶ, νά προσκυνήσω τὴν εἰκόνα της!

— Μὴ χολιάς, μάνα, γιὰ τὴν εἰκόνα, τῆς ἔλεγε ἡ νύφη της, τὴν προσκυνάμε τὸ ἀπόγιομα καλλίτερα, ποὺ θά τὴν θγάλουν ἔξω, νά κάνουνε παρὰ κλησι...

— Ἀς εἶνε κι' ἔτσι, παιδί μου, ἀπαντοῦσε αὐτή, ἐγὼ μιά φορά, ἔκανα ὅ,τι ἔπρεπε... Μονάχα νά τὴν προσκυνήσω θέλω κι' ἄλλο δὲν θέλω τίποτε!...

Ἀλλὰ καὶ πάλι εἶχε τὴν στενοχώρια, ποὺ δὲν μποροῦσε νά μπῇ μέσα.

— Ἡ χάρι της ποῦνε μεγάλη, ἂς μὲ συγχωρέσει, ἔλεγε ἀπὸ μέσα της γιὰ νά παρηγορηθῇ.

Μὰ καὶ σάν τελείωσε ἡ λειτουργία κι' ἐβγαίνε ὁ κόσμος, ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ πάλιν ἡ Βάβα-Λένη δὲν κατώρθωσε νά μπῇ. Ἄλλοι ποὺ ἦσαν ἔξω, μπεύναν γιὰ νά προσκυνήσουνε καὶ τὴ φτωχιά τὴ Λένη ὁ συνωστισμός δὲν τὴν ἄφηνε νά τρυπώσει καὶ νά ἀσπασθῇ τὴν εἰκόνα.

Τὴν πατήσανε, τὴν τραλακώσανε καὶ ἀναγκάστηκε κι' αὐτὴ, νά καθῆται ἐκεῖ, σ' ἐνα πουρνάρι ἀπὸ κάτω, στὴν ἀκοῦλα, ποὺ



Ὁ λατερινιέρης, φορτωμένος τὴ λατέρνα του

καὶ λαχανιασμένη, γιὰ νά τὸν προφτάνη. Σὲ κάθε μιά μουνοῖα ποὺ ἔκανε, ἔφτανε ἡ εἰκόνα, σηκώνονταν αὐτὴ τὴν εἰκόνα καὶ πάλι καὶ πάλι προσκυνούσε καὶ πάλι ἡ εἰκόνα ἔφτανε καὶ πάλι, ἡ Βάβα-Λένη κυνηγοῦσε τὴν Παναγία, ποὺ ὅλο ἔφτανε ἀπὸ μπροστά της, σάν νά τὴν ἀπέφτανε.

Ὁ κόσμος, στὸ θέαμα τοῦτο, ἄρχισε νά τὴν παρακολουθεῖ καὶ κάποια γυναῖκα, χωριστὰ φώναζε τὴ νύφη της.

— Τί κάνεις αὐτοῦ πέρα, μάνα; τὴ ρώτησε ἐκεῖνη πιδανώντας τὴν ἀπὸ τὸ μανίκι.

— Δὲν βλέπεις; Προσκυνάω! Πέσε, γρηγορὰ, προσκύνησε καὶ σὺ! ἀποκρίθηκε ἡ Βάβα.

— Μὰ αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ Παναγία, ποὺ προσκυνᾷς, εἶνε λατέρνα, ποὺ χτυπάει τραγῶν δια καὶ χορεύει ὁ κόσμος.

— Τί λές, ἐκεῖ, παιδί μου! Μὲ τόσα χρυσάφια καὶ κορδέλλες, μὲ τόσα ἀσημένια καὶ λουλούδια, δὲν εἶν' ἡ Παναγία!... Δὲν τὴν εἶλε πεις ποὺ εἶνε πνιγμένη στὸ χρυσάφι; Δὲν τὴν εἶλε πεις τί ὡμορφὴ ποὺ εἶνε!...

— Νὰ ἡ Παναγία, μάνα!...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ἦταν μιά λιθοδεσι καὶ νά περιμένῃ τὴν περιφορά...

Ἡ λειτουργία εἶχε τελειώσει πειά.

Πολλοὶ στρώσανε νά φάνε. Μὰ τὸ πλῆθος ἦταν τόσο, τοῦ τὸ προσκύνημα δὲν τελειώνει.

— Μεγάλῃ της ἡ Χάρι!...

Ὅταν, νά καὶ περνάει ἀξάφνα, μπροστά της, φορτωμένος τὴ λατέρνα του, ὁ λατερινιέρης, γυρίζοντας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, γιὰ νά διαλέξῃ χοροτόπι, γιὰ τὴ διασκέδασι καὶ τὸν χορὸ.

Στολισμένη μὲ λουλούδια καὶ μὲ τέλια, μὲ χρυσάφια καὶ μὲ πούλιες ἡ λατέρνα, μὲ κορδέλλες πολὺχρωμες, πολλὰς ποὺ φάνταζαν ὅλα μαζύ, καὶ λάμπαν θριαμβευτικὰ στὸν ἥλιο.

Καὶ μέσα στὸν πλοῦσιο καὶ φανταχτερό καὶ χτυπητὸ διάκοσμο αὐτόν, μιά ὡμορφὴ ζωγραφιστὴ γυναῖκα, νέα καὶ ὠραία μὲ κατάμυρα μαλλιά καὶ γαλάζια σάν τὸν οὐρανὸ τὰ μάτια.

— Ἀ, νὰ ἡ Παναγία! εἶπεν ἡ Βάβα-Λένη καὶ τοακίστηκε ὡς νά φάσῃ τὴν εἰκόνα.

Καὶ σάν τὴν ἔφθανε καὶ τὴν κοινοῦγωσε, δόσ' τοῦ καὶ σταυροῦ καὶ προσκυνήματα ἀπὸ κοντὰ της καὶ δόσ' τοῦ ἐκλήσεις.

— ὦ, Παναγίτσα μου καὶ Δέσποινα, μὲ γάνη σου ἡ Χάρι! Κυρά μου, σὲ εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ γλύτωσες τὸ παιδί μου!... Ἦθε χρόνο θά ἐργάζομαι στὴ Χάρι σου καὶ ἐσὺ ποὺ φέρνω τάμματα, χρυσὴ μου Παναγία!...

Κι' ὅλο μετάνοιες καὶ σταυρούς...

Ὁ λατερινιέρης φορτωμένος τὴ λατέρνα του, προχωροῦσε, προχωροῦσε, ζητῶν τόπο νά τὴ στήσῃ γιὰ χορὸ, κι' ὅσο ἐκεῖνος ἔτρεχε, τόσο τοακίζονταν ἀπὸ κοντὰ ἡ εὐλαθὴς γρηούλα, γιὰ νά τὸν προφτάσῃ.

— Καλὴ μου Παναγία!

Κι' ὅλο νά πέφτῃ στὰ γόνατα καὶ νά ἀπομακρύνεται ὁ λατερινιέρης καὶ πάλι αὐτὴ νά τρέχῃ ἀπὸ κατόπι του, ἰδρωμένη καὶ λαχανιασμένη, γιὰ νά τὸν προφτάσῃ. Σὲ κάθε μιά μουνοῖα ποὺ ἔκανε, ἔφτανε ἡ εἰκόνα, σηκώνονταν αὐτὴ τὴν εἰκόνα καὶ πάλι καὶ πάλι προσκυνούσε καὶ πάλι ἡ εἰκόνα ἔφτανε καὶ πάλι, ἡ Βάβα-Λένη κυνηγοῦσε τὴν Παναγία, ποὺ ὅλο ἔφτανε ἀπὸ μπροστά της, σάν νά τὴν ἀπέφτανε.

Ὁ κόσμος, στὸ θέαμα τοῦτο, ἄρχισε νά τὴν παρακολουθεῖ καὶ κάποια γυναῖκα, χωριστὰ φώναζε τὴ νύφη της.

— Τί κάνεις αὐτοῦ πέρα, μάνα; τὴ ρώτησε ἐκεῖνη πιδανώντας τὴν ἀπὸ τὸ μανίκι.

— Δὲν βλέπεις; Προσκυνάω! Πέσε, γρηγορὰ, προσκύνησε καὶ σὺ! ἀποκρίθηκε ἡ Βάβα.

— Μὰ αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ Παναγία, ποὺ προσκυνᾷς, εἶνε λατέρνα, ποὺ χτυπάει τραγῶν δια καὶ χορεύει ὁ κόσμος.

— Τί λές, ἐκεῖ, παιδί μου! Μὲ τόσα χρυσάφια καὶ κορδέλλες, μὲ τόσα ἀσημένια καὶ λουλούδια, δὲν εἶν' ἡ Παναγία!... Δὲν τὴν εἶλε πεις ποὺ εἶνε πνιγμένη στὸ χρυσάφι; Δὲν τὴν εἶλε πεις τί ὡμορφὴ ποὺ εἶνε!...

— Νὰ ἡ Παναγία, μάνα!...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)



Ὁ ψαλτάκης μπροστὰ τὴν Παναγία

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΚΡΑΙΜΟΝ



ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΡΟΖΑ!

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Θὰ ἦσαν τόσο εὐτυχιμένοι τῆς ἔγραψε σὲ μιά ἀπ' τὶς ἐπιστολές του, — ἂν ἐνὶ πρώτῃ ἔδωκες αὐτὴ τὴ σκηνὴ ποὺ ἐπὶ τόσον καιρὸ ἔμεινε σάν ἓνα φωτεινὸ σημάδι στὸ θάθος τοῦ ἔσωτό μου. Δὲν χρησιμοποίησα μοντέλλα γιὰ νά ἀναπαράσω τὰ πρόσωπά μου. Μόνο μέσα στὴν καρδιά μου καὶ στὴν ἀνάμνησί μου, εἶδα τὰ λατρευτὰ χαρακτηριστὰ ποὺ ἀνέγραψα.

Ἡ ἔργα μου εἶνε σχεδὸν τελειωμένα. Ἐγὼ ποὺ ἀμφιβάλλω πάντοτε γιὰ ὅ,τι κάνω, τὸ ἔβρισκα ὠραῖο, τόσο ὠραῖο, ὅσο τὸ ὄνειρεύτηκα.

Ἀγαπητὴ μου Ἰωάννα — τῆς ἔγραφε πάλι ὁ καλλιτέχνης — ὅλοι στέκονται μὲ θαυμασμὸ μπροστὰ στὸν πίνακά μου, ὅλοι μιλοῦν μ' ἐνθουσιασμὸ γι' αὐτόν. Ὡ! γιὰτὶ νά μὴν εἰσαί ἔδω, γιὰ νά χαρῆς καὶ σὺ γιὰ τὴν εὐτυχία μου; Μὰ ὁ θρίαμβός δὲν εἶνε πλήρης. Δὲν ἔχω φθάσει ἀκόμα στὸν σκοπὸ μου. Ἡ καρδιά μου χτυπάει, εἶνε ἡ ἀποφασιστικὴ ἀρὰ τῆς ζωῆς μου... Συγχωρήστε με ποὺ σὰς μιλῶ πάντα μὲ αἰνιγματὰ. Στὸ ἔξῃς δὲν θά συμβῇ πειὰ αὐτό. Μὴ μὲ ξεχνάτε.

Ἡ Ἰωάννα, εὐτυχισμένη γι' αὐτὴν τὴν ἐπιτυχία, μὰ περιέργῃ σάν ὅλες τὶς γυναῖκες, ρώτησε τὸν κόμητα τί σκεφτόταν σχετικῶς.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ περιορίστηκε νά τῆς ἀπαντήσῃ:

— Δὲν ξέρω, ἀγαπημένη μου, μὰ κάμε ὑπομονή... Πάντως θά ἤθελα πολὺ νά ἰδῶ τὸν πίνακά του... Θὰ ἔπρεπε νά προμθευθοῦμε ἐνα ἀντίτυπὸ του... Σίγουρα θά ὑπάρχῃ. Γράψε λοιπὸν σὲ κανένα ἔμπορο καλλιτεχνικῶν εἰκόνων στὸ Παρίσι ἢ ἔλαε τὴ Ρόζα νά γράψῃ...

— Τὸ σκέφτηκα κι' ἐγὼ αὐτό. Μὰ δὲν ἔγραψα, γιὰτὶ εἶδα στὸ «Εἰκονογραφημένο Σαλόν» ποὺ λαβαίνει ὁ θεὸς μου ὁ Μαρσετὰν κάθε ἑβδομάδα, ν' ἀναγγέλλεται γιὰ τὸ ἐρχόμενον τεῦχος τοῦ ἡ δημοσίευσαι τοῦ πίνακος τοῦ Λεόν... Θὰ τὸν δοῦμε λοιπὸν σὲ δυο-τρεῖς μέρες...

Ἡ Ἰωάννα δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα τὰ λόγια της αὐτά, ὅταν ἕνας ὑπηρετὴς μῆκε μέσα καὶ τῆς ἔδωσε ἓνα γράμμα, ἐπάνω στὸ φάκελλο τοῦ ὁποιοῦ ἦσαν γραμμένες με χοντρά στοιχεῖα ἡ λέξεις: «ΛΙΑΝ ΕΠΕΙΓΟΝ».

Ἦταν ἀπ' τὸν Λεὼν Ζερβαί, ὁ ὁποῖος τῆς ἔγραφε:

Ἐμὸ συμβαίνει ἓνα μεγάλο γεγονός, ἀγαπητὴ μου Ἰωάννα. Εὐτυχία ἡ δυστυχία, δὲν ξέρω. Αὐτὸ ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι ἀναστατώνει τὴ ζωὴ μου. Γιὰ τὴν ὥρα, τὰ παρατάω ὅλα, τὰ ξεχνῶ ὅλα. Τὸ μεγάλο θραβεῖο ποὺ τὰ πάρο σὲ λίγες μέρες, τὴν ὥρα τῆς ἐπιτυχίας ποὺ θά περάσῃ χωρὶς ἐμένα, τὸν σκοπὸ ποὺ ἐπιδίωκα καὶ λαχταροῦσα τόσον καιρὸ.

Φεύγω, μὴ παίρνοντας τίποτε μαζύ μου, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀνάμνησί σου. Ἐνας φίλος μου, ποὺ εἶδε ἄλλοτε τὴν κόρη μου στὸ «Ἀμορνεττα», μὲ θεοβαίνει ὅτι συνέτησε στὴ Ρωσία, μαζύ μ' ἓνα θιασο πλανοδίων ἀνταγωνιστῶν, ἓνα κοριτσάκι ποὺ τῆς ἔμοιαζε καταπληκτικὰ. Φεύγω γιὰ τὴ Ρωσία καὶ θά προσπαθῶ νά συναντήσω τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ.

Ὅσο νομᾶς κι' ἂν εἶνε θά τοὺς ἐνασθῶ, ἔστω κι' ἂν ἀναγκασθῶ νά πάω στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ κόσμου.

Φωνάζῃ μου μικρούλα Λιλή! Περισσότερο ἀπὸ ποτὲ, καλὴ μου Ἰωάννα, ἀγάπα με... Αὐτὴ ἡ ἐλπίδα, ὅσο τρελλὴ κι' ἂν φαίνεται, ἀναστατώνει μέσα μου ἓναν κόσμο ὁλόκληρο ἐλπίδων καὶ πόνων.

— Ὁ φτωχὸς νέος! εἶπε ὁ κόμης ντ' Ἀρκιζάν. Τρέχει πίσω ἀπὸ μιά χιμαίρα. Ἀπορῶ πῶς μπορεῖ ἓνας ξένος νά ἔρῃ ὁμοιότητα μεταξὺ ἐνὸς κοριτσοῦ τεσσάρων χρόνων, ποὺ ἦταν ἡ Λιλή, ὅταν τὴν ἔκλεψαν κι' ἐνὸς κοριτσοῦ δεκατριῶν χρόνων ποὺ θά εἶνε σήμερα.

— Ἐχεις δίκιο, ἀναστέναξε ἡ Ἰωάννα. Πάντως, Γκύ, ποῖται νά ὁμολογήσῃς ὅτι καὶ σὺ στὴ θέσι του θά ἔκανες τὸ ἴδιο...

Ποτὲ σίγουρα ἡ καρδιά τῆς Ἰωάννας δὲν χτύπησε τόσο γρηγορὰ, ὅσο τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἓνας ὑπηρετὴς μῆκε

στὸ σαλόνι τοῦ μαρκησίου ντε Μαρσετὰν καὶ τῆς παρέδωσε τὸ ταχυδρομεῖο τῆς θείας της.

Ὁ Λωρὰν Φλαμαρὲν θρυσκόταν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα σὲ μιά ἀπὸ τὶς κρίσεις τῆς μαύρης μελαγχολίας του.

Χωμένος στὸ θάθος μίας μεγάλης πολυθρόνας μὲ τὸ ἴσχνὸν πρόσωπό του, ἀκουμπισμένο στὸ χέρι του, συλλογιζόταν...

Ναί, συλλογιζόταν καὶ μαυμοῦριζε:

«Θὰ ἦταν ἄντρας σήμερα! Θὰ ἦταν δυνατὸς, τιμῖος καὶ καλὸς... Θὰ εἶχε τάλαντο ἴσως... Πάντως, θὰ ἦταν ἐδῶ κοντὰ μου καὶ δὲν θά θρυσκόμουν μόνος μὲ τὴν ἀπελπισία μου καὶ τὶς τύψεις μου... Δυστυχισμένη Φλαμαρὲν!... Δυστυχισμένη Φλαμαρὲν!...»

Ἀφθονὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὰ μαρμαρένα μάγουλά του. Ἡ Ἰωάννα ποὺ παρακολουθοῦσε προσεχτικὰ κάθε κίνησι τῆς φυσιολογίας του, σπαράχτηκε στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ σιωπηλοῦ αὐτοῦ πόνου.

— Δὲν θέλετε ν' ἀνοίξετε τὸ ταχυδρομεῖο σας, θεῖε μου; τοῦ εἶπε θέλοντας νά τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὶς πένθιμες σκέψεις του, μὰ κι' ἀνυπόμονη ν' ἀνοίξῃ τὸ «Εἰκονογραφημένο Σαλόν» ποὺ εἶχε ρθῇ μὲ τὸ ταχυδρομεῖο.

— Γιὰ ποῖό λόγο, μικρούλα μου, τῆς ἀπάντησε μ' ἀπογοήτευσαι. Δὲν περιμένω τίποτε... Ποῖος θυμάται ἀκόμα στὸν κόσμῳ, ὅτι ὁ Λωρὰν Φλαμαρὲν ζῇ; Κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα, ὅπως κι' ἐγὼ δὲν ἐνδιαφέρομαι γιὰ κανένα...

— Ποῦ ξέρετε, θεῖε μου. Νὰ, βλέπω τὸ τελευταῖο τεῦχος τοῦ «Εἰκονογραφημένου Σαλόν». Στὸ προηγούμενο φύλλο ἀνήγγελλε ὅτι θά δημοσίευσαι τὸν περίφημο πίνακα τοῦ κ. Λεὼν Ζερβαί, ἡ «Συγγνώμη», ποὺ ὅλο τὸ Παρίσι θαυμάζει αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Δὲν θά θέλατε νά τὸν δῆτε;...

Ὁ μαρκησὶος χαμογέλασε θλιβερὰ.

— Ναί, εἶπε, ἦταν ἓνας καιρὸς ποὺ ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα μ' ἐνθουσίαζαν. Ἡ τέχνη, ἡ δόξα, ἡ φήμη, θὰ εἶναι τὴ ζωὴ μου γι' αὐτές. Τις φωνάζα καὶ ποτὲ στὴ φωνὴ μου δὲν ἔτρεξαν. Σήμερα ὅμως πόσο ἀδιάφορες μοῦ εἶνε καὶ μὲ πόση εὐχαρίστησι θά παραχωροῦσα ὅλες τὶς χαρὰς, ποὺ μοῦ ἔδωσαν ἄλλοτε, γιὰ μιά ἀνάμνησι. ἔστω κι' ἐλαχίστη, αὐτῶν ποὺ ἔχασα καὶ ποὺ τοὺς κλαῖω τώρα.

Μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμαν, ἡ Ἰωάννα εἶχε ξεσκίσει τὸ κάλυμμα τοῦ περιοδικοῦ.

Τόση ἦταν ἡ συγκίνησί της, ὥστε τὰ μάτια της εἶχαν θολώσει καὶ δὲν ἔβλεπε... Ὁ Λεὼν Ζερβαί ὁ ποῖος τῆς εἶχε πῇ, ὅτι θά ἔκλεινε ὅλη του τὴν καρδιά σ' αὐτὸν τὸν πίνακα, τοῦ ὁποιοῦ θά ἔβλεπε τώρα τὸ πιστὸ ἀντίγραφο.

Τέλος, ἀνοίξε διαπλάτες τὶς δυο μεσαῖες σελίδες κι' ἐνῶ ὁ Λωρὰν Φλαμαρὲν θυβιζόταν πάλι στὶς οδυνηρές του σκέψεις, κύτταξε.

Ἡ εἰκόνα παρίστανε ἓνα μεγάλο δωμάτιο, ἐπιπλωμένο μὲ μεγάλη πολυτέλεια. Τὸ ἀντίγραφο, καμωμένο μὲ τὴν τελείαν ἐκτύπωση τῶν μεγάλων παριστῶν περιοδικῶν, ἦταν ἀψογο. Κάθε λεπτομέρεια φαινόταν σ' αὐτό.

Ἐτσι, φαινόταν ὅσο ποὺ καθαρά μεγάλα ἐπιπλά στὴλ Λουδοβίκου XIII, ἀφάνταστες πολυτελείας.

Στὸ πρῶτο πλάνο, ἓνα μεγάλο κρεβάτι μὲ τέσσερες κολῶνες ὕψωνόταν πάνω ἀπὸ μερικὰ σκαλοπατάκια.

Μπροστὰ στὸ κρεβάτι, ἓνας ἄντρας στὰ χαρακτηριστικά τοῦ ὁποιοῦ ζωγραφίζονταν ἡ ἀπελπισία στεκόταν ὀρθῶς, ἐνῶ ἓνα παιδάκι δεκατεσσάρων — δεκαπέντε χρόνων, ἦταν γονατισμένο στὸ τελευταῖο σκαλοπατί, κι' ἔκλαιγε, ἀκουμπώντας τὸ πρόσωπό του στὸ χέρι μίας γυναίκας ἐν

τοιμοθάνατης, που ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι.

Ίσποτε δεν θα μπορούσε να δώσει μια ιδέα της πονεμένης εκφράσεως, που είχε το πρόσωπο της γυναίκας αυτής, της οποίας τη θαυσιλική ωμορφιά είχε αγγίζει ή κρύα φτερούγα του θανάτου...

Ελαφρά ανασηκωμένη στα μαξιλάρια της, η έτοιμοθάνατη κυττούσε την προτομή ενός ανδρός που ήταν επάνω σ' ένα τραπέζι.

Φαινόταν σαν να της μιλούσε, σαν να την εξώρκιζε... Τι να της έλεγε τάχα ;...

Λόγια γλυκά, λόγια πολύ γλυκά χωρίς άλλο, όπως φαινόταν από τα μάτια της...

— «Ω! πόσο ωραία είναι! ψιθύρισε η 'Ιωάννα γοητευμένη. "Ω! πόσο η γυναίκα αυτή θα υπέφερε!... Κυτάχτε, λοιπόν, θεί μου!... Νομίζει κανείς ότι βλέπει τα ίχνη των δακρύων της στα όραία της χλωμά μάγουλα...»

Χωρίς να θέλη, ο Λωράν Φλαμαρέν έριξε τα βλέμματά του στο ανοιχτό περιοδικό που του έδειχνε η 'Ιωάννα.

Μά εξαφνα, έγινε κατάχλωμος σαν πελαμένος... Τά δάχτυλά του γαντζώθηκαν στο στήθος του και ξέσκισαν τα ρούχα του. Τά χαρακτηριστικά του παραμορφώθηκαν φρικτωδώς.

— «Ω! Θεέ μου! φώναξε μ' ένα στριγγό λυγμό. Είναι δυνατόν; Είναι εκείνη!»

Η 'Ιωάννα φοβήθηκε. Νόμιζε ότι η τελευταία του σιγμής είχε φθάσει ξαφνικά.

— «Τι είναι λοιπόν, θεί μου; φώναξε. "Ω! τι έχετε ;... Θεέ μου! Πώς γίνεται έτσι ;»

Μά εκείνος της έδειχνε πάντα την εικόνα.

— «Ναί! Ναί! ψιθύριζε, χωρίς ν' ακούη την 'Ιωάννα. Νά την! Αυτή! Η αγαπημένη μου αγία, η 'Αδέλα μου, η αγαπητή μου, η συκοφαντημένη μου γυναίκα... "Α! την αναγνωρίζω... Ναι, ποιά άλλη θα μπορούσε να της μοιάζει τόσο, ποιά άλλη θα μπορούσε να έχει τα γλυκά της μάτια, τά γεμάτα καλωσύνη ; Πεθαίνει και δεν με καταριέται!...»

Απλώνει τά δυό της χέρια προς την προτομή, που παριστάνει έμένα, έμένα τον Άθλιο... Μ' επικαλείται χωρίς άλλο, με ίκετεύει... Κι' εγώ ο ανάξιος, ο έγκληματίας, δεν την ακούω, δεν της απαντάω...

Η 'Ιωάννα νόμιζε ότι κάποια άμυδρή ομοιότης είχε κάνει έντύπωσι στο άρρωστημένο μυαλό του Φλαμαρέν και προσπάθησε να τον συνεφέρει.

— «Όχι, όχι, θεί μου! το είπα. Δεν είν' αυτό! 'Απατάσθε!... Συνέλθετε, σάς εξορκίζω!...»

Μά αυτός της απάντησε ερεθισμένος:

— «Όχι, δεν γελιέμαι... Μήπως δεν ξέρω και τις ελάχιστες λεπτομέρειες αυτής της κάμαρης που την έπιπλώσα μόνος μου με τόσο αγάπη ; Μήπως αυτή η προτομή δεν είναι η δική μου; Μήπως τό κρεβάτι δεν είν' αυτό που γεννήθηκε ο γιός μου;... Μήπως και αυτός, ο Νοέλ μου, που τόσο τον έκλαψα, τόσο τον αναζητήσα, δεν είναι στην εικόνα και δέχεται την τελευταία εύλογία του γλυκού κι' αγαπημένου θύματος ; Μήπως ακόμα δεν αναγνωρίζω όρθιο, πλάι στο κρεβάτι, τον καλλίτερό μου φίλο, αυτόν που μ' αντικατέστησε ίσως χωρίς όστόσο να μπορέση να επανορθώση τό έγκλημα που έκανα ;

Πρό μιάς στιγμής η 'Ιωάννα δεν άνέπνεε πειά. Μιά λάμψις ξαφνική είχε φωτίσει τη σκέψη της.

— Είναι τάχα δυνατόν ; τραύλιζε με τη σειρά της ξετρελαμένη κι' έτοιμη να λιποθυμήση. Αυτός ;... Είναι δυνατόν ο Λεόν να είναι γιός του θείου μου; Μά, ναι... "Ω! τώρα θυμολμαι τη συγκίνησή του, όταν έμαθε τ' όνομά μου!...»

Επειτα έχει τό μέτωπό του!... Την ίδια φωνή... "Ω! Θεέ μου...

— «Ω! θεί μου, πέστε μου τ' όνομα αυτού του παληού σας φίλου που νομίζετε πως βλέπετε στην εικόνα; Μήπως λέγεται Βαντάμ ;

Ο Λωράν πετάχτηκε όρθιος!

— «Ω! φώναξε. Ναι, Βαντάμ τον λένε!...»

— Θεέ μου! έχετε δικηό τότε, φώναξε η 'Ιωάννα...

— «Α! ώστε ο γιός μου ζή; Τόν ξέρεις ;

Και, λέγοντας τά λόγια αυτά, ο Λεόν Φλαμαρέν, σήκωσε την 'Ιωάννα στην άγκαλιά του με μία δύναμι, γιά την οποία δεν θα τον θεωρούσε ποτέ κανείς ικανό, και γέμισε τό κεφάλια της φιλήματα, ενώ εκείνη του απαντούσε άναστενάζοντας:

— «Ναι, ζή και τον αγαπώ!

— «Α! φώναξε ο μαρκήσιος σφίγγοντάς την πιό δυνατά στο στήθος του. Πού είναι ; Πού είναι ; Ξέρεις ; Είναι τόσα χρόνια που έχω να τον δω...»

Δός τον μου πίσω, 'Ιωάννα

μου... Γράψε του ότι τον περιμένω γιά να πεθάνω!... "Ας μην είναι τόσο άδυσώπητος!... "Αν ήξερε πόσο τον λαχταρώ !...

Η κόμησα τότε ξέσπασε σέ λυγμούς.

— «Ω! δεν ξέρω πειά που είναι! απάντησε. "Εφυγε... Πήγε στη Ρωσία, μακριά, δεν ξέρω πού!...

Τά μπράτσα του Λωράν λύθηκαν... Μιά υπέρτατη αγωνία τον πλημμύρισε.

Και πάλι η 'Ιωάννα φοβήθηκε.

Γι' αυτό έσπευσε να προσθέση:

— «Μά θα ξαναέρθη, θεί μου... Θα μου γράψη σέ λίγες μέρες. Θα τον ξαναβρούμε!...

— «Όχι, είπε ο Λωράν Φλαμαρέν μ' αυτήν την δάσκαλη διάσειση που έχουν εκείνοι που δεν θα ζήσουν ποτέ, θα πεθάνω χωρίς να τον ξαναδώ... Αυτή θα είναι η τελευταία μου τιμωρία...»

Και άφοι έλεπε τά λόγια αυτά, σαν όδρς που την χυπάει κεραυνός, ο Λωράν Φλαμαρέν σωριάστηκε κάτω, άναίσθητος και σχεδόν χωρίς ζωή.

Ξετρελλαμένη, η 'Ιωάννα άρχισε να φωνάζη, ζητώντας βοήθεια.

Οι υπηρέτες έτρεξαν άπ' όλες τις μεριές.

Μετέφεραν τον έτοιμοθάνατο στην κάμαρή του, ενώ η Ρόζα έτρεχε, κατόπιν έντολής της 'Ιωάννας, να φέρη τον κόμητα ντ' Αρκιζάν.

III

Η ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ο κόμης έφθασε σχεδόν συγχρόνως με τον Αντουάν και τον Έρρίκο Σουλές, τον γιό της αδελφής του μαρκησία, οι όποιοι είδοποιήθηκαν έπίσης.

Η όμορφιά της 'Ιωάννας, τό μεγάλο της όνομα ή αστοκρατικότης των τρόπων της και ή θαθεία στροφή, που της έδειχνε ο μαρκήσιος, όλ' αυτά έκαναν έντύπωσι στον Έρρίκο Σουλές.

Κι' αντί να την άπαρνηθή, όπως είχε κάνει άλλοτε με τον έλφο της Αντουάν, έσπευσε να την πλησιάση και νά της πη:

— Εύχαριστήστε να μου έπιτοέσετε να σάς εύχαριστήσω γιά τις φροντίδες με τις όποιες περιβάλλατε τον νεό μου, αγαπητή μου εξάδελφη...

Μά εκείνη τον κύτταξε με μία περίφανε ψυχρότητα και του απάντησε:

— «Εξαδέλφη σας; "Όχι, άπατάσθε, κύριε, δεν είμαστε συγγενείς...»

Επειτα, έπαναλαμβάνοντας σχεδόν τά ίδια λόγια που ο Έρρίκος Σουλές έλεγε άλλοτε, όταν άρνιόταν ν' αναγνώριση την οικογένεια του πατέρα της, πρόσθεσε:

— «Ακουσα τον πατέρα μου Ρενώ Φλαμαρέν να θεσπώνη, ότι μόνο έναν αδελφό είχε, τον μαρκησία του Μασετάν... Μην έκπληττεσθε λοιπόν, κύριε... Σέ κέπτοιμα, όπως αυτός...»

Ο Έρρίκος Σουλές άπομακρύνθηκε με σεβασμό και — πρέπει τάχα να τό πούμε ; — προσέβλημένος άπ' την περιφρονητική στάσι της 'Ιωάννας, την όποια δικαιολογούσε όστόσο.

— «Ναι, έλεγε από μέσα του. Είναι μία άληθινή Φλαμαρέν αυτή! "Ενώ ο άλλος, ο αδελφός της!... Ο διάβολος να με πάρη άν έχη μία στάλα από τό αίμα μας στις φλέβες του.

Κατά τά μεσάνυχτα, ο μαρκήσιος άνέκπνε τις αίσθησής του.

— «Ιωάννα, κόρη μου αγαπημένη!... Πού είσαι ;...

Αυτά ήσαν τά πρώτα του λόγια, που με δυσκολία άναγόντουσαν.

— «Εδώ, κοντά σας, τό απάντησε εκείνη γλυκά. Δεν σάς άφησα καθόλου.

— Εύχαριστώ! ψιθύρισε ο άρρωστος.

Επειτα άνασηκώθηκε στα μαξιλάρια του και περίεργα γύρω του τό καθαρό του βλέμμα. Μόλις είδε ποιά ήσαν στην κάμαρή του, έδωσε τό χέρι του στον κόμητα ντ' Αρκιζάν και στον άνεμιό του Έρρίκο Σουλές. Τόν άλλο άνεμιό του, τον Αντουάν, ούτε γύρισε να τον κυτάξη.

— «Σ' εύχαριστώ, Έρρίκε, που ήρθες... Μά τώρα, θέλω να μιλήσω στην 'Ιωάννα... "Αφησέ μας, άν θέλεις...»

— Εύχαριςτώ! άποσυρθώ, θεί μου, απάντησε ο Έρρίκος.

κος.

Αντί να μιλήση με τον ίδιο τρόπο και στον Αντουάν, ο Λωράν του έδειξε με μία ξερή χειρονομία την πόρτα, πίσω άπ' την όποια έσπευσε να χαθή.

Ο κόμης ντ' Αρκιζάν θέλησε ν' άποσυρθή κι' αυτός, μά ο μαρκήσιος τον κράτησε λέγοντας:

— Μείνε, Γκύ... Ξέρεις, αυτό που έχω να πώ σ' την κόρη μας μπορεί να τό άκούση ένας τίμιος άνθρωπος, όπως εσύ...

Ο κόμης, ζωηρά συγκινημένος, ύποκλίθηκε. Ο Λωράν τώρα έφαχνε να όρη κάτι στο κρεβάτι και στενοχωριόταν που δεν τό έβλεπε πουθενά.

Η 'Ιωάννα κατάλαβε τί ζητούσε: "Ετρεξε άμέσως προς ένα τραπέζακι, πήρε τό περιοδικό με την εικόνα του Λεόν Ζερβάλ και τό έβαλε στα χέρια του θείου της.

Μιά φωτεινή έκφρασις φάνηκε στο πρόσωπό του. Κυτάζε λίγη ώρα την εικόνα κ' έπειτα είπα:

— Ξέρεις, Γκύ, ξέρεις, παλιέ μου φίλε, ο γιός μου δεν πέθανε...

Η συγκίνησις του κόμητος μεγάλωσε αίσθητά.

— Η 'Ιωάννα δεν μου διηγήθηκε τίποτε από τά τελευταία γεγονότα... απάντησε. Μά είναι καιρός που μάντεψα πως ο Λεόν Ζερβάλ είναι τό παιδί σας. Η 'Ιωάννα θεώρησε καθήκον της να μου άνοιξη την καρδιά της κατά την έπιστροφή της από τά Πυρηνάια, προς ένός χρόνου. Μου διηγήθηκε την ιστορία του νέου που συνάντησε και τον όποιο άγάπησε. Στόν θετό γιό του Βαντάμ, του παληού συντρόφου της νεότητός σου, δεν δυσκολεύτηκα να άναγνώρισω τό παιδί που τόσο χρόνια κλαίς.

— Και δεν μ' είδοποιήσε, Γκύ; Δεν μου είπες τίποτε ;... "Ω! έκαιες πολύ άσχημα...

— Δεν μπορούσα... Ο γιός σας είναι πειά άντρας... Είναι έντιμος, περήφανος, άψογος στον χαρακτήρα... "Ελαθο πληροφορίες γι' αυτόν...

Τό τάκτ του, ή λεπτότης, ή ήθική του είναι άνωτερα κάθε ύποψιας. Σύμφωνα με τις έξομολογήσεις του προς την 'Ιωάννα, ήξερε τον τόπο, όπου βρίσκόσουν κι' όπου έκρυβες την άπελπισία σου... "Αν δεν ξαναγύρισε κοντά σου, αυτό σήμαινε, ότι είχε σοβαρούς λόγους γιά να τό κάνει αυτό. Δεν είχα λοιπόν δικαίωμα ν' άποκαλύψω ένα μυστικό, που δεν ήταν δικό μου, άφοι όλα μου έλεγαν, ότι δεν τό ήθελε αυτό ο ίδιος, ο κύριος του μυστικού...

— «Ω! Νοέλ! Νοέλ! φώναξε ο μαρκήσιος. Τί σου έκανα λοιπόν γιά να είσαι τόσο άδυσώπητος ; Πές μου, τί απαιτείς γιά να ξαναγυρίσης κοντά μου, άν όχι γιά να κλείσης τά μάτια μου, γιάτι θάνα άργά, όταν έρθης... μά γιά να παρής τό όνομά μου και να κλάψης στον τάφο μου;...»

Θέλετε να σάς τό πώ έκ μέρους του, θεί μου; ρώτησε η 'Ιωάννα με φωνή γλυκεία και σταθερή.

Ο έτοιμοθάνατος άνασκήρτησε. Καταλάβαινε τί ήθελε ο γιός του γιά να ξαναγυρίση κοντά του, μά άνηκε σέ μία ράτσα, όπου ή περηφάνεια δεν λύγιζε ποτέ.

— «Τό τόσο, ψιθύρισε:

— «Μίλα, σ' άκούω.

— Ο Νοέλ, άρχισε να λέη η 'Ιωάννα, είχε σ' όλη του τη ζωή δυό άγάτες θύμιες, ή, άν προτιμάτε, τό ίδιο μεγάλο πάθος γιά δυό πλάσματα που τίποτε δεν μπορούσε να τά χωρίση στα όάθη της ψυχής του.

Τά πλάσματα αυτά ήσαν ο πατέρας του κ' η μητέρα του.

Μία μέρα, χωρίς αίτια, χωρίς λόγο, ή παραφορά κ' ή περηφάνεια του ένός σκότωσε την άλλη.

Επ'αύταν στο άψυχο κορμί του θύματος, ο Νοέλ ώρκίστηκε να μην ξαναδη τον ένοχο παρά μόνο την ήμέρα που εκείνος θ' άναγνώριζε τό σφάλμα του και θα τό εξαγόραζε, άποκαθιστώντας τη μνήμη εκείνης που δεν ζούσε πειά...



Με μία ξερή χειρονομία,



του έδειξε την πόρτα...

σο ήθική, τόσο άγνή, τόσο άπλή!... Πώς ήταν δυνατόν να την ύποψιαστώ ποτέ ;

«Κι' έπειτα δεν χροστούσε τά πάντα σέ μένα; Την είχα συναντήσει λίγον καιρό μετά τον θάνατο της μητέρας της. Ο αδελφός της, ο μοναδικός της συγγενής είχε χαθή, όταν ήταν ακόμα μικρή...»

«Μέσα στην καρδιά της, ή εικόνα μου έσβόλεσε άπόλυτα κι' άποκλειστικά, πλάι στην εικόνα του γιούδ μας...»

«Η μουν ευτυχισμένος γι' αυτήν την άποκλειστικότητα και την άγαπούσα άκόμα περισσότερο...»

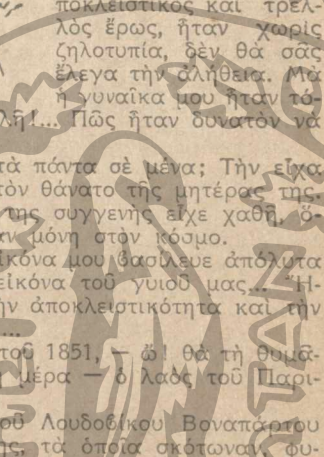
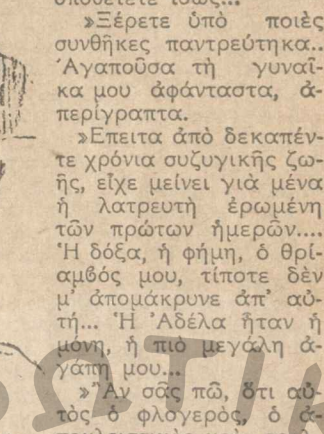
Μία μέρα, του Δεκεμβρίου του 1851, — ώ! θα τη θυμάμαι πάντοτε τη μοιραία εκείνη μέρα — ο λαός του Παρισιού είχε έπαναστατήσει...

Η τυραννική κυβέρνησις του Λαυδοβίκου Βοναπάρτου είχε εξαπολύσει τά όργανά της, τά όποια σκότωναν φυλάκιζαν, συνελώναν...»

Επειδή ή φιλελεύθερη ιδέες μου ήσαν φανερές, περιμένα κι' εγώ να συλληφθώ, όπως πολλοί φίλοι μου...»

Τό τόσο, κάποιος άπό τους άστυνομικούς, γνωστός μου, ο όποιος είχε μία μεγάλη ύποχρέωσι σέ μένα, μου είχε παραγγείλει ότι θα με προέδοποιούσε, άν γινόταν καμμία ένέργεια εναντίον μου, ούτως ώστε να προφθάσω να φύγω γιά την Αγγλία μαζί με την γυναίκα μου και τό παιδί μου. Με τό ένδεχόμενο αυτό μιά έσπευσμένη άναχωρήσεως, άπεσούρα από τον τραπέζι μου έκατό χιλιάδες φράγκα κι' έτσι, πιό ήσυχος, περιμένα την εξέλιξη των γεγονότων...

Τό άπόγευμα της άλλης μέρας, μερικοί φίλοι ήσαν συγκεντρωμένοι στο άτελιέ μου και σχολιάζαμε τά σπουδαία πειά...



γεγονότα που διαδραματιζόντουσαν στο Παρίσι.

»Νομίζαμε ότι ο κίνδυνος είχε περάσει, όταν ξαφνικά η 'Αδέλα, ξετρελλαμένη, ώρμησε μέσα στο άτελιέ που συζητούσαμε!

»Ήταν φριχτά χλωμή και μόλις κρατιώταν στα πόδια της. Μόλις την είδα, η καρδιά μου σφίχτηκε, γιατί προαισθάνθηκα κάποια συμφορά. Έπρεσε σχεδόν αναίσθητη μέσα στην άγκαλιά μου.

»Το Παρίσι φλέγεται από την 'Αγία Μαγδαληνή ως τη Βασιλίκη, μου φώναζε μέσ' απ' τους λυγμούς της. 'Ο Νοέλ μου βρίσκεται στο σπίτι ενός φίλου μας, στην οδό 'Ωτβίλ... Λωράν, θά μ'ας τον σκοτώσουν!

»Εκείνη τη στιγμή, τ'είδα όλα κόκκινα δλόγουρά μου. Μου φάνηκε πως άκουγα τις σφαίρες να σφυρίζουν γύρω απ' το ξανθό κεφάλι του παιδιού μου.

»Εμπιστεύθηκα τη γυναίκα μου στον ανηψιό μου 'Αντουάν, ο οποίος είχε ρθή εκείνη τη στιγμή στο σπίτι μας, του συνέστησα να μην την εγκαταλείψει με κανένα τρόπο κι έφυγα σαν τρελλός για να πάω να βρω τον Νοέλ.

»Εφθάσα πολύ γρήγορα στην οδό 'Ωτβίλ. Μά προάγμα παρ'όλο, ο φίλος μας στο σπίτι του οποίου έπρεπε να βρίσκεται ο γυιός μου άπουσίαζε πρό δυο ημερών. Καθώς έθγαινα απ' το σπίτι του, σκόνταψα σ' έναν άνθρωπο, απ' αυτούς που κάνουν θελήματα, ο οποίος στεκόταν μπροστά στην πόρτα.

»Αυτός ο άνθρωπος με κύτταξε στα μάτια.

»Είπαθε ο κ. Λωράν Φλαμαρέν, ο διάσημος ζωγράφος; με ρώτησε, χωρίς να διστάση καθόλου.

»Εκείνη τη στιγμή, έντελως τυχαία, τ'α μάτια μου κύταξαν πέρα στο δρόμο. 'Αμέσως μου φάνηκε τότε σαν σε διειρο πως, είδα τον ανηψιό μου 'Αντουάν να στρίβει γρήγορα-γρήγορα σε μία γωνία.

»Είπα πως είχα κάνει λάθος ή είχα νομίζει για τον 'Αντουάν κάποιον άλλο, που του έμοιαζε...

»'Αργότερα, ωστόσο, μέσα στις άτελειώτες ώρες των δ-δυνηρών στοχασμών μου, η ιδέα ότι δεν είχα κάνει λάθος κι' ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν πραγματικά ο 'Αντουάν ριζώθηκε μέσα μου.

»Δεν μπορούσα όμως να καταλάβω ποιόν αίσχρη ρόλο είχε παίξει ο γυιός του αδελφού μου στην άτιμη μηχανορραφία που κάποιοι άγνωστος έχθρός μου είχε έξυφάνει έναντιον μου.

»Μά τότε δεν σκέφθηκα τίποτε απ' δ'αυτά. Οί πυροβολισμοί που άκουγα γύρω μου με είχαν ξετρελλάνει από ανησυχία, για τον γυιό μου.

»Ναι, είμαι ο Λωράν Φλαμαρέν, απάντησα στον άγνωστο. Τί με θέλεις; Μίλα γρήγορα!

»Μου έδωσαν αυτό για σ'ας, μου είπα.

»Καί πριν προφτάσω να τον ρωτήσω πάλι, ξεσφάνιστηκε, αφήνοντας στα χέρια μου ένα φάκελλο, χωρίς επιγραφή.

»Μηχανικά και χωρίς να ξέρω σχεδόν τί έκανα, τον άνοιξα. Λίγες γραμμές μόνο ήσαν χαραγμένες σ' ένα λευκό χαρτί, ή έξης:

«Η γυναίκα σας που ο τρελλός σας έρας σας έκανε να την ανεβά-στε ως το έπιπδό σας, σας άπατά άνανδρα μ' ένα παλιό της έραστή. Νοσταλγεί, βλέπετε, τον θόρβορο, από τον όποιο την τραθήξατε. Ξαναγυρίστε στο σπίτι σας και θά δ'ητε εκεί τον άνθρωπο με τον όποιο σας προβίδει. Μην άναζητάτε τον γυιό σας. Δέν διατρέχει κανένα κίνδυνο. 'Η σκηνή που σας έκανε ή γυναίκα σας ήταν μία πρόσαςι για να σας άπομακρύνει απ' το σπίτι!»

»Υπογραφή από κάτω δέν ύπ'ηρχε.

»Στην άρχή, ή πρώτη μου έντύπωσις ήταν θα-θειά άηδία και μεγάλη όργη.

»Τσαλάκωσα το άτιμο γράμμα που λέρωνε άκόμα τα χέρια μου και το πέταξα μακριά.

»Αυτό μου έλειπε, είπα μέσα μου, να πιστέψω σ' αυτές τις συκοφαντίες.

»Καί ήμουν ελίκρινης λέγοντας αυτά τα λόγια.

»Εν τώ μεταξύ, οί πυροβολισμοί άντηχούσαν άδιάκοπα από τη λεωφόρο Πουασσονιέρ. Οί θρήνοι κ' οί στεναγμοί των πληγωμένων, ή άγριες κραυγές των άρχηγών που έξωθούσαν τους στρατιώτες να σκοτώνουν τον κόσμο, άπαντούσαν στα σφυρίγματα των σφαιρών.

»Έτρεξα προς αυτήν την διεύθυνσι, τρέμοντας με τη σκέψη, μήπως ο γυιός μου θρισκόταν άνάμεσα σ' αυτό το μακελειό.

»Μά ή κακή μου μοίρα θέλησε να δώ πάλι τη στιγμή εκείνη το τσαλακωμένο γράμμα που ξεχώριζε όλόλευκο στη λάσπη του λιθοστρώτου.

»Θέλησα να κυττάξω άλλοι και να το προσεράσω. Μά τα πόδια μου καρφώθηκαν στο έδαφος. Μία έλξης πύδινανή από τη θέλησί μου, μ' έκανε να σκύψω και να πάρω το συκοφαντικό γράμμα.

»Τό ξαναδιάβασα. Μία τρομερή άμφιβολία ριζώθηκε τότε μέσα μου. Θυμήθηκα ότι ο φίλος μου στο σπίτι του οποίου με είχε στείλει ή 'Αδέλα για να βρω τον Νοέλ, άπουσίαζε πρό δυο ήμερών. Τό ήξερε τάχα ή γυναίκα μου και μ' έστειλε σκοπίμως εκεί;

»Επίασα το κεφάλι μου με τα δυο μου χέρια...

»Τί είν' αυτά; φώναξα. Έφθασα λοιπόν στο σημείο να ήποψιάζωμαι τη γυναίκα μου; Τί τερατώδια!...

»Μά, παρ' όλα αυτά, ένας πόνος άνυπόφορος με θασάνιζε. Συγχρόνως, κυριεύθηκα από μία τρελή έπιθυμία να ξαναϊδώ τη γυναίκα μου, να την ξαναϊδώ, ν' άντιληφθώ με τα ίδια μου τα μάτια την άτιμία της συκοφαντίας.

»Τά ξεχάσα όλα... κι' αυτόν άκόμα τον γυιό μου που κινδύνευε. Σάν θηρίο, ώρμησα μπροστά, άνατρέποντας τα πάντα στο πέραςμά μου.

»Δέν είχα πεία παρά μία σκέψη, μία ιδέα: να ξαναγυρίσω στο σπίτι μου. Θά σκότωνα χωρίς δισταγμό όποιον ήποτε θά μ' έμπόδιζε να το κάνω αυτό.

»'Ημουν τόσο φοβερός τη θέα, ώστε έκανα τους διαβάτες ν' άπομακρύνωνται με φόβο από μένα.

»Πώς έφθασα στο μέγαρό μου; Ούτε έγω δέν ξέρω. Μπήκα μέσα. Τό σπίτι ήταν άδειο, οί ύπηρέτες έλειπαν...

»Μ' ένα πήδημα, θρέθηκα μπροστά στην πόρτα του άτελιέ μου.

»Την άνοιξα και τό θρήκα έρημο...

»'Η 'Αδέλα, που λιποθύμη σχεδόν την είχα εμπιστευθί στον 'Αντουάν, είχε έξαφάνισθ.

»Αυτό τό κενό γύρω μου, αυτή ή άπουσία μου έφριξαν τόσο δυνατά την καρδιά, ώστε νόμισα πως ή τελευταία μου στιγμή είχε φθάσει. Κλονιζόμουν κι' άναγκάστηκα να παστώ από ένα παραπέτασμα για να μην πέσω κάτω...

»Εμεινα μία στιγμή άκίνητος, παλεύοντας έναντιον τ'εφρικτής δδύνης, που με πλημμύριζε...

»Ωστόσο έλπιζα άκόμα. 'Η 'Αδέλα μπορούσε να με περιμένη στην κάμαρή της.

»Έξαφνα, θόρυβος ζωηρης συνομιλίας έφθασε ως τό άτελιέ.

»'Η φωνές έρχόντουσαν από τό διπλανό σαλόνι που τό χωρίζε απ' τό άτελιέ ένας λεπτός τοίχος.

»Απόμεινα σαν χτυπημένος από κεραυνό. Είχα άκούσει καθαρά την 'Αδέλα να λέη σε τόνο ίκεσίας:

»—Σέ ίκετεύω, φύγε. 'Ο σύζυγός μου μπορεί να ξαναγυρίση από στιγμή σε στιγμή... 'Ω! άν ήταν έδω, ήμουν χαμένη!

»Ωρμησα μουγκρίζοντας προς τό σαλόνι.

»Κι' άνατρέποντας τα πάντα στο πέραςμά μου, μπήκα μέσα όπου άντίκρουσα την άκόλουθη σκηνή:

σ' ένα καναπέ, στρωμένο με παλιό μετάξι, ένας άν-θρωπος, τύπος άθλιου που ξέφυγε απ' τό κάτεργο ή τη λαϊμητόμιο, λέρωνε με το λασπωμένο παπούτσι του τό ύπέρρογο ύφανμα.

»Φορούσε κουρελιασμένα ρούχα. Τό πρόσωπό του που θά ήταν όραίο άλλοτε, έφερε όλα τα στίγματα των παθών του.

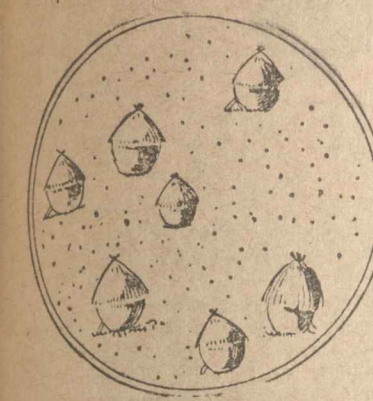
(Άκολουθεί)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙ

Στην εικόνα μας βλέπετε ένα χωράφι με έφτά θημωνιές,



τις όποιες ένας πατέρας άφησε στα παιδιά του. Τώρα τα παιδιά θέλουν να τις χωρίσουν τη μία απ' την άλλη, αλλά με τρεις ολόσους μόνο φράχτες. Πώς όμως θά τό κατορθώσουν αυτό;

Μπορείτε να τους βοηθήσετε, χαράζοντας τρεις ίσιες γραμμές; Για δοκιμάστε.....

Δέν είνε και τόσο δύσκολο.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ Ν.

Νά συμπληρώσετε τά κενά τετραγωνίδια του διπλανού σχήματος με διάφορα γράμματα του αλφαβήτου και να σχηματίσετε οριζοντίως μόνον έφτά λέξεις με τις έξης σημασίες:

1) 'Ο κατά θάλασσαν στρατός. 2) Τραγικός θασιλόπαις. 3) Σκεπάσματα του κρεβατιού. 4) 'Οροσειρά της 'Ιταλίας. 5) Πρέπει να ειοθεψυχραιμος μπροστά του... 'Ετσι υπάρχουν περισσότερες έλπίδες να τον διαφύγετε. 6) 'Ανακαινίζω. 7) Πόλις της 'Ελλάδος.

ΜΕ ΔΥΟ ΨΑΛΛΙΔΙΕΣ

Βλέπετε τό δεκαεξάκτινο άστρο που εινε στη μεση της εικόνας μας. Θά μπορούσατε και σε να σχηματίσετε ένα τέτοιο χαράζοντας μόνο δυο ψαλλιδιές, σ' ένα τετράγωνο χαρτί.

Τό πράγμα είνε εύκολότατο, άν και φαίνεται δύσκολο έκ πρώτης όψεως.

Η τέχνη δ'η είνε στο πώς θά διπλώσετε καταλλήλως τό χαρτί και πώς θά τό ψαλλιδίσετε κατόπιν...

»Επει' από δυο-τρεις δοκιμές, είμαστε θέθαιοι πως θά πετύχετε.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΤΑ ΖΩΑ ΠΟΥ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΑΝ

ΚΑΝΑΡΙΝΙ — ΠΕΤΕΙΝΟΣ — ΓΟΥΡΟΥΝΙ — ΚΟΝΙΚΛΟΣ — ΠΕΛΑΡΓΟΣ — ΒΟΥΒΑΛΟΣ — ΓΟΡΙΛΛΑΣ — ΓΥΡΑΕΤΟΣ.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΝ

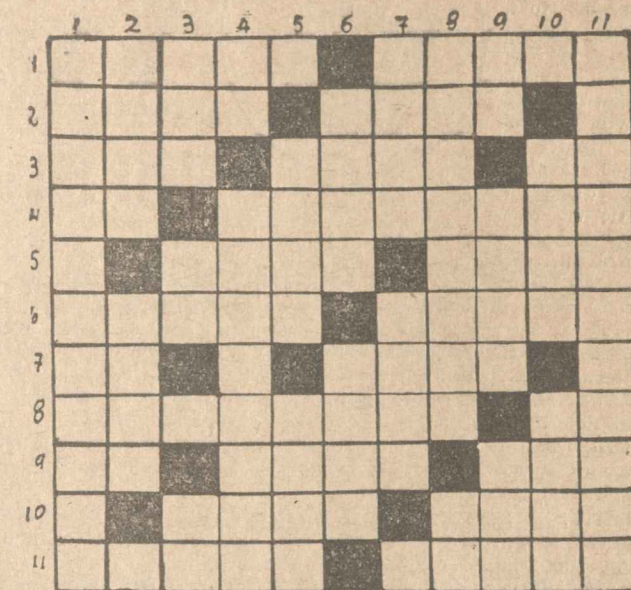
»Αν ούθώσουμε από τό ΟΚΤΩ τά τρία τέταρτά του, δηλαδή 3 γράμματα, θά μ'ας μείνη 0.

ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙ

ΘΗΒΑΙ — ΝΑΥΠΛΙΟΝ — ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ — ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ — ΚΑΛΑΜΑΙ.

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ

Τό Δράμα. 'Η Καβάλλα. 'Η Θήρα. 'Η Ρώμη.



Οριζοντίως:

- 1) Ποταμός της Πελοποννήσου. Νόστιμο ψαράκι.
- 2) Είδος θάσματος. 'Ο φιλάργυρος άποστρέφεται αυτό τό ρήμα (δημ.)
- 3) Σύνθετος. Στοιχείο της φύσεως. Τά σύμφωνα της ελώρας
- 4) Βυζαντινός φθόγος. Στρατιωτική μονάς.
- 5) 'Αριθμός. Διάσημος Γάλλος άεροπόρος.
- 6) Ξανθή (δημ.) Λέξις που γράφεται έπάνω στις συναλλαγματικές.
- 7) Τά δυο τοδ... δύο. 'Ισια, επίπεδος.
- 8) 'Η πατρίς του Διάκου. Κτητικόν.
- 9) Νότα. Σέβσομαι, υπολήπτομαι. Πρόσωπο της Γραφής.
- 10) Μέρος του λόγου. Έπαρχία της 'Επτανήσου.
- 11) 'Ενδιατήμα ζώνων. Πολιτεία της Β. 'Αμερικής.

Καθέτως:

- 1) Κομψόν θηρίον.
- 2) Πόλις της 'Ελλάδος. 'Απαράτητο στα ζώα και στους... διαδούλους.
- 3) Πρέπει. Τό ίδιο με τό α' του 7 οριζοντίως. Αιγύπτιος θεός.
- 4) Τρώγονται κατά πολλούς τρόπους. 'Εκκλησιαστικόν αξίωμα (αίτ.)
- 5) 'Όνομα και σύνθημα βυζαντινής στάσεως. Είνε προτιμότερο να χάση κανείς τη ζωή του παρά αυτήν.
- 6) Γίνεται εσπράσδεκτο την πρωτοχρονιά, όταν περιέχει δώρα. Πρωτεύουσα της Ν. 'Αμερικής.
- 7) Τό μισό δυομα του Μικόδου. Δεσμύς.
- 8) 'Ανάμνηστα. Κτητικόν.
- 9) Τό μυαλό (δοτική). Γυναικείο ένναλειό. Με τις κλωστές.
- 10) Μέγας συνθέτης. Θεατών.
- 11) 'Αρχηγός στρατού.

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Οριζοντίως:

- 1) ΣΑΜΟΣ—ΟΦΕΙΣ, 2) ΑΛΑΝΙ — ΝΟΥΛΑ, 3) ΥΣ—ΕΜΒΑΣ—ΑΝ,
- 4) ΡΟΚ—ΑΗΡ—ΠΡΟ, 5) ΑΣΙΑ — ΒΟΑΣ, 6) ΡΕΕ—ΒΟΥ, 7) ΑΣΚΙ—ΩΡΑΙ, 8) ΕΤΗ—ΠΡΟ—ΑΓΩ, 9) ΤΑ—ΑΡΩΜΑ—ΩΝ, 10) ΟΝΟΜΑ—ΩΜΕΓΑ, 11) ΣΗΠΙΑ—ΣΑΝΙΣ.

Καθέτως:

- 1) ΣΑΥΡΑ—ΑΕΤΟΣ, 2) ΑΛΣΟΣ—ΣΤΑΝΗ, 3) ΜΑ—ΚΙΡΚΗ—ΟΠ,
- 4) ΟΝΕ—ΑΕΙ—ΑΜΙ, 5) ΣΙΜΑ—ΠΡΑΑ, 6) ΒΗΕ—ΑΡΩ, 7) ΟΝΑΡ—ΟΜΩΣ, 8) ΦΟΣ—ΒΟΩ—ΑΜΑ, 9) ΕΥ—ΠΟΥΡΑ—ΕΝ, 10) ΙΛΑΡΑ—ΑΓΩΓΙ, 11) ΣΑΝΟΣ—ΙΩΝΑΣ.

Σε μία γωνιά ενός μεγάλου σαλονιού στολισμένου με φουρνεοειδή, Παντού γύρω, όλες ή συντροφικές κουδουνιές ο υ ν. Κάποιος κάθεται μπροστά, στο πιάνο και παίζει. Συντροφικές συνωστίζονται γύρω από το τραπέζι του τσαγιού. Τα ηλεκτρικά σκορπίζουν ως τις πιο από-μερες γωνιές το γλυκό φως το.

Το αγόρι, κομψότατο, είναι ντυμένο σύμφωνα με την τελευταία αγγλική μόδα. Ένα μεγάλο μαργαριτάρι στολίζει τη γραβάτα του. Έχει μάτια έμπειρα ανδρός και στόμα μικρό, ανθρώπου απογοητευμένου. Γενικά, ή έκφρασή του τον παρουσιάζει σαν έναν πρώιμο μπλάζε. Το λέει Τέντ. Το κοριτσάκι είναι πολύ ψηλό, λεπτό, αλλά όχι κι αδύνατο. Τα χρυσά της μαλλιά είναι χτενισμένα σύμφωνα με την τελευταία μόδα του Χόλλυγουντ. Φοράει τουαλέττα έσπερίδος και ένα μεγαλοπρεπές τριαντάφυλλο στολίζει το στήθος της.

Έχει θγάλει τα γάντια της και τρώει με χαριτωμένες κινήσεις που κάνουν να λάμπουν ή πολιτισμένες πέτρες των δαχτυλιδιών της. Τη λένε Καθρήνη και χαϊδευτικά Κάθρηνη.

TENT. — Δεν φαντάζεστε τη χαρά μου που έκανα τη γνωριμία σας... Η αδελφή μου μου έχει μιλήσει επανειλημμένως για σας... Σας θρίσκει τόσο σίκα!

ΚΑΘΡΗΝ. — "Ω! είναι υπερβολική!... Αυτή είναι πολύ σίκα... Αλήθεια, μου είχε υποσχεθεί να μου δώσει τη διεύθυνση του παπουτσι της... Μην ξεχάσετε, σας παρακαλώ, να της πείτε να μου τη φέρει αύριο στο μάθημα.

TENT. — "Ω! θα της το πω!... Πώς είναι δυνατόν να το ξεχάσω ;... Ξέρετε κάτι ;... Όχι, όχι, δεν τολμώ να σας το πω... Ίσως το έρθετε κουτό...

ΚΑΘΡΗΝ. — Πέστε το και βλέπουμε... Κάμετέ μου τη χάρι κι' αφήστε μου το πιτάκι με τις μπανάνες... Τις λατρεύω, ξέρετε τις μπανάνες. Και σεις ;

TENT. — "Εγώ ;... Δεν ξέρω... Θα σας το πω, αλλά υποσχεθήτε μου πως δεν θα γελάσετε μαζί μου...

ΚΑΘΡΗΝ. — Σας το υπόσχομαι... TENT. — Λοιπόν, ακούστε... "Εκλεψα από την αδελφή μου τη φωτογραφία σας που της είχατε χαρίσει...

ΚΑΘΡΗΝ (μ' έν' αδιόρατο χαμόγελο). — Τι ιδέα!... Και γιατί την κλέψατε ;

TENT. — Γιατί είστε σ' αυτή τόσο ώμορφη, τόσο χαριτωμένη! Ξέρετε εκείνη, που φοράτε τουαλέττα μαρκησίας της εποχής Λουδοβίκου 15ου. Φαίνεστε εκεί σωστή, τελεία γυναίκα...

ΚΑΘΡΗΝ. — Ναι, έχετε δίκιο... Μου πηγαίνει πολύ ωραία ή τουαλέττα αυτή... Την έκανα τις απόκριες για το «μπάλ κοστουμέ» της πριγκηπίσσης ντε Λαρραϊ ντ' Ωτέιγ. Αλλά θα είσατε και σεις εκεί, αφού είδα την αδελφή σας...

TENT. — "Όχι, γιατί ήμουν στο κρεβάτι με σκαρλατίνα...

ΚΑΘΡΗΝ. — "Α!... Λοιπόν, φανταστήτε ότι ο Πουσε, ξέρετε, ο μεγάλος ράφτης ο Πουσε, έκανε την ίδια σκέψη με σας, όταν δοκίμασα, για τελευταία φορά, το κοστούμι μου... Ήταν ή πέμπτη πρόβα, — φανταστήτε, αλλά μου πηγαίνει πια περίφημα, ήταν έντελως κολλητό επάνω μου. Λοιπόν, όταν ο Πουσε ήρθε να το επιθεωρήσει, μου είπε: «Φαίνεστε τέλεια γυναίκα πια, δεσποινίς... Σίγουρα, την έπομένη του χορού θα σας ζητήσουν σε γάμο...

TENT. — "Ω! παραπολύ θάρρος έχει αυτός ο ράφτης σας!... Πώς το 'το επιτρέπει ;...

ΚΑΘΡΗΝ. — "Ω! είναι τόσο τέλειος τεχνίτης... κι' έπειτα αυτό ήταν ένα λεπτό κομπλιμάν εκ μέρους του... Αλήθεια, ποιά ηλικία νομίζετε πως έχω ;...

TENT. — Την ηλικία του τελείου κάλλους.

ΚΑΘΡΗΝ. — Πώς!... Μά είναι πολύ ναριτωμένο αυτό που είπατε !...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ



ΜΙΚΡΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΟΥ Ι. ΡΙΣΑΡ



ρα, με σιγανή φωνή, κοντά στο τριανταφυλλένιο αυτό της, κίνηση με τη φωνή του να κυματίζουν μερικές μπούκλες των χρυσών μαλλιών της.

TENT. — Ακούστε... Πρέπει να σας μιλήσω, γιατί ποιος ξέρει πότε θα ξαναδωθούμε... Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι έκανα για ναρθώ εδώ σήμερα, όταν έμαθα πως βάρεχόσατε και σεις... Ήθελα τόσο να σας μιλήσω... Από χέσαστε τώρα προσπαθώ να πείσω τη μαμά μου να έπισκεφθώ τη μαμά σας, αλλά λέει ότι είναι αδύνατο, ότι πρέπει ναρθώ, πρώτη ή μαμά σας να μάς έπισκεφθεί, γιατί είναι νεώτερη και για πολλούς άλλους λόγους... Αλλά από τότε που δώσατε τη φωτογραφία σας στην αδελφή μου, δεν ξέρω, κι' εγώ τι έπαθα, τι έχω... Μου φαίνεται πως βρίσκομαι στις παραμονές μιας μεγάλης αρρώστειας... Ξέρετε τότε που δεν έχουμε διάθεσι, ούτε να παίζουμε, ούτε να διαβάζουμε... που δεν μάς άρέσει τίποτε... που είμαστε κουρασμένοι μόλις σηκώνομαστε από το κρεβάτι μας, που νομίζουμε ότι κανέναν δεν μάς αγαπάει πια και μάς έρχονται δάκρυα στα μάτια... Πόσο λαχταρούσα να σας δω όλον αυτόν τον καιρό... Όλες στίς ώρες που μου μένουν έλευθερες τις περνάω στο θιλοπαιλίο που είναι απέναντι στο σπίτι σας... Και είμαι τόσο ευχαριστημένος, όταν σας βλέπω να θγαίνετε με τη δασκάλα σας... Μια μέρα, μάλιστα, σας παρακολούθησα... Κρατούσατε ένα μπουκέτο μελιζάνες και σας έπρεσε ένας... να αυτός.

(Βγάζει το πορτοφόλι του και δείχνει κάτι κτρινοπό που ίσως κάποτε να ήταν άνθος. Η Καθρήνη τον ακούει τώρα ροδωκόκκινη και τα άρρωστα μάτια της έχουν πάρει μια ρεμβώδη έκφραση).

TENT. — Ξέρετε... ξέρετε... Αυτό που ήθελα να σας πω είναι ότι σας αγαπώ και ότι, αν θέλετε, χωρίς μάλιστα να σας βλέπω και χωρίς να σας μιλάω, θα σας αγαπώ πάντοτε... και, όταν θα μεγαλώσω θαρθώ να σας ζητήσω από τους γονείς σας... Θέλετε; Λέγετε! Αποντήστε μου μ' ένα απλό ναι... Σας αγαπώ τόσο, ξέρετε...

(Η Κάθρηνη ανασπώνει το κεάλι της. Η έκφρασή της είναι τώρα ένφρασις τελείας γυναίκας).

ΚΑΘΡΗΝ. — Είσατε πολύ καλός... Αλλά... καταλαβαίνετε... δεν μπορώ να σας δώσω άμέσως κιόλας την υπόσχεσι που μου ζητάτε... Είναι τόσο σοβαρό το ζήτημα αυτό... Έξ' άλλου έχω κιόλας δυο φλέρες... το ένα με τον Έρρικο ντε Ρουζόν... Ξέρετε ο Έρρικος θα κληρονομήσει, μια μέρα τον τίτλο του πατέρα του και θα γίνει δούξ και το άλλο με τον Ζάκ ντε Βροβίλιντ. Θέλουν κι' οι δυο να με παντρευτούν, αλλά εγώ δεν τους υπόσχομαι ακόμα τίποτε... Καταλαβαίνετε, έχουμε ακόμα καιρό... Θέλω να σκεφθώ... (Μ' ένα αγγελικό χαμόγελο). "Ο πατέρας σας είναι μαρκησίας, δεν είν' έτσι ; Είναι πλούσιος...

TENT. — Δεν ξέρω... Αλλά σας αγαπώ πολύ... Η ΑΓΓΛΙΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ (πλησιάζοντας, χωρίς να την αντίληφθούν τα παιδιά). — Δεσποινίς Κάθρηνη, ή κυρία μητέρα σας θέλει να φύγετε και σας ζητάει...

ΚΑΘΡΗΝ (μ' ένα χαμόγελο εξαίσιο, αλλά ανημπάρητο για τα δώδεκα χρόνια της). — Χαίρετε, φιλε μου... Την έρχομένη έβδομάδα θα παίξουμε μια παιδική κομωδία σπίτι μας... Θα φροντίσω να προσκληθώ... Προσπαθήστε ναρθώτε... Θα συνεχίσουμε την κουβέντα μας...

(Και απομακρύνεται μεγαλοπρεπώς, με τα μάτια γεμάτα ματαιοδοξία κι' αδιαφορία, ενώ ο Τέντ απομένει καρφωμένος στη θέση του, στα μάτια του την έκφρασι της πρώτης έρωτικής του άγαντας).

Συνέχεια από το προηγούμενο).

Την ίδια στιγμή, μια γυναίκα, κείνη φωνή ακούστηκε :

— Σταθήτε, κυρία ! Ήταν ή θα είστε, ή όποιον κατάλαβα, κι' έξαλλη, έχε θυή απ' το ροπέο της και ήττούσε να την ακούσουν.

Αμέσως όλα τα χέρια έπεσαν κάτω και τα σπαθιά μπήκαν στις θήκες τους.

Η Μαρία Στουαρτ έβριξε ένα θλέμμα άπελπισίας στο πείο της μάχης.

Όλοι οι σωματοφύλακές της είχαν σκοτωθώ. Δεν άπεμναν ζωντανοί από τους υπερασπιστάς της παρά ο δόν Παέθ και οι άδελφοί του, από τους όποιους ο τρίτος, ο "Εκτωρ, ήταν πεζός.

— Κύριε, είπα στον Μπόθουελ, που φορούσε πάντα την προσοπίδα μου, τι θέλετε ;

— Να σας συλλάβω, Μεγαλειοτάτη.

— Αν παραδοθώ σ' εσάς, θ' αφήσετε έλευθέρους τους άδελφούς ;

— Μάλιστα ! φώναξε ο Μπόθουελ με χαρά, ξεχνώντας για μια στιγμή τον "Εκτορα.

— Παραδίδομαι ! είπα τότε ή Μαρία Στουαρτ. Και διευθύνθηκε προς αυτόν.

Ο "Εκτωρ, θγάζοντας μια κραυγή άγωνίας, έτρεξε προς ή βασίλισσα.

— Μή! φώναξε. Μή το κάνετε αυτό, Μεγαλειοτάτη !

Η Μαρία Στουαρτ, μόλις τον είδε τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένη.

— Ο θαυοκτόνος! ξεφώνισε. Πίσω, άθλιε !

Ο "Εκτωρ δεν έπρόφερε λέξι, ούτε και παραπονέθηκε.

— Αλλά, ύψωνοντας το σπαθί του, το διέυθυνε προς το στήθος του και ψιθύρισε :

— Χαίρετε, κυρία.

Και θ' αυτοκτονούσε μπροστά στα μάτια της γυναίκας έκείνης για την όποια είχε θυσιάσει τα πάντα, τη ζωή του, την τιμή του, τη γαλήνη του, το παρελθόν και το μέλλον του, αν ένα στίχορό χέρι δεν του τραβούσε το ξίφος προς τα πίσω.

Ήταν ο Γκοντράν, ο όποιος τον έπιασε κατόπιν απ' τα μαλλιά, τον σήκωσε άπάνω στο άλογό του, τον έβαλε να καθήση πλάι του και απομακρύνθηκε κραυγάζοντας στον δόν Παέθ και τον Γαετάνο.

— Άδελφοί, έμπρός ! Δεν έχουμε πια καμμία δουλειά έδώ !

Ο δόν Παέν κι' ο Γαετάνο τον άκολούθησαν καλπάζοντας κι' αφήνοντας τη βασίλισσα, το Μπόθουελ και τους άλλους κατάπληκτους για την ξαφνική αναχώρησί τους.

— Άδελφέ μου ! είπα τότε ο "Εκτωρ. Αφήσε με να σκοτωθώ... Η ζωή είναι για μένα θάρος...

— Είλαστε γυιοί του Πενόλ, άπάντησε ο Γκοντράν, και το παιδί, ο μικρός μας δούξ, δεν θρέθηκε ακόμα. Η ζωή που δεν σο' άνηκει !

ΚΑ'

Οι τέσσερες άδελφοί έρεύνησαν επί έναμιση χρόνο προς όλες τις διευθύνσεις για να ξαναβρούν τον μικρό δούκα, με όλες ή προσπάθειές τους πήγαν χαμένες !

— Το παιδί δεν υπάρχει πια ! ψιθύρισε μια μέρα ο δόν Παέθ, άποκαμωμένος από τις άνωφελείς έρευνες.

— Όχι ! φώναξε ζωηρά ο Γκοντράν. Όχι ! Το παιδί δεν πέθανε ! Το όρκίζομαι στο κεφάλι μου...

— Τότε, άπάντησε ο δόν Παέθ, μόνο ή τύχη μπορεί να μάς το ξαναδώσει... Ας έμπιστευθούμε λοιπόν στην τύχη μας, αν περάσουν δέκα χρόνια χωρίς να το ξαναβρούμε, τότε θα είναι περιττόν να το ζητάμε πια...

— Έστω ! είπα ο Γκοντράν. Αλλά, με τη βοήθεια του

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΤ



ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

ρος άδελφός του πατέρα μας. "Ετσι ο πατέρας μας είναι κληρονόμος του παιδιού. Αυτόν λοιπόν θα κάνουμε δούκα.

— Και αν — ρώτησε ο δόν Παέθ, ο όποιος για μια στιγμή σκίρτησε — ο πατέρας μας πεθάνη ως τότε ;

— Τότε ο μεγαλειότερος από μάς, έσύ δηλαδή δόν Παέθ, θα γίνει δούξ της Βρετάνης.

Ο Καστιλιανός ταραχτηκε.

— Ίσως άνέβω ακόμα ψηλότερα, ψιθύρισε. Οι τρεις άδελφοί έσκίρτησαν ακούγοντας τα λόγια του αούτα.

— Είσαι λοιπόν τόσο φιλόδοξος ; τον ρώτησε ο Γαετάνο.

— Έγώ, άπάντησε περήφανα ο δόν Παέθ, θα ήθελα, αν ήταν δυνατόν, να σηκώσω όλον τον κόσμο στα χέρια μου και να τον κρατήσω στην έξουσία μου.

— Δυστυχισμένη τρελλή ! ψιθύρισε ο Γαετάνο.

— Ονόμασέ με σοφό καλλίτερα. Είναι προτιμότερο να άποβλέπη κανείς μακριά παρά κοντά. Κι' αν ακόμα δεν πετύχη τον σκοπό του, πλησιάζει δώστόσο σ' αυτόν.

Ο έρω, το κρασί, το παιγνίδι είναι πάθη νεανικά. Γεννιούνται με τα είκοσι χρόνια κι' ή πρώτη ρυτίδα τα έρριζώνει. Η φιλοδοξία άπεναντίας είναι ένα ψυχρό πάθος που ύπολογίζει στο μέλλον, είναι το κίνητρο της ώριμης ήλικίας, ή υπέρτατη λογική, ή άληθινή φρόνησις της ζωής.

Όταν συντρίβη κανείς κάτω απ' τα πόδια του τις παιδικές ματαιοδοξίες του και τους νεανικούς πόθους του, όταν γίνεται ανώτερος των ανθρώπων και των παθών τους, όταν άνεβεί νη ψηλά και φτάνη έτσι ως την κορυφή, τότε οι άνθρωποι και τα πάθη του φαίνονται τόσο μικρά, ώστε ύψώνει τους ώμους του με ρίκτο. Άδελφοί μου, αυτή είναι ή άληθινή ποιήσις, το πραγματικά γοητευτικό μέρος της ζωής.

Οι τρεις άλλοι άδελφοί άλληλοκυτάχτηκαν ανήσυχτοι.

— Έσύ, "Εκτωρ, έξακολούθησε ο δόν Παέθ, έχεις την καρδιά τραυματισμένη, έπειδή άγάπησες μια βασίλισσα κι' έπειδή αυτή δεν σ' άγάπησε... Μετά δεκαπέντε χρόνια θα κλαίς για τον έρωτα αυτό ακριβώς όπως σήμερα.

— Αλήθεια ; ρώτησε ανασκρινώντας ο "Εκτωρ.

— Ναι, αλλά δεν θα κλαίς πια τη γυναίκα...

— Αλλά τί ;

— Τον θρόνο της Σκωτίας, άπάντησε ψυχρά ο δόν Παέθ.

Ο "Εκτωρ έξαφνίστηκε και δεν φάνηκε να καταλάβει νη.

— Άκου, έξακολούθησε ο δόν Παέθ, τί ήταν ο λόγος Μπόθουελ ; Μεγιστάν της Σκωτίας, τίποτε περισσότερο... Αυτός δεν άγάπησε τη βασίλισσα, αλλά τον θρόνο...

— Είλατε λοιπόν πολλορκία της βασιλείας, την άπέλιψε, την άπηγάγε... αύριο θα την παντρευθώ και θα γίνει βασίλεις.

Τί ήσουν έσύ ; Εύγενής, που δεν είχε παρά μόνο το ξίφος τού, αλλά εύγενής καταγόμενος από τους δούκας της Βρετάνης κι' ο όποιος για την καταγωγή του και την άνδρεία του ήταν τουλάχιστον ίσως με τον Μπόθουελ... Γιατί δεν κατώρθωσες να πετύχης αυτό που πέτυχε ο Μπόθουελ ;...

— Γιατί, άπλούστατα, δεν ήσουν φιλόδοξος...

— Άδελφέ, άπάντησε ο "Εκτωρ, δεν ξέρω αν μετά δεκαπέντε χρόνια θ' αλλάξω ιδέες. Αυτό όμως που ξέρω σήμερα είναι, πως ή μέρα που με γλυτώσατε απ' τον όθιο ήταν καταραμένη.

— Άδελφέ, είπα ο δόν Παέθ, άφησε το μέτωπό σου έ...

Θεού, θα το ξαναβρώ.

— Μά αν δεν το ξαναβρούμε ως το τέλος, έρωτήσε ο Γαετάνο, τί θα κάνουμε τότε ;

Και οι τέσσερες άλληλοκυτάχτηκαν με άπορία. Τέλος ο "Εκτωρ άπάντησε με τη σοβαρή και μελαγχολική φωνή του :

— Ο παππούς του παιδιού ήταν μεγαλείτερος...

λεύθερο στον άνεμο του μέλλοντος. 'Ο καιρός έπουλώνει όλες τις πληγές και πρό πάντων τις πληγές του έρωτος... "Ελα μαζί μου, ξαναγυρίζω κοντά στον θασιλέα μου στην 'Ισπανία και αν γίνω εύτυχισμένος, θά γίνης και σύ..."

—'Εστω άποκριθήκε ο 'Εκτωρ, σ' ακολουθώ!

—'Ο Γκοντράν έλαθε τότε τον λόγο και είπε:

—'Εγώ, άδελφοί μου, δεν είμαι ούτε έρωτευμένος, ούτε φιλόδοξος. "Εγώ όμως ένα σκοπό στη ζωή μου: να ξαναέρω τό μικρό δοῦκα... Φεύγω λοιπόν πηγαίνοντας να πραγματοποιήσω τον σκοπό μου... Χαίρετε, άδελφοί μου!...

Και, αφού τούς έσφιξε και τούς τρεις στην άγκαλιά του, ο Γαετάνο άπομακρύνθηκε ακολουθούμενος από τον σκύλο του.

Μετά την άπομάκρυνσί του, ο Γαετάνο με τό πρόσχαρο χαμόγελό του, είπε στους άδελφούς του:

—'Εγώ, άφησα στην Νεάπολη μιά μικρή κόμησσα για την οποία οι αὐλικοί λένε πως είνε ωραία σαν Μαντόνα και πνευματώδης σαν την 'Ασπασία. 'Ο κόμης, ο σεβαστός σύζυγός της, πέθανε τελευταία, αφήνοντάς της μιά μεγαλοπρεπή έπαυλη κοντά στη θάλασσα και άμπελώνες οτις ύπάρχεις του Βεζουβίου, απ' αυτούς που θγάζουν τό περίφημο κρασί «Δάκρυ του Χριστού». Μου άρέσει θέβαια και ή έπαυλη, αλλά προτιμώ τό θείο προϊόν των άμπελιών. Δεν είνε ανάγκη ν' άγαπώ την κόμησσα για να την παντρευτώ, όπως σκοπεύω να κάνω τώρα ξαναγυρίζοντας στη Νεάπολη.

Και αφού άποχαίρήθηκε κι' αυτός τον δόν Παέθ και τον 'Εκτορα, άπομακρύνθηκε καλπάζοντας.

Οι δυο άδελφοί ακολουθούσαν τότε τον ίδιο δρόμο και ο 'Εκτωρ άκουσε τον δόν Παέθ να μουντουρίζει σαν να μονολογούσε.

—'Αρκετός καιρός πέρασε από τότε που έφυγα από την 'Ισπανία και ή 'Ινφάντα, ή κόρη του θασιλέως θά βρísκεται πια στην ήλικία που θέλω... 'Εμπρός, δόν Παέθ!... "Εφθασε πια ή ώρα που πρέπει ν' άνέβη ψηλά!... Πρόκειται για την αντίσσειλεία και πρέπει να πολέμησης έναντιόν δώδεκα και πλέον 'Ισπανών μεγιστάνων, έναντιόν του ίδιου του θασιλέως και τέλος έναντιόν του μυστικού δικαστηρίου, του οποίου ή άποφάσεις είνε ανέκκλητες και τό όποιο λέγεται 'Ιερά 'Εξέτασις. 'Αδιάφορο όμως... Θά πετύχω τον σκοπό μου!...

Μετά πέντε μέρες, ο δόν Παέθ βρισκόταν στη Μαδρίτη.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΣΤΑ ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ ΕΝΟΣ ΘΡΟΝΟΥ

A'

—Χουάν!

—'Αφέντη!

—Βάλε τό έφίππιο στον 'Αχμέτ, τό μαυριτανικό άλογό μου.

—Μάλιστα, αφέντη.

—Δός μου τον χρυσοποικίλο μαύρο επενδύτη μου και τό καπέλλο μου με τό μαύρο φτερό.

—'Ιδού τα, αφέντη.

—Θέλω ακόμα τά ωραιότερα δαχτυλίδια μου, τά ανατολίτικα περιώμιά μου, τις λεπτότερες δαντέλλες μου, και τό σπαθί μου με την άδαιμαντοποιικίτη λαδή.

—'Ο ύπνρέτης εξετέλεσε γρήγορα τις διαταγές του κυρίου του.

—'Ωραία, Χουάν! είπε εκείνος. Τώρα άρωμάτισε τη γυναιάδα μου και την κόμη μου με άρωματικά μύρα και χτένισε κατόπιν με χρυσάφι και με μεταξύ τη λευκή χαίτη του 'Αχμέτ.

Αυτός που μιλούσε έτσι και ζητούσε τόσες πολυτέλειες, ήταν ο δόν Παέθ, συνταγματάρχης των σωματοφυλάκων της Α. Μ. του θασιλέως της 'Ισπανίας, Φιλίππου Β'.

—'Ο ύπνρέτης ήταν ένας μαυριτανός νεανίας με όρειχάλκινη όψη, με κατάμαυρα μαλλιά που έλαμπαν, με κατάλευκα δόντια, με μακρυές μαύρες θλεφαρίδες και με μοχηρή έκφρασι.

—'Ο Χουάν καταγόταν από τη Γρενάδα και λεγόταν άλλοτε Ζαγκάλ, αλλά ή 'Ιερά 'Εξέτασις τον είχε θωφτίσει και τον είχε κάνει, θέλοντας και μη, χριστιανό.

—'Ο δόν Παέθ βρισκόταν τη στιγμή εκείνη σε μιά από τις μεγαλοπρεπέστερες αίθουσες των βασιλικών ανακτόρων της Μαδρίτης. 'Η αίθουσα άνηκε στο ιδιαίτερο διαμέρισμα που είχε ο συνταγματάρχης της σωματοφυλάκης, γιατί ο Φιλίππος Β' ήθελε να έχη κοντά του τούς αξιωματικούς του οίκου του.

—'Ο δόν Παέθ καθόταν σε μιά μεγάλη πολυθρόνα άπέναντι σ' ένα χαλύβδινο καθρέφτη κι' ενώ ο Χουάν του άρωμάτιζε τά μαλλιά και τά γένεια, είχε παραδοθή σε θάβεις στοχαμούς.

—'Επειτα, όταν τελείωσε ή κόμμωσίς του, ζώστηκε τό σπαθί του, κρέμασε στο δεξί του πλευρό, τό έγγειρίδι του με τη χρυσή θήκη, φόρεσε στα λευκά και λεπτά χέρια του τά άρωματισμένα γάντια του, στήριξε τη γραβιά του στη μέση και άρχισε να κυττάζεται στον καθρέφτη επί πολλή ώρα με αυταρέσκεια.

Μετά τη λεπτομερή εκείνη εξέταση και ενώ ο Χουάν πηγαινε να φροντίση για τό άλογό του, ο δόν Παέθ ψιθύρισε:

—Μά τον 'Αγιο 'Ιάκωβο της Κομποστέλλας, τον προστάτη των 'Ισπανών, αν βρísκεται στην αὐλή του θασιλέως Φιλίππου Β', άλλος ευπατριδής κομπότερος από μένα, δέχομαι ν' αλλάξω τ' όνομά μου με τό όνομα του πρώτου μαύρου που θά συναντήσω στο δρόμο μου.

Και, μαυρίζοντας τό μουστάκι του ακόμα περισσότερο με μιά μαύρη θαφή, πλησίασε προς τον έξωστη που έβλεπε στον άνακτορικό κήπο και στήριζοντας τούς άγκώνες του στο μάρμαρό του, θυθίστηκε πάλι σε στοχαμούς.

—'Η ώρα ήταν περίπου τέσσερες τό άπόγευμα και μιά έλαφριά αύρα είχε άρχισι ν' σαλεύη τά φύλλα των δέντρων. 'Η πνιγνή μεσημεριάτικη ζέστη λιγόστευε, σπασιγά, και μερικά άνάλαφρα σύννεφα φαινόντουσαν στον ορίζοντα προς τη δύσι.

—'Η ως τότε σιωπηλή πρωτεύουσα, τελείωνε τό μεσημερινό ύπνο της.

—'Ο δόν Παέθ, αφού κύτταξε λίγη ώρα στον κήπο, γύρισε προς την κλεψύδρα που ήταν μέσα στο ζωμάτιο και είπε:

—Τέσσερες ή ώρα. 'Η 'Ινφάντα θά είνε έτοιμη.

—'Εκείνη τη στιγμή, ξαναπαρουσιάστηκε ο Χουάν και του άνέφερε:

—'Αφέντη, ο 'Αχμέτ είνε έτοιμος.

—Καλά! άπάντησε ο δόν Παέθ. Κάλεσε τώρα τό λοχαγό των σωματοφυλάκων.

—'Ο ύπνρέτης θγίκε έξω κι' έπειτα από μιά στιγμή παρουσιάστηκε ο λοχαγός. "Ηταν ένας ηλικιωμένος αξιωματικός, ο οποίος είχε γεράσει οτις έκστρατείες, άμαθής σε όλα, έκτός από τό επάγγελμά του.

—Κύριε, του είπε ο δόν Παέθ, να διατάξετε να ίππεύσι όλος ο λόχος σας.

—'Ο λοχαγός ύποκλίθηκε:

—'Η 'Ινφάντα δόνα Χουανέτα, ή κόρη της Αυτού Μεγαλειότητος πρόκειται να πάη στα άνάκτορα του 'Εσκουριάλ για να παρακολουθήση τό μεγάλο κυνήγι που οργανώνεται εκεί. 'Εμείς θά τό συνοδεύσουμε. 'Εσείς θά τοποθετηθήτε πλάι στην άριστερή πόρτα του φορείου της κι' έγω δεξιά.

—Σας ζητώ συγγνώμη, είπε ο λοχαγός. Μου έπρεπε τε;

—Τί συμβαίνει;

—'Ο θασιλεύς διέταξε ένα λόγο χωροφυλάκων να συνοδεύση την 'Ινφάντα μαζί μας.

—'Ο δόν Παέθ άνασκήρτισε.

—Διάθολε! φώναξε. Είσθε θέβαιος;

—Βεβαίωτατος, κύριε.

—'Ο δόν Παέθ κατσούφιασε.

—Αυτό, μου φαίνεται, είνε προσβολή κατά της σωματοφυλάκης.

—Δεν έξρω, ψιθύρισε φιλοσοφικά ο λοχαγός. 'Αφού έβλεπες έτσι ο θασιλεύς, αυτό μου φτάνει.

—Και — ρώτησε ο δόν Παέθ, του οποίου ή φωνή έτρεμε από όργη — ποιάς θά διοική τον λόγο αυτό;

—'Ο δόν Φερνάντο ντε Βαλέρα.

—'Ο δόν Παέθ χλώμιασε.

—'Α! έκανε περιφρονητικά. 'Ο δόν Φερνάντο ντε Βαλέρα! 'Ο μουσουλμάνος που άρνήθηκε τη θρησκεία του κι' άλλωστε πέρυσι! 'Ο άπόγονος των μαύρων θασιλέων! 'Ο πλουσιώτερος μεγιστάν της Αύλης, καθώς λένε!

—'Ακριβώς, κύριε.

—'Ετσι λοιπόν, πρόσθεσε ο δόν Παέθ με μιά θαθεία έρωνεϊά ο δόν Φερνάντο θά τοποθετηθή πλάι στην πόρτα του άμαξιού της 'Ινφάντας;

—Μάλιστα, έξοχώτατε.

—Λοιπόν, είπε ο δόν Παέθ μ' ένα περήφανο χαμόγελο, θά σταθή πλάι στην άριστερή πόρτα. 'Η δεξιά άνηκει σε μένα...

—'Πραγματικά, είπε ο λοχαγός, οι σωματοφύλακες προ-

ηγούνται των χωροφυλάκων. 'Εν τούτοις...

—Τί; ρώτησε ο δόν Παέθ.

—'Εν τούτοις, μου φαίνεται ότι αν ο δόν Φερνάντο σταθεί δεξιά στην 'Ινφάντα, αντί άριστερά, αυτό δεν πρέπει να διστάσας άφορμή σε φιλονεικία.

—Αυτό θά τό δοῦμε! άπάντησε ο δόν Παέθ. Σ τό άλογό σας, κύριε!

—'Ο λοχαγός θγίκε έξω κι' ο δόν Παέθ έμεινε μόνος.

—Πάντοτε αυτός ο Φερνάντο ντε Βαλέρα! ψιθύρισε με πείσμα. Πάντα αυτός! Είνε ώραίος! Είνε πλούσιος! Κανένας δεν ξέρει πόσα έχει... Είνε ευπαρουσίαστος, μεγαλόπρεπης, όπως έγω και πιθανόν να της άρέση... Δεν πρέπει λοιπόν να τον σκοτώσω...

Θορύβος άντήχησε τη στιγμή εκείνη στην έσωτερική αὐλή και ο δόν Παέθ, ανοίγοντας τό παράθυρο που ήταν άπέναντι στον έξωστη, κύτταξε και είδε τον λόγο των χωροφυλάκων παραταγμένο με θαυμαστή τάξη και με τον άρχηγό του μπροστά.

—'Ο δόν Φερνάντο ντε Βαλέρα ήταν ένας ώραίος νεανίας με σγουρά μαλλιά, με θαθύ και μελαγχολικό θέλημα, με γλυκό και χαριτωμένο χαμόγελο.

—Λιγότερο ψηλός από τον δόν Παέθ, είχε λυγρό κορμί, ή κιήσεις του ήταν γεμάτες χάρι και ίππευε ένα άραβικό κέλητα με την περηφάνεια των παλιών μαυριτανών ίπποτών.

—Για τό θεό! φώναξε ο δόν Παέθ. Οι χωροφύλακες είνε κίόλας παραταγμένοι και οι σωματοφύλακες ακόμα! 'Πού είνε οι σωματοφύλακες;

—Και άρμησε έξω.

—Οι σωματοφύλακες έφθαναν ο ένας κατόπιν του άλλου, αλλά άρκετά άργά, κι' έτσι δεν μπόρεσαν να παραταχθούν πριν παρουσιαστή ή 'Ινφάντα.

—Τό άλογό μου! φώναξε ο συνταγματάρχης σαν τρελλός.

—'Ο Χουάν του έφερε τον ώραιό 'Αχμέτ. Μόλις όμως ίππευσε, είδε τον Φερνάντο ν' άφιππεύη και να προχωρή προς τη σκάλα, στο επάνω μέρος της οποίας είχε έμφανισθή ή 'Ινφάντα μαζί με τη δούκισσα Μέντινα - Τσέλι και τη θαλαμηπόλο της...

—Όταν κατέβηκε ή πριγκίπισσα τη σκάλα, ο άρχηγός των χωροφυλάκων της προσέφερε την παλάμη του, σύμφωνα με τη συνήθεια της εποχής.

—'Ο δόν Παέθ έγινε κατακόκκινος απ' την όργη του.

—'Η 'Ινφάντα ευχάριστησε τον δόν Φερνάντο και τον άφησε να την οδηγηση ως τό φορείο της.

—'Ο δόν Παέθ προχώρησε τότε για να σταθή κοντά στην δεξιά πόρτα, αλλά ο δόν Φερνάντο τον πρόλαβε και του είπε με μεγάλη ευγένεια.

—Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε, αλλά αφού ήμουν ο ίππότης της πριγκίπισσας, ή θέσις αυτή μου άνηκει.

—'Ο δόν Παέθ δάγκωσε τά χείλη του και πήγε και στάθηκε στην άριστερή θυρίδα.

—'Η συνοδεία ξεκίνησε σε λίγο, πέρασε άργά τούς δρόμους της Μαδρίτης και προχώρησε άργά στο δρόμο που ένώνει την πρωτεύουσα της 'Ισπανίας με τό 'Εσκουριάλ.

—'Η 'Ινφάντα καθόταν μόνη στο φορείο της, γιατί ή κυρία που τη συνόδευαν είχαν μπη σε δεύτερο φορείο, τό οποίο έρχόταν από πίσω.

—'Η 'Ινφάντα ήταν ήλικίας δεκαοχτώ χρόνων, λίγο χλωμή, με κάποια σκία μελαγχολίας στο πρόσωπό της, αλλά ζωηρή κι' ευκίνητη. Είχε έσπλωθή στα προσκέφαλα του φορείου της και με μισόκλειστα τά μάτια ρεμβάζει μη δειχνοντας ότι προσέχει τούς ευγενείς που ίππευαν πλάι της, τούς έρριχνε όμως κάθε τόσο, και πρό πάντων στον δόν

Παέθ, γρήγορα θέλμματα, τά όποια εκείνοι δεν πρόφταναν άντιληφθούν.

—Κ' οι δυο ώστόσο την κύτταζαν και κάθε φορά συναντιόντουσαν τά θέλμματά τους.

—'Ο δόν Παέθ δεν μπορούσε να κυττάζη προς τό φορείο χωρίς να συναντήση τό θαθύ και γαλήνιο θέλημα του δόν Φερνάντο.

—'Επειτα από τρεις ώρες δρόμου, ή συνοδεία έφθασε σ' ένα μικρό δάσος από έληές και ρωδιές κ' ή πριγκίπισσα ξεδήλωσε την έπιθυμία να κάνουν ένα μικρό σταθμό.

—Πήρε τό χέρι της θαλαμηπόλου της κι' άνάλαφρα πήδηξε απ' τό φορείο στη χλόη, ενώ, κατόπιν διαταγής του άρχηγού των, οι σωματοφύλακες κ' οι χωροφύλακες άφίππευαν για μιά στιγμή.

—'Η 'Ινφάντα είχε ξεχάσει μέσα στο φορείο τη θεντάγια και τό μαντήλι της.

—'Ο δόν Παέθ, που τό άντελήφθη αυτό, έτρεξε προς τό φορείο, αλλά, όταν έφθασε, είδε τον δόν Φερνάντο, ο οποίος είχε προηγηθή να τά κρατάη και τά δυο στα χέρια του.

—Τη φορά αυτή, ο δόν Παέθ στάθηκε τομηρά μπροστά του και του είπε:

—'Εχετε την καλωσύνη, κύριε να μου δώσετε αυτή τη θεντάγια;

—Ευχάριστος, κύριε, με τον όρο να κρατήσω τό μαντήλι.

—Σας ζητώ συγγνώμη, άπάντησε ο δόν Παέθ, αλλά θά τό ήθελα κι' αυτό.

—'Αδύνατον, κύριε, άπάντησε μ' ευγένεια ο δόν Φερνάντο.

—'Ο δόν Παέθ έκανε μιά υπόκλησι και ρώτησε χαμογελώντας...

—Μπορείτε από τά άστρα να καταλάβετε τί ώρα είνε;

—Φαίνεται πως ζηγώνει ο χτώ.

—Κατά τις δέκα θά έχουμε φθάσει στο 'Εσκουριάλ;

—'Ελπίζω, κύριε.

—Θά μπορούσαμε να έχουμε μιάς ώρας έλευθερία κ' οι δυο πριν κατακλιθώ ο θασιλεύς;

—Βέβαια!

—Θαυμάσια. 'Α! να ή 'Ινφάντα ξαναγυρίζει στο φορείο της.

—Κρίμα, είπε ο δόν Φερνάντο... Και ήθελα να σας διηγηθώ μιά ώμορφη άραβική ιστορία, την ιστορία των δυο μαύρων ίπποτών που άγάπησαν τη Σουλτάνα Ναμουά...

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

—'Η ιστορία σας είνε έπικαιρη, άποκρίθηκε ο δόν Παέθ.

κία, είνε ή Λευκή, ή κόρη του καταδίκου Ζάν Ρενώ και τής Γενεθιέθης.

Η πρώτη ήταν μελαχροινή, ή δεύτερη είνε ξανθή. Μα και τή δεύτερη, όπως άλλοτε την πρώτη, την αποκαλούν δεσποινίδα του Σειλόν.

Κράτησαν μυστική απ' αυτήν την καταγωγή της. Της είπαν ότι πέθανε ή μητέρα της χωρίς να προσθέσουν τίποτε άλλο. "Ετσι ή Λευκή πιστεύει ότι ο 'Ιακώβος Μελλιέ είνε ο πατέρας της και ο Πέτρος Ρουθενά είνε νουνός της.

Τό όνομα του Ζάν ποτέ δεν άκουσε να τό προφέρουν μπροστά της.

Πραγματικά τό όνομα αυτό ξεγίστηκε και μόνο λίγοι από τους γεροντοτέρους, στο Σεθρό και στο Φρεμικούρ, θυμούνται τον κυνηγό των λύκων. Από τον φόνο τής 24ης 'Ιουνίου 1850 πολλές φορές τό χιόνι σκέπασε τή γή κι' ένα τωρό νέα γεγονότα συνέβησαν τά οποία έκαναν να ξεχαστούν τά παλιά.

Μιά δολοκλήρη γενεά έλειψε παραχωρώντας τή θέσι της σε μία άλλη.

Όστόσο, οι κάτοικοι των περιχώρων, όταν περνούν από τό μέρος όπου σκοτώθηκε ο έραστής τής Λουκίας, λένε:

— Έδω δολοφονήθηκε ένας άνθρωπος!

Κι' αν κανένας ξένος άκούση τά λόγια αυτά, και ρωτήσει σχετικώς, του άπαντάνε:

— Δεν ξέρω περισσότερο... Από τότε πέρασαν πολλά χρόνια...

Νά με ποιό τρόπο ή λήθη σκεπάζει τά πάντα...

Η Λευκή είνε σήμερα δεκαεννέα περίπου χρόνων και φαίνεται μόλις δεκαπέντε, γιατί τό προσωπάκι της είνε τριανταφυλλένιο και δροσερό, τό κορμί της λεπτοκαμωμένο και ανάλαφρο και τό βλέμμα της, τό χαμόγελό της κ' ή κινήσεις της γεμάτες παιδιαστική χαρά.

Η φύσις δεν της άρνήθηκε κανένα από τά δώρα της: τήν προίκισε μ' ωμορφιά, έξυπνάδα, μελωδική φωνή, καλωσύνη, χάρη, κάθε τί τέλος που άρέσει, που έλκύει και γοητεύει...

Όταν ξαναγυρίζη απ' τον καθημερινό περίπατό της στους άγρους, φορτωμένη άνθη, μοιάζει με πραγματική άρχοντοπούλα κι' όλοι στέκονται και την καμαρώνουν στο πέρασμά της.

Αν μπορούμε τώρα στο δωμάτιο του 'Ιακώβου Μελλιέ, απ' τό όποιο σπάνια θγαίνει έξω, δύσκολα θ' άναγνωρίσουμε τον πλούσιο γαιοκτήμονα. Η τύψεις της συνειδήσεως που του σπαράζουν τήν ψυχή τον έχουν γεράσει και καμπουριάζει περισσότερο απ' τά χρόνια. Δεν έχει πειρά καμιά θέλησι, καμιά επιθυμία, καμιά έλπίδα. Τά μάτια του έχουν σβύσει απ' τά δάκρυα, έχει έκμηδενιστή πειρά.

Αυτή είνε ή τιμωρία του.

Περνάει τίς νύχτες του άγρυπνος κι' όταν κατορθώσει ν' άποκοιμηθή, τρομεροί έφιάλτες τον βασανίζουν. Σηκώνεται τότε λαχανιασμένος, πλημμυρισμένος από ιδρώτα και θάγγει κραυγές τρόμου, χωρίς να μπορή ν' άπαλλάξη τό στήθος του από τον φρικαλέο έφιάλη που τον πιέζει.

Τό δωμάτιό του γεμίζει από άπειλητικά φαντάσματα, άνάμεσα στα όποια άναγνωρίζει τά θυμάτά του. "Ένα έχει μια πληγή στην καρδιά από τήν όποια τρέχει άφθονο αίμα και του φωνάζει θλιμμένα: «Γιατί με σκότωσες; Γιατί με σκότωσες;»

— Ένα άλλο, που μοιάζει με τον Ζάν Ρενώ, πλησιάζει άργά, με τά μάτια χαμηλωμένα. "Εξαφνα άπλώνει τά χέρια του και με φωνή θραχνή λέει: «Τί τήν έκανες τή γυναίκα μου;»

— Έπειτα άνορθώνεται μπροστά του μια γυναίκα ίσχνή, κατάχλωμη, με μάτια που λάμπουν σαν φλόγες και του φωνάζει: «Δολοφόνε! Δολοφόνε!»

Ο δυστυχισμένος ο Μελλιέ, άνατριχιάζοντας από τρόμο και φόβη, κλείνει τά μάτια του, αλλά τά φαντάσματα που στριμώνονται γύρω στο κρεβάτι του, όχι μόνο δεν φεύγουν, μά και γίνονται πιο άπειλητικά.

Ό,τι του είχε προείπει ο Ρουθενά, πραγματοποιήθηκε.

Η άγάπη του προς τήν κόρη του δεν είχε σβύσει μέσα στην καρδιά του. Παρ' όλη τήν στοργή που αισθανόταν προς τή Λευκή, έβλεπε τον εαυτό του μόνο, εγκαταλειμμένο, να θαδίζει χωρίς παρηγοριά προς τον θάνατο...

— Έτσι, σιγά-σιγά, ή πατρική στοργή έζυπνησε πάλι μέσα του και μια μέρα είπε στο Ρουθενά με δάκρυα και με λυγμούς:

— Θέλω να ξαναγυρίση ή κόρη μου κοντά μου. Πήγαινε να τήν προσκαλέσης... Φέρ' τήν, έδω... Θά τής άνοίξω τήν άγκαλιά μου.

Ο γέρο - ύπνρέτης έγειρε τό κεφάλι του προς τό στήθος του κι' άρχισε να κλαίη.

Ο 'Ιακώβος Μελλιέ πετάχτηκε άπάνω και φώναξε:

— Πέτρε!... Άπάντησέ μου!... Ποιό είνε ή κόρη μου; Τι έγινε;

Ο Ρουθενά άναστένανε κι' άπάντησε:

— Δεν ξέρω...

— Α! Δεν λές τήν αλήθεια!... Πέθανε, δεν είν' έτσι; Πέθανε!... Ω!

— Δεν ξέρω, ξαναείπε ο Ρουθενά. Από τήν ήμέρα που ήρθε στο Σαιντ-Ίρουν με τό παιδί της, δεν έμαθα τίποτε πειά γι' αυτή, ούτε και μου έγραψε όπως μου είχε υποσχεθή...

— Έγραφα στον δήμαρχο του χωριού, όπου έμεινε τά πέντε πρώτα χρόνια, πήγα μάλιστα ο ίδιος πρό τριών χρόνων έν άγνόια σου, αλλά με πληροφορήσαν ότι δεν τήν είχαν ξαναδ'η πειά... Τί άπόγινε;... Πέθανε, ζή; Δεν ξέρω.

Ο 'Ιακώβος Μελλιέ έβγαλε μια σπαρακτική κραυγή και ρίχτηκε μ' άπελπίσια στο κρεβάτι του, τραβώντας τά μαλλιά του.

Από τότε κανένας δεν μπορεί να πη πόσα δάκρυα έχυσε αναλογιζόμενος τή δυστυχισμένη κόρη του, τήν όποία είχε και καταραστή. Καταλάβαινε, μά πολύ άργά, άλλοίμονο! ότι ένας πατέρας δεν πρέπει να δείχνεται ποτέ άσπλαχνος προς τό παιδί του, όσο κι' αν του έφταιζε.

Τώρα που θασανίζόταν σαν κολασμένος από τήν άνάμησι του έγκλημάτος του κι' από τίς άνεπανόρθωτες συμφορές, που δημιούργησε, θά ήθελε να επανορθώση τά πάντα. Με πόση χαρά θά έδινε τήν άγροικία του, τά κτήματα του, όλα τά πλούτη του, γιά να του ξαναδ'οθή ή κόρη του...

Πέθανε; Ζή; «Άγνοω», του είχε άπαντήσει ο Ρουθενά. Τά λόγια αυτά ξαναγύριζαν άδιάκοπα στή μνήμη του.

Άντηχοούσαν πένθιμα στ' αυτιά του και του σπάραιαν τήν καρδιά.

Ο Πέτρος Ρουθενά είχε γίνει πριν από καιρό ο πραγματικός κύριος τής έπαύλεως. Είχε όλη τήν έξουσία, τήν όποία του είχε παραχωρήσει, μόνος του ο κύριός του. Και στο διάστημα αυτό μεγάλωνε διαρκώς τήν περιουσία του 'Ιακώβου Μελλιέ.

Τόν ξαναβρίσκουμε τώρα έτσι, όπως ήταν και πρό δεκαπέντε χρόνια: δλόισιο, άύστηρό, δυνατό, δραστήριο, δκούραστο στή δουλειά, ζωντανό παράδειγμα γιά όλους τούς ύφισταμένους του.

Θά νόμιζε κανείς ότι δεν είχε γεράσει, αν δεν είχαν άσπρίσει τά μαλλιά του. "Έχει κι' αυτός ένα θαύ ποιο μέσα στην καρδιά του: Συλλογίζεται διαρκώς τή Λουκία, τό παιδί, και συχνά, τον Ζάν Ρενώ. Αυτός είνε ο πάος του!

Λατρεύει τή θαφτιστική του, αισθάνεται γι' αυτήν είδος πάθους και τήν περιβάλλει με στοργή πτέρη. Όταν τήν κυττάζη, δάκρυα κυλούν απ' τά μάτια του.

— Ποιό να είνε τώρα ή Λουκία; άναρωτιέται. Ποιό να είνε τό παιδί της; ;...

— Άλλοίμονο, τό άγνοεί... "Ισως να πέθαναν κ' οι δύο... Άδιόφορο όμως... Αυτός τούς περιμένει νάνοτε...

Ο Πέτρος Ρουθενά έχει στο μυαλό του ένα μεγάλο σχέδιο και καμιά δύναμις στον κόσμο δεν θά μπορούσε να τον κάνει να παραιτηθή απ' αυτό.

Β'

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Η Λευκή άγαπούσε πολύ τούς πρωινούς περίπατους. Πότε άκούμπωντας στο μπράτσο του Μελλιέ, πότε μαζί με τό νουνό της και πότε μόνη της, άκολουθούσε τ' άθλιαμένα μονοπάτια του πάρκου και μάζευε λουλούδια.

— Ένα πρωί, είχε κατέβει απ' τό δωμάτιό της γιά να κάνει τον ταχτικό της περίπατο.

Μόλις κατέβηκε στην αύλη ένας νέος ψηλός κι' ώραίος, με βλέμμα ζωηρό και τολμηρό, μά ψεύτικο και ύπερκόσμο συγχρόνως προχώρησε προς αυτήν.

— Η ώραία μου εξαδέλφη έτοιμάζεται να κάνει τον περίπατό της; ; τή ρώτησε μ' ένα θρασύ χαμόγελο.

— Ναί, άπάντησε ή Λευκή. Ξέρετε ποιό είνε ο νουνός μου;

— Μοι φαίνεται ότι πήγε στο Φρεμικούρ.

— Τότε θά τον περιμένα να γυρίση.

— Άν θέλετε, θά ήμουν εύτυχής να σας προσφέρα τό μπράτσο μου και να σας συνοδεύσω έγώ στον περίπατό σας.

— Όχι, εύχαριστώ, άπάντησε ή Λευκή. Άν ο νουνός

μου άρνηση, προτιμώ να κάνω τον περίπατό μου μόνη μου.

Ο νέος δάγκωσε τά χείλη του και μια άστραπή θυμού πέρασε από τά μάτια του.

— Είνε θέασιό ότι φέρεστε προς έμένα πολύ άσχημα, άπάντησε με πείσμα. Δεν τό άντιλαμβάνομαι αυτό σήμερα, γιά πρώτη φορά...

— Όστόσο έγώ δεν είμαι άπλός ύπνρέτης τής έπαύλεως. Ο πατέρας μου είνε εξαδέλφος του κ. Μελλιέ.

— Τό ξέρω, άπάντησε ζωηρά ή νέα. Άλλά δεν βλέπω τί σας δίνει τό δικαίωμα να παραπονησθε έτσι έναντιόν μου.

— Έγώ ποτέ δεν είχα πρόθεσι να σας δυσχεραστήσω.

— Ναί, Λευκή, είσθε καλή, αλλά έμένα δεν μ' άγαπάτε.

— Κύριε Φραγκίσκο, δεν αποστρέφομαι κανένα...

— Ό! πρέπει να όμολογήσετε ότι δεν σας άρέσω...

— Όχι, γιατί αν σας τό έλεγα αυτό, θά σας δυσχερατούσα...

— Άλλά έγώ σας άγατώ Λευκή... Σας άγατώ και αν θέλατε... αν θέλατε θά γινόταν πριν από τό θερισμό ένας λάμπρος γάμος στο Σειλόν.

Η νέα εξαμνίστηκε με τήν τόλμη του κι' έγινε κατακόκκινη. Έτοιμαζόταν να δώση στον τολμηρό συγγενή του

τακώς Μελλιέ μια άπάντησι καθόλου εύχάριστη. Όταν εξαφνα είδε τον Πέτρο Ρουθενά.

Ο γέρο - έπιστάτης είχε σταθή σε μερικόν θημάτων άπόστασι με τά φρύδια σουφρωμένα.

Είχε άκούσει!

— Α! ο νουνός μου! φώναξε ή Λευκή.

Κι' έτρεξε προς αυτόν, άφήνοντας τον έρωτόληπτο Φραγκίσκο άποσθολωμένο.

Η Λευκή έτεινε τό πρόσωπό της προς τον Ρουθενά, ο οποίος τή φίλησε τρυφερά, κι' έπειτα τον ρώτησε:

— Με συνοδεύεις, νουνέ;

— Όχι, σήμερα. Πήγαινε, μικρούλα μου, να περπατήσεις, αλλά μην άπομακρυνής πολύ, γιατί έχει ακόμα δουσία. Έγώ θέλω να μιλήσω με τον Φραγκίσκο.

Η νέα τον άγκάλιασε και τον ρώτησε με σιγανή φωνή:

— Μήπως άκουσες τί μου είπε;

— Ναί, άποκρίθηκε ο Ρουθενά.

— Τότε να του άπάντησης έσύ γιά μένα. Προτιμώ να μείνω κόρη σ' όλη μου τή ζωή παρά να γίνω σύζυγός του.

Κόλλησε τά χείλη της στο μάγουλο του Πέτρου κι' άπομακρύνθηκε τρέχοντας και πηδώντας σαν μικρό ζαρκαδι.

Ο Φραγκίσκος έτοιμαζόταν ν' άπομακρυνθή κι' αυτός, αλλά ο Ρουθενά τον κράτησε λέγοντας:

— Φραγκίσκο, έχω να σου μιλήσω γιά ένα σοβαρό ζήτημα.

— Άκούω...

— Τελευταία, εξακολούθησε ο Ρουθενά με άύστηρό τονό, φέρεσαι προς τή Λευκή με μια έλευθερία, ή όποία δεν μου άρέσει καθόλου.

— Μήπως άπαγορεύεται να τής μιλούν; Έξέ άλλου μοι φαίνεται, ότι τή σεβάστηκα πάντοτε...

— Διάβολε! φώναξε ο Ρουθενά. Αυτό έλειπε!.. Άν παρέρβαινες τον όφειλόμενο προς αυτήν σεβασμό, θά σ' άρπαζα απ' τούς δυό ώμους και θά σε πετούσα έξω κακήν κακώς...

Ο Φραγκίσκος έγινε κατάχλωμος κι' ένα μοχθηρό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του.

— Νομίζω, άπάντησε ειρωνικά, ότι ο θεός μου ο 'Ιακώβος Μελλιέ είνε έδω περισσότερο κύριος από σας.

— Ξέρεις τί είνε ο 'Ιακώβος Μελλιέ και ξέρεις τί είμαι

έγώ. Άλλά έσύ είσαι έδω ένας άπλός ύπνρέτης τής έπαύλεως και μόνο ως τέτοιο δέχτηκα να σε προσλάβω έδω.. Μην τό ξεχνάς αυτό. Σε προειδοποιώ άκόμα, ότι αν ξανάπης ποτέ άπρεπή κουβέντα στή δεσποινίδα Λευκή, πρέπει να πάρης τά μ'ογαλάκια σου και να πäs θρήξ τον κ. πατέρα σου στα Βόσγια.

— Υποθέτω, κύριε Ρουθενά, ότι δεν θά έχετε τήν άπαίτησι να μ' έμποδίσετε ν' άγατώ τή δεσποινίδα Λευκή.

— Α! Πρόσεξε!

— Οι σκοποί μου είνε τίμιοι κι' ούτε τούς κρύβω καθόλου... Θέλω να γίνη ή Λευκή σύζυγός μου!

— Ναί, αλλά ή Λευκή δεν σε θέλει...

— Θα τό ίδούμε αυτό.

Ο Ρουθενά, κυριευμένος από ξαφνική όργη που τον έκανε να τρέμη σύγκορμος, άρπαξε τό νέο από τό μπράτσο και, σφίγγοντάς τον δυνατά, του είπε με θαθεία φωνή:

— Ούτε σύ, άκούς; ούτε και σύ, ούτε και κανείς απ' αυτούς που τή ζήτησαν κιόλας κι' απ' αυτούς που θά τήν ζήτησουν στο μέλλον, θά γίνη σύζυγος τής Λευκής...

— Τί με μέλει γιά τούς άλλους... Έγώ φροντίζω γιά τον εαυτό μου και δεν θέλω γιά ποιό λόγο ο θεός μου ο Μελλιέ μπορεί να μου άρνηθή τό χέρι τής Λευκής. Έπι πλέον, είμαι άντάξιος της.

— Τί σημαίνει αυτό; ;...

— Άπλούστατα, δεν είνε πλουσιώτερη από μένα. Άν θασίζεσαι σ' ένα μέρος τής περιουσίας του θείου μου Μελλιέ, ο πατέρας μου κι' έγώ, μη προς κακοφασισμό σας, κύριε Ρουθενά, έχουμε στην περιουσία αυτή ίσα τουλάχιστον δικαιώματα με τά δικά της.

Ο Ρουθενά, του όποιου τό βλέμμα έλαμπε, σταύρωσε τά χέρια του επάνω στο στήθος του.

— Αυτό τουλάχιστον είνε ειλικρίνεια, είπε με όργη, τήν όποία με δυσκόλια συγκατούσε. Άλλά από καιρό, νεαρέ μου, ξέρω τίς μυστικές σου σκέψεις. Ο πατέρας σου έποφθάλμια τήν περιουσία του 'Ιακώβου Μελλιέ. Από τήν πρώτη φορά που ήρθατε έδω, τό καταλάβα.

— Η Λουκία είνε άφανή... Η Λουκία πέθανε, είπε από μέσα του ο πατέρας σου. Έγώ λοιπόν θά κληρονομήσω τό Σειλόν. Έγώ θά κληρονομήσω τήν περιουσία του εξαδέλφου μου

Μελλιέ. Άλλά έπειδή φοβήθηκε μήπως ο 'Ιακώβος Μελλιέ κάνει διαθήκη και τ' άφήση όλα στή Λευκή, όπως έχει δικαίωμα, σκέφτηκε πάλι: «Πρέπει ή Λευκή να γίνη σύζυγος του Φραγκίσκου». Μα λοιπόν, γιατί βρίσκεσαι στην έπαυλη, στην όποία, τό όμολογώ, σε παρέλαθα άκούσιως, παύλι, και μόνο γιά να ίκανοποιήσω μια από τίς σπάνιες επιθυμίες του 'Ιακώβου Μελλιέ. Άκουσε λοιπόν τί θά σου πω:

Η Λευκή δεν θά γίνη σύζυγός σου κι' ούτε σύ, ούτε πω: ο πατέρας σου θά πάρει, έαυτο κι' ένα λεπτό από τήν περιουσία του 'Ιακώβου Μελλιέ. Αυτά είχα να σου πω, νεαρέ μου...

— Κι' έγώ σας άκούσα, άπάντησε ο Φραγκίσκος με λύσσα μέσα στην καρδιά και με τά δόντια του σφιγμένα. Έσεις λοιπόν, Πέτρε Ρουθενά, τίμια άνθρωπε, θά μās άποκληρώσει;

— Ο Πέτρος Ρουθενά δεν δίνει σε κανένα λόγο γιά δσα λέει και κάνει. Άφήνει τά πράγματα να προχωρούν μόνα τους και περιμένει τά πάντα από τή θεά δικαιοσύνη.

— Η δική σας όμως δικαιοσύνη είνε άμείωλη.

— Από ποιό τό καταλάβατε αυτό, κύριε Φραγκίσκο Πα



Άκολουθούσε τ' άνθισμένα μονοπάτια του πάρκου...

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

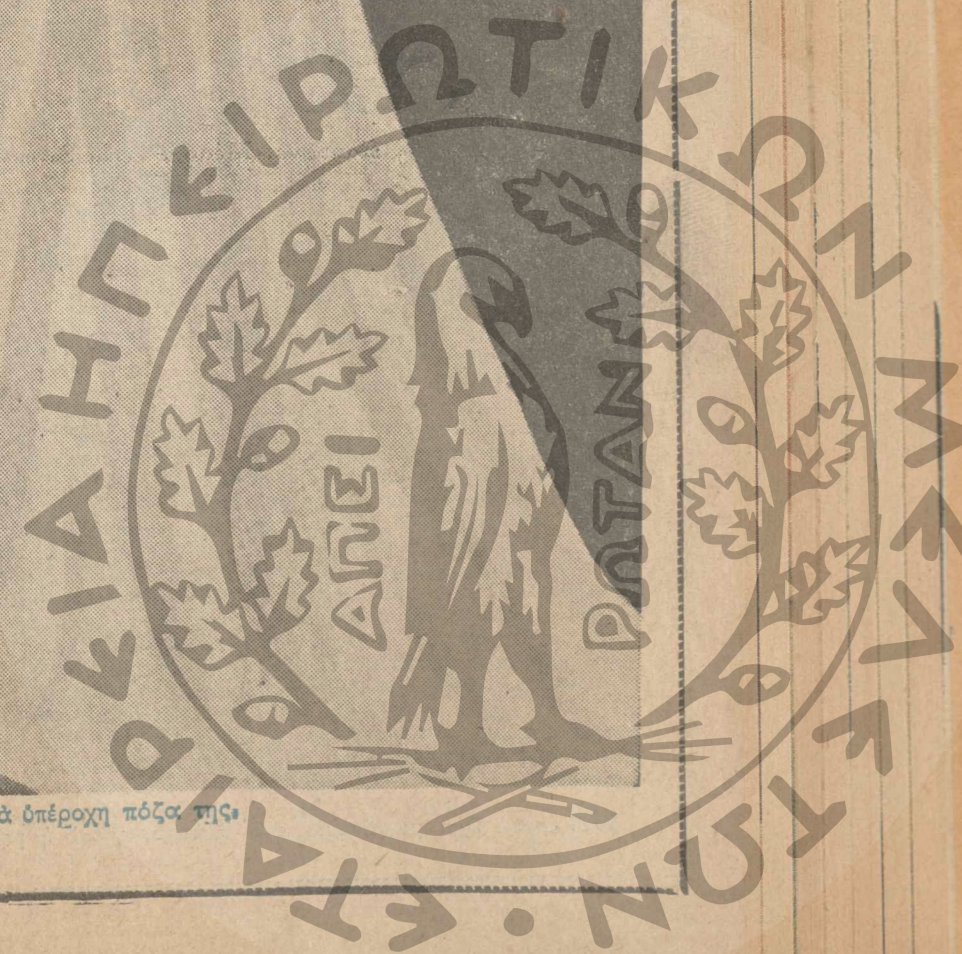


Ἡ χαριτωμένη θεντέττα Σιμόν-Σιμόν, ὅπως ἐμφανί ζεταί σ' ἓνα φιλμ, ποὺ «χυρίζε» στὸ Χόλλυγουντ.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ



Ἡ χοητευτική θεντέττα Καίθ Φράνσις σὲ μιὰ ὑπέροχη πόζα τῆς.



ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ

Ο ΓΟΗΣ ΦΕΡΝΑΝ ΓΚΡΑΒΕ

Ο ΠΩΣ θα ξέρετε αναμφισβήτως, μερικοί Γάλλοι καλλιτέχνες της θόδνης, όπως η Κλωντ Κολμπερ, ή Σιμόνη Σιμόν, ή Σεβαλιέ και ο Μπουαγιέ, κατώρθωσαν να κατακτήσουν το Χόλλυγουντ κι' έχουν στην 'Αμερική μεγαλύτερη δημοτικότητα από τους ίδιους τους 'Αμερικανούς.

Έως τώρα ο Μωρίς Σεβαλιέ ήταν ο πιο δημοφιλής Γάλλος άστηρ του Χόλλυγουντ. Τώρα κατέλαβε την θέση του ο χαριτωμένος Γάλλος καλλιτέχνης ο Φερνάν Γκραβέ. Ο Γκραβέ, στην πατρίδα του, ήταν κιάλας πολύ δημοφιλής και ο πιο αγαπημένος ήθοποιός. Είχε φωνή πολύ ζεστή, πολύ συμπαθητική. Δεν είχε συνεπώς διόλου παράξενο το ότι πολύ γρήγορα τον έπηρε ο κινηματογράφος. Μετά το πρώτο του φιλμ στο Παρίσι ήξεραν ότι μία μέρα ο Γκραβέ θα έφτανε για το Χόλλυγουντ. Το πρώτο άγκαζε-μάν του Γκραβέ για την 'Αμερική έχει μία πολύ περιεργή ιστορία: 'Από πολλόν καιρό ήθελαν στο Χόλλυγουντ να «γυρίσουν» μία ταινία, που, όπως προέβλεπαν θα είχε τεραστία επιτυχία. 'Επρόκειτο, με λίγα λόγια, για την ιστορία ενός ευρωπαίου βασιλέως που έρωτεύεται μίαν 'Αμερικανίδα και προτιμά να εγκαταλείψει τον θρόνο του παρά να χάσει την αγαπημένη του.

Όταν το σενάριο ήταν έτοιμο, άρχισαν να έρευνουν σ' όλη την Ευρώπη για να βρουν τον κατάλληλο ήθοποιό που θα μπορούσε να παίξει τον ρόλο του βασιλέως. Ένας από τους άπειστα μένους που έψαχναν για τόν... υποψήφιο άνακτα, έφτασε και στο Παρίσι.

Εκεί είδε τον Γκραβέ και στη σκηνή και στον κινηματογράφο κι' άμέσως κατάλαβε ότι ήταν το πρόσωπο που ζητούσε. Μαί ο Γκραβέ ήταν ο μόνος κατάλληλος για τόν ρόλο του βασιλέως.

Η σχετικές συνεννοήσεις διεξήχθησαν άψε-σβύς, μετά τις απαραίτητες συστάσεις:

— Κύριε Γκραβέ, έχω να σάς κάμω μία πρόταση.

— Να την ακούσω.

— Δέχεσθε να γίνετε... βασιλεύς;

— Πώς... πώς είπατε;

— Είπα αν δέχεστε να γίνετε Μεγαλειότατος.

— Σε κανένα χωριό ίθαγενών της 'Αφρικής;

— Όχι, όχι. Στο Χόλλυγουντ.

— Στο Χόλλυγουντ!

— 'Ακριβώς. Σε μία ταινία που θα «γυρισθ» στο Χόλλυγουντ.

— 'Ετσι πέστε μου, διάβολε.

— Λοιπόν ;... Δέχεστε ;

— Καί φυσικά δέχομαι. Δεν γίνεται κανείς δυο φορές στη ζωή του Μεγαλειότατος.

Και η συμφωνία έκλεισε...

'Ετσι ύστερ' από λίγον καιρό ο νεαρός Γκραβέ, έχοντας το συμβόλαιο στη τσέπη, ταξίδευε για την Καλιφορνία. Μόλις όμως έφθασε εκεί τον περίμενε μία απογοήτευση. Κατά το μεσολαβήσαν διάστημα είχαν υποδείξει στην 'Εταιρεία που επρόκειτο να «γυρίση» την ταινία αυτή, ότι η υπόθεσις του φιλμ δεν μπορούσε να μείνη έτσι, όπως ήταν απ' την αρχή, γιατί ήταν κίνδυνος να προκαλέση διάφορα επεισόδια και ίσως - ίσως και καμιά δίκη για ώριμένους λόγους. 'Ετσι λοιπόν ο Γκραβέ, μόλις έφτασε στο Χόλλυγουντ, αναγκάστηκε να περιμένη ν' αλλάξουν το σενάριο.

Και περίμενε υπομονετικά. 'Ανάγκη και θεοί κείθονται. Το σενάριο άλλαξε γρήγορα-γρήγορα.

Ο βασιλεύς σ' αυτό έγινε πρίγκηψ. Ένας πρίγκηψ που έρωτεύεται μία χορεύτρια. Εύτυχώς ο Γκραβέ έχει ζήσει μικρός στο Λονδίνο κι' έτσι μιλεί θαυμάσια άγγλικά. Και συνεπώς τα κατάφερε περίφημα στον ρόλο του.

Ο Γκραβέ έχει μεγαλώσει στο θέατρο, γιατί η μητε-

ρα του ήταν ήθοποιός. Μ' ένα μικρό θέατρο ή κ. Γκραβέ έκανε τουρνέ στη Γαλλία και στο εξωτερικό. 'Ετσι, σιγά σιγά ο Φερνάν έμαθε την τέχνη του ήθοποιού και άρχισε να θγαίνει σ' μικρά θέατρα του Παρισιού και επί τέλους κατώρθωσε να προσληφθ' σ' ένα μεγάλο θέατρο.

Στο Παρίσι κατηγορούν τον Γκραβέ, ότι διάσπηκε να φυγή για το Χόλλυγουντ, ενώ είχε διάφορα συμβόλαια με θέατρα και με κινηματογραφικές εταιρείες της πατρίδας του. 'Όταν έμαθε την κατακραυγή αυτή εναντίον του, ο Γάλλος γόης δήλωσε, ότι θα έμενε μόνο ένα χρόνο στο Χόλλυγουντ και μετά θα γύριζε άμέσως πάλι στο Παρίσι για ένα διάστημα.

Οι συμπατριώτες μου, εξήγησε επίσης, θυμούνται καζύ μου γιατί τούς πειράζει ένα γεγονός: Τά μεγάλα κέρδη των Γάλλων ήθοποιών στο Χόλλυγουντ. 'Επρεπε όμως να έλθω στο Χόλλυγουντ. Δεν ξέρω αν είσθε και σεις προληπτικοί, αλλά εγώ είμαι. Κάποιος απ' αυτούς που προλέγουν το μέλλον μου είπε κάποτε, ότι σ'α τριάντα χρόνια αλλάζει η ζωή του ανθρώπου, για το καλλίτερο ή για το χειρότερο. Κι' ότι αν δεν έκμεταλλευθ' κανείς, όπως πρέπει τις ευκαιρίες, που θά του παρουσιαστούν, όταν θά είναι τριάντα έτών, τις χάνει για πάντα κι' ό,τι κι' αν κάνει μετά η ζωή του δεν πρόκειται ν' αλλάξ' ποτέ πιά. Τ' όνειρό ή ζωή ήταν πάντα ο κινηματογράφος και το Χόλλυγουντ.

Ελπίζω πως ως τα τριάντα μου χρόνια θά κατώρθωνα αυτό που ήθελα και πράγματι μόλις έγινε τριάντα έτών μου παρουσιάστηκε η ευκαιρία, που τόσα χρόνια ζητούσα! Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι με κανένα τρόπο δεν θά άφηνα την ευκαιρία να μου ξεφύγ'.

Ο Γκραβέ είναι σήμερα τριάντα έτών και παντρεμένος πρό δέκα έτών. Αυτό όμως δεν τον εμποδίζει να έχ' διαφορές αισθηματικές περιπέτειες. Διηγούνται μάλιστα και το έξης νόστιμο επεισόδιο που του συνέβη κάποτε:

Ένα θράδυ φεύγοντας από το στούντιο, καθώς προχωρούσε στο δρόμο, σιγασφυρίζοντας, διέκρινε μπροστά του σ' αρκετή απόστασι μιά γυναίκα με κομψή σιλουέττα που περπατούσε τόσο ανάλαφρα, λες και δεν πατούσε στο χώμα. Ο Γκραβέ ηλεκτρίστηκε. Καθώς την έβλεπε από πίσω, του φάνηκε πολύ νέα και χαριτωμένη. 'Εβίωσε το θέμα του, την πλησίασε και θέλησε να δ'η το πρό-

σώπό της. 'Αλλά στάθηκε αδύνατο, γιατί ήταν μισοκοντεντα και το καπέλλο που φορούσε της έκρυβε το πρόσωπο. Δεν διακρινόταν παρά το πηγούνι της. Ο Γκραβέ, κεφα-τος καθώς ήταν, άρχισε να την πειράζ'η. Φλυαρούσε πλάι της σάν σπίνος. Και τί δεν της έλεγε!... Το πνεύμα του σπινθηροβολούσε.

Η κυρία γοητεύθηκε φαίνεται από την φλυαρία του. Και σ'ε μιά στιγμή, χωρίς να γυρίση να τον δ'η καταδέχθηκε να του μιλήσ'η κι' αυτή.

Ο Γκραβέ πέταξε απ' τη χαρά του! Την είχε κατακτήσει επί τέλους. 'Εκείνη την ώρα έφθασαν σ' ένα μέρος, που είχε πολύ φώς. 'Επί τέλους θά κατάφερε να δ'η το πρόσωπό της. Θά ήταν όμορφη. 'Ω, περί αυτού δεν χωρούσε άμφιβολία. Θά ήταν θεά!... θεά!...

Η κυρία γύρισε και τον κύτταξε. Κι' ο Γκραβέ κοκκίλωσε, πάγωσε, τάχωσε, ξεράθηκε, απολιθώθηκε! Η άνοι-στη, ή όμορφη άγνωστη, ήταν μιά γρηά, τούλάχιστον 60 έτών, φοβερά άσχημη!...

Ο Γκραβέ τό έβαλε σ'α πόδια. Φεύγει κι' ακόμα φεύγει.

Επίσης τον τελευταίον καιρό ψιθυρίζουν στο Χόλλυγουντ, (Συνέχεια στή σελίδα 50).



ΠΩΣ ΕΒΛΕΨΤΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ



ΛΑ'

Οι θαρκα-ρδες κραύγαζαν και χειρονομούσαν, οι έπιθέατες φώναζαν ο ένας στον άλλο, οι πελάτες του γειτονικού καφεείου φιλονεικούσαν και κει κάτω το θατόρι μας σκόρπιζε σύννεφα καπνού και σφύριζε τόσο στριγγά' ώστε άσφαλώς όλοι οι τρί-τανες της θαλάσσης θά είχαν τραπή εις φυγήν.

Ήταν ένα θέαμα περίεργο και πρωτότυπο, έντελως ανατολίτικο θέαμα μά που άσφαλώς άποτελούσε χτυπητή αντίθεσι μ' αυτό που παρουσίαζε η ίδια έκείνη άκρογιαλιά από σαραντά χρόνων, όταν οι Τούρκοι κατείχαν ακόμα τη μικρή πόλι του Αίγιου και κάτω απ' τον γλυκό ίσκιό του πλατάνου μέσα στη σιωπή, ή κρήνη συνάδευε με το κελάρισμα της τά κελαϊδήματα των πουλιών, το θαύθ' ουργούρισμα των ναργιλέδων και την άργη φωνή των νυσταγμένων καπνιστών.

Αφήνοντας το Αίγιο, πλησιάζουμε προς τη θόρεια ακτή. Ο κόλπος στενεύει δλοένα και περνάμε μπρός απ' τη Ναύ-πακτο, της οποίας τά παλιά τείχη άνεβαίνουν ζιγκ-ζάγκ, κατά μήκος μιάς απότομης άνηφορίας ως τον πύργο που τά στεφανώνει.

Αφού προπερνάμε το στενό από το όποιο ο Κορινθια-κός κόλπος έπικοινωνεί με το 'Ιόνιον πέλαγος, ο όρίζων πλαταινει έξαφνα μπροστά μας. Ο θορειοδυτικός άνε-μος μάς στέλνει κατάμουτρα την τουσχητή πνοή του και ή θάλασσα, που ήταν τόσο γαλήνια, άρχίζει να κυματίζει κάτω από το καράβι μας.

Σ'ε λίγο μιά πόλι παρουσιάστηκε, άπλωμένη κατά μή-κος της ακτής. Ένας μώλος, ένας αλθιθός μώλος προχω-ρούσε στη θάλασσα και όχτώ - δέκα πλοία άπάνω σ'α κα-τάρτια των όποιων κυμάτιζαν ξένες σημαίες, ήσαν άραγ-μένα σ' ανοιχτά.

Το καράβι μας γλύστρησε επίδεια ανάμεσ' απ' αυτόν το στολίο και πήγε κι' άγκυροβόλησε σ'ε διακοσίω μέτρων άπόστασι από την προκυμιά.

Βρισκόμαστε σ'ατς Πάτρας. Αί Πάτραι, είναι ή τρίτη πόλις της 'Ελλάδος, μετά τας 'Αθήνας και τη Σύρο. Έχει δεκαεπτά περίπου χιλιάδες κατοίκους, από τούς όποιους ή τέσσερες χιλιάδες έχουν καταγραφ'η ως διομήχανοι, πράγμα που άποτελεί άλαν-ταστη ένδειξη προόδου.

Οι δρόμοι, άν και καλοχαραγμένοι, θέλουν στρώσιμο, γιατί το χειμώνα γεμίζουν από λάσπες. Μά δλέπει κανείς όμορφα σπιτία και μαγαζιά πλούσια. Υπάρχει σ'ατς Πάτρας χρηματιστήριο, καθώς και θέατρο, στο όποιο Ιταλικοί θί-ατροί, οι όποιοι είναι πολύ καλλίτεροι από τών 'Αθηνών, έρ-χονται και τραγουδούν τις όπερες του Βέρντι και του Ρο-σσίνι.

Η ένθική ένδυμασία σπανίζει έδω. Το φέσι κ' ή φουστα-νέλλα παραχωρούν τη θέση τους στο παλτό και το μαύρο καπέλλο.

Η κυρίες της πόλεως παραγγέλλουν τά φορέματά τους και τά καπέλλα τους στο Παρίσι και ή γυναίκες του λαού φτάνουν τά φορέματά τους από έμπριμε θαμβακερά του Μαντιστερ.

Ο έρωταϊκός πολιτισμός με τις ανάγκες του, τις ά-νέσεις του και τις απολαύς του έχει κατακτήσει αυτή τη μικρή γωνία της 'Ελλάδος και θ' άπλωθ' και στις έπαρ-

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Του Γάλλου περιηγητού και συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ ό όποιος έπεσκέ-φη τη χώρα μας κατά τά έτη 1861—1868—1874)

XXXXVI

Πάτραι. — Το φρούριο. — Οι φυλακισμένοι. — Η 'Εταιρεία «'Αχάας». — Ελληνική σαμπάνια. — Η 'Ακαρνανία και οι 'Ακαρνανες. — Το Με-σολόγγι. — Βύρων και 'Ιμπραήμ κλπ.

Υπάρχει κοντά σ'ατς Πάτρας, όπως κοντά σ'ε όλες τις πόλεις της 'Ανατολής, ένας λόφος, άρχαία άκρόπολις, που έγινε έδω διαδοχικά φράγκικος πύργος, τούρκικο φρούριο κι' ελληνικό έρείπιο.

Ανεβαίνουμε ως αυτό από ένα θραχώδες μονοπάτι και φτάνουμε σ'ε μερικές στιγμές, σ'ε μιά πηγή της οποίας το νερό κυλάει σ'ε μιά μικρή δεξαμενή από μάρμαρο που την Ιοκίωνει ένας μεγάλος πλατάνος.

Εκεί, οι Τούρκοι αξιωματικοί άπλωναν άλλοτε τούς τά-πητές τους και άκούγοντας τόν θόρυβο των νερών παραδι-νόντουσαν σ'ις ανατολίτικες όνειροπολήσεις τους.

Η θέα άπλώνεται απ' το μέρος αυτό στη θάλασσα, στην πόλι της οποίας τά πρώτα σπιτάκια χαμένα σ'ις κληματα-ριές, σκαρφαλώνουν ως το κάτω μέρος του λόφου, στην πλούσια και καλλιεργημένη πεδιάδα και σ'α ψηλά βουνα που τη δεσπόζουν.

Σήμερα το παλιό φρούριο χρησιμεύει ως φυλακή για τούς ύποδοκοκατοδικούς. Περνάμε μπρός απ' την καγκελ-λότορτα που κλείνει την είσοδο της αύλης, στην όποια οι κρατούμενοι κάνουν τόν περίπατό τους.

Υπάρχουν έκεί άνθρωποι με όμη ληστών που ή έκφρασι τους μάς προκαλεί ρίγος καθώς την κολλάνε ανάμεσα σ'α καγκελλά για να μάς δώθ'η που περνάμε, άνθρωποι με κτηνώδη έλέμματα θηρίων που, καθώς σ'ε κυττούν, σου χαλούν τη διάθεσι.

Και όμως, θλέποντας αυτούς τούς ανθρώπους, δεν αι-σθάνεται κανείς την άηδία και την απέχθεια που διαμα-ζει, όταν μπαίν'η σ'α κάτεργα των πολιτισμένων μας χώ-ρων.

Η περισσότερες από τις φυσιογνωμίες αυτές δεν έχουν άπάνω τους τη σφραγίδα της διαφθοράς και του ξεπεσμού, που παραμορφώνει τούς έγκληματίες μας.

Ποιά είναι τάχα τά έγκλήματα που τούς έστειλαν εκεί μέ-σα;...

Στούς δέκα οι έννεα έχουν σκοτώσει, ή σπανιώτατα ή κλοπή, είναι το έλατήριο του έγκλήματός των. Δεν χρειά-ζονται και πολλά στην 'Ελλάδα για να θ'οούν τά μαγα-ζία από τά ζουνάρια; και γάδες στο παιγνίδι, έρωτικές αντίζηλιες, προεκλογικές φιλονεικίες.

Συνηθισμένα να μη λογαριάζουν τόσο τη δική τους ζωή όσο και τών άλλων, τά παλληκάρια ανταλλάσσουν μαγα-ζία και σφαίρες με μιά άξιοθρήνη εύκολία. Τά κεφάλια ανάθουν γρήγορα κι' έγκληματόν χωρίς να τό καταλα-βαίνουν. Χάνει κανείς τά λόγια του, προσπαθώντας να τούς πείσ'η ότι δεν κάνουν καλά. Ντροπή γι' αυτούς θά ήταν να σκοτώσουν άναδρα τόν αντίπαλό τους. Έχουν ποτε σβ'η με τό γάλα τούς μ' αυτή την έντελως σωματική ήθική που μεταβιβάζουν από γενεά σ'ε γενεά ή παροδόσις και τά δημοτικά τραγούδια.

Όταν όμως ο πολιτισμός και ή σύγχρονη ιδέες εισδύ-σουν στο έσωτερικό της χώρας, τότε ή αντίληψις αυτές θά μεταβληθώθ'. Θά γίνονται τότε λιγώτεροι φονοί για ζητηματα τιμής, μά περισσότερες δολοφονίες για συμφέ-ρους, και ή φυλακές θά γεμίσουν από κακοποιούς κάθε εί-δους, από κυνικούς κακούργους και απ' όλ' αυτά τά ναγ-

γραινώδη δημιουργήματα των πολιτισμένων κοινωνιών μας που είνε ακόμα σχεδόν άγνωστα στην Ελλάδα.

Δίνουμε λίγο καπνό σ' αυτούς από τους καταδίκους που οί φύλακες μας τους υποδεικνύουν ως πιο αξίους οίκτου.

Ένας απ' αυτούς, νέος ακόμα και ωραίο παλληκάρι, είχε οψι γλωμή και θλιμμένη και χαρακτηριστικά θαθουλωμένα, όχι απ' τη φυλάκιση, μα από καυμό.

Ανέκε σε μια έντιμη κι' εύπορη οικογένεια των Καλαθρών κ' είχε αγαπήσει πρό δυο χρόνων μια νέα κοπέλλα, η οποία τον παράτησε για να παντρευτεί τον άνηψιό του πατέρα του. Τότε κι' αυτός τους σκότωσε όλους, τον πατέρα, τον άνηψιό του και τη νέα κοπέλλα, και μέσα στο ειλικρινές, μα σκοτεινό θλέμμα του, διαθάζει κανείς όταν του μιλάει γι' αυτήν την πένθιμη ιστορία, ένα θαθύ πόνο και μια τρυφερή ανάμνηση εκείνης που αγάπησε.

Ξανακατεβαίνοντας προς την πόλη, περνάμε μπρός από τα εργοστάσια της ελληνικής εταιρείας «Αχαΐα», που φτιάχνει κρασιά με τα σταφύλια του τόπου.

Εκτός από το συνηθισμένο κόκκινο κρασί, φτιάχνουν έδω απομιμήσεις των κρασιών του Λονδελ, της Μαδέρας και της Μαλάγας που φημίζονται και δοκιμάζουμε ένα είδος σαμπάνιας που σίγουρα με τον καιρό θ' αποτελέσει έναν επικίνδυνο αντίπαλο της γαλλικής σαμπάνιας στις ρωσικές αγορές, όπου γίνεται τεραστία κατανάλωσης του εκλεκτού αυτού κρασιού.

Η εταιρεία αυτή, που έφερε απ' τη Γαλλία άμπελοφυγούς για την καλλιέργεια των άμπελων και τη διατήρησή των κρασιών, εύημερεί και έχει μεγάλα κέρδη. Οί «Έλληνες» είνε πολύ έξυπνοι, και φίλοι πρό πάντων του κέρδους, για να μην ακολουθήσουν αυτό το παράδειγμα. Έτσι γίνονται συνδικάτα για να επεκτείνουν την άμπελοκαλλιέργεια, καλλιέργεια για την οποία είνε μοναδική η άκτή αυτή της Πελοποννήσου.

Αφήνοντας την Πάτρα με το ελληνικό θατόρι που έξυπνρετεί τη συγκοινωνία των Ιονίων νήσων, παραπλέουμε προς τη νοτία άκτή της την Άκαρνανία, την πιο άγρια έπαρχία όλης της Ελλάδος, μα που θα μπορούσε να είνε μια από τις πιο πλούσιες με τους κάμπους της, τα δάση της και τα λιμάνια που ή θάλασσα έσκαψε στις άκτες της.

Μα οί κάτοικοι, λιγοστοί και τεμπέληδες, σκορπισμένοι σ' έλεινους συνοικισμούς ανάμεσα στους άδιαπεράστους δρυμούς, περιφρονούν την καλλιέργεια της γής κι' επιδίδονται σε μια ζωή θίας και άρπαγής. Θηριώδη μίσση χωρίζουν τα χωριά. Ο έχθρός είνε ο γείτονας και κάθε φιλονεικία τελειώνει με πυροβολισμούς.

Κάθε περιφέρεια έχει τον κληρονομικό αρχηγό της, γόνι οίκογενείας που δοξάστηκε στην Έπανάστασι και στη φωνή του οποίου όλοι σηκώνονται άφωτισμένοι μέχρι θανάτου. Ο άρχηγός αυτός κατοικεί σ' ένα άθλιο σπίτι με δυο πατάματα, φτωχό από μέσα κι' έρειπωμένο απ' έξω. Τα παράθυρα είνε λίγα και στενά, ή πόρτα βρίσκεται σε ύψος είκοσι ποδιών απ' το έδαφος και κανείς δεν μπορεί να περάσει από εκεί με μια σκάλα, την οποία σηκώνουν κατόπιν γιά λόγους προφυλάξεως. Εκεί μένει ο καπετάνιος περιστοιχισμένος από μερικά κακοντυμένα παλληκάρια.

Κοπάδια από γίδες που πλανιούνται στο θουνό υπό την φύλαξη ενός παιδιού, ώπλισμένου μ' ένα δίκαννο και με μια ακκίτσα αποτελούν όλη την περιουσία των κατοίκων, οί όποιοι δεν κάνουν κανένα εμπόριο. Κάθε τόσο, εν τούτοις, το φθινόπωρο ή γυναίκες και τα παιδιά εγκαταλείπουν τα χωριά τους και σκορπίζονται στα δάση γιά να μαζέψουν θαλανίδια, τα οποία είνε περιζήτητα στην Εύρωπη γιά την κατεργασία των δερμάτων και τη χρω-



Ο λόρδος Βύρων
(Σπανία και άγνωστη εικών του 1822)

ματουργία.

Οί κάτοικοι των παρακτίων χωρών αγοράζουν τα θαλανίδια αυτά και τα ξαναπουλούν κατόπιν στους εμπόρους των Πατρών ή της Ζακύνθου.

Τα δάση της Άκαρνανίας κλείουν και άλλα πλούτη άκόμα και την εποχή που ή Γαλλία κατείχε τας Ιονίους νήσους, ή ναυτική διοίκηση είχε διατάξει την έκμετάλλευσιν των δασών που θρισκότουσαν κοντά στην άκτή γιά τα ναυπηγεία της Τουλώνος.

Παρακάμπουμε το άκρωτήρι της Καλογριάς. Εκεί κάτω, δεξιά μας, πίσω από μια άκτή χαμηλή και θαλωδή, κρύβεται ή μικρή πόλις του Μεσολογγίου που άπαθανάσθηκε με την ήρωική άμυνά της έναντιον της στρατιάς του Ιμβραήμ - πασά, το 1825. Είνε γνωστόν, πως, έπειτα από δέκα μήνες στερήσεων και ήρωικών αγώνων, οί υπερασπισται της πόλεως έπεχείρησαν την ήρωικότερη έξοδο που άναφέρη ή ιστορία, θάζοντας συγχρόνως φωτιά στην πυριδαποθήκη που έθαψε κάτω από τα έρείπια της νικητής και νικημένου.

Σ' αυτή τη νοσηρή και θλιθερή άκτή, πέθανε κι' ο λόρδος Βύρων, εξαντλημένος από τις κακουχίες και τις στερήσεις. Πρίν πεθάνει, θέλησε, ή καρδιά του να παραμείνη σ' αυτήν την ελληνική γή, γιά την οποία θυσίασε τη ζωή του και την περιουσία του. Το μέτριο μασωαείο που την κλείνει, ύφώνεται πλάι στο μνημείο του Μπότσαρη και των υπερασπιστών του Μεσολογγίου.

Το θατόρι μας διευθύνεται τώρα προς τα νοτιοδυτικά, περιπλέοντας τις μονότονες άκτές της Πελοποννήσου, πίσω απ' τις οποίες άπλώνεται μια πεδιάδα κατάλληλη γιά την καλλιέργεια του σταριού και της άμπελου.

Στη μέση της πεδιάδος αυτής θρίσκει το χωριό Άνδραβίδα, έδρα παλαιού φράγκικου φεודה.

Την Άνδραβίδα την κυριεύσε ο σταυροφόρος Γουλιέλμος ντε Κομπλάντι. Έχτισε εκεί μια έκκλησία γοτθική, έρειπωμένη σήμερα, που ύπηρξε μέχρι του 14ου αιώνα ή μητρόπολις των λατίνων επισκόπων.

Άνατολικά της Άνδραβίδας και σ' ένα ψηλό λόφο που δεσπόζει της θαλάσσης, θρίσκει το φρούριο Κλεοντζή, ή καστέλλι Τοντζή, που έχτισε ο Ζεφρούα ντε Βιλλαρντουέν, με έξοδα των λατίνων κληρικών. Η έκκλησία κατείχαν τότε σχεδόν τα τρία τέταρτα του Μορέως και ο πρίγκηψ ντε Βιλλαρντουέν. Έχοντας τη γνώμη ότι αυτοί που χαϊρόντουσαν τόσα πλούτη, έπρεπε να συνεισφέρουν γιά την άμυνα του κράτους, κάλεσε τους επισκόπους να του παραμθεύσουν άνδρας και χρήματα. Μα εκείνοι άπάντησαν ότι τα κτήματά τους τους τα είχε παραχωρήσει ο πάπας από τον όποιο εξήρτωντο και ότι συνεπώς δεν είχαν καμιά υποχρέωση απέναντί του.

Ο Βιλλαρντουέν κατάργησε τότε όλα τα προνόμια τους κατέσχεσε τα εισοδήματά τους και με τα χρήματα αυτά έχτισε το φρούριο του Κλεοντζιού.

Οί επισκόποι τον άφώρισαν, μα ο πάπας άνεκάλεσε τον άφορισμό τους με την ήρφαση ότι αυτό το φρούριο, που θα εσφάλιζε στο έξής όλη τη χώρα, έξασφάλιζε στο έξής και τον καθολικισμό στην Πελοπόννησο.

Το φρούριο του Κλεοντζιού σώζεται σε πολύ καλή κατάσταση και οί πύργοι του, τα τείχη του κ' ή πολέμιτες του, του δίνουν μια επιληπτική εμφάνιση καθώς ξεχωρίζε από θάσθος του όρίζοντος. Στους πρόποδες του θουνό θρίσκει το άμυώδες λιμάνι της Γλαρεντζας, άκριθώς απέναντι στη Ζάκυνθο, που ένας πορθμός σαράντα λευγών τη χωρίζει απ' την ξηρά.

(Άκολουθεί)

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η άρραβώνας του βασιλέως Αιγύπτου Φαρούκ με την γοητευτική Φαρίντα Ζουλφικάρ, την κρη είδος πασά, έδωσαν άρραβη στις έφημερίδες όλου του κόσμου, να γράψουν ένα σωρό άρθρα τόσο γιά την χώρα του Νείλου, όσο και γιά όν πολιτισμό της.

Γι αυτό σημεριέν θεαρούμε άσκοπο να σάς δώσουμε μια εικόνα αυτής της χώρας των Φαραώ, την οποία πολλός κόσμος άποκαλεί «χώρα των θαυμάτων».

Οί Αιγύπτιοι, όπως είνε γνωστό, έπίστευαν και πιστεύουν ότι είνε ο πιο άρχαίος λαός του πλανήτη μας και πράγματι τον 5ο αιώνα, τότε που ο Φειδίας ανέλαβε και πραγματοποιούσε την άνέγερσι του Παρθενώνος, ή Πυραμίδες άρριθμούσαν κιόλας ζωή 25 αιώνων! Η Σφιγγα πάλι είχε σκεπασθή πεία από την άμμο κι' αυτοί ακόμη οί Αιγύπτιοι δεν θυμώντουσαν την ιστορία της...

Είχαν ακόμη μια ίερη γραφή που κανείς άνθρωπος στην αρχαιότητα δεν μπορούσε να διαβάσει. Κι' όταν, αλήθεια, ο χριστιανισμός θριάμβευσε στην Αίγυπτο, όπως κ' ή θρησκεία του Προφήτη, ο τελευταίος «ιερέας» του Θεού Νείλου πήρε μαζί του το μυστικό αυτής της ιερογλυφικής γραφής. Πώς όμως έγινε γνωστή στη Δύσι ή Αίγυπτος; 1) Με τα κατακτητικά σχέδια του Ναπολέοντος, ο όποιος έλεγε είλη στους στρατιώτες του την ακόλουθη ιστορική φράσι:

—Στρατιώτες της Γαλλίας, από του ύψους αυτόν των Πυραμίδων σαράντα αιώνας σάς θαυμάζουν!

Και 2) Από τις μελέτες ενός Γάλλου σοφού του Σαμπολιάνος, ο όποιος στις αρχές του ΧΙΧ αιώνα άνεκάλυψε το κλειδί της ιερογλυφικής γλώσσας και τα μυστικά της. Έτσι έγινε γνωστή ή Αίγυπτος.

Πρός νότον ή Μαύρη Ήπειρος πνίγεται κυριολεκτικώς μέσα στους έφιαλτικούς λόφους της άμμου και στην άπειραντη έρημο. Προς βορράν όμως άπλώνεται ο ποταμός Νείλος, ο μεγάλος θεός της και προστάτης της. Όπως δέ λέγει ο Ηρόδοτος, ή Αίγυπτος είνε ένα καλό δημιουργήμα του Νείλου. Είνε μια δασι άνάμεσα σε δυο έρήμους.

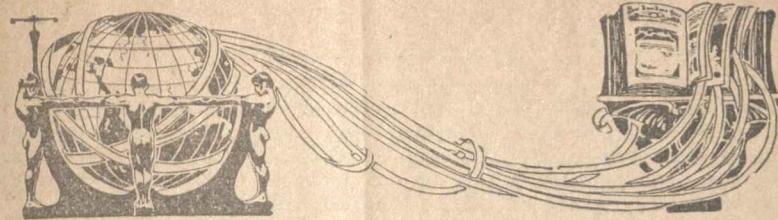
Μα ή Αίγυπτος ακόμη και σήμερα έξασκολουθεί να έχη τις φοβερές ζοδυκκας της, στις οποίες υπάρχουν άπαισίοι θάλτοι με κροκοδείλους, όπως κ' ή έρημος της πάλι έχει τα φοβερά φειδιά κόμπρα που το δηλητηριό τους φέρνει άμέσως τον θάνατο!...

Οί Αιγύπτιοι είνε ο πλέον εργατικός από τους λαούς κι' έχει κατορθώσει άληθινά θαύματα στους αιώνας της ζωής του.

Στη χώρα όμως του θεού Νείλου και του θεού Ηλίου, του δημιουργού, γιά πολλά χρόνια ήταν διαδεδομένη ή ανθρωποφαγία! Ο «Οσιρις όμως και ή «Ισις έδίδαν στους ανθρώπους, ότι δεν έπρεπε να τρώνε τους συνανθρώπους τους, ότι ή γυναίκες τους δεν πρέπει να είνε σκλάβες και ότι πρέπει να σέβονται άπόλυτα τον πατέρα τους και τη μητέρα τους. Και έτσι μεταξύ της δυναστείας των θεών και της ανθρωπίνης δυναστείας κύλησε ως τα σήμερα ή λαμπρή ιστορία της Αιγύπτου. Κι' αυτή ή ιστορία, ή ιστορία των Φαραώ, περιλαμβάνει τέσσερες χιλιετίριδες! Κι' αυτή ή ιστορία ξεχωρίζει από τη σκοτεινή εποχή της ανθρωποφαγίας.

Την Αίγυπτο κατά καιρούς κυβέρνησαν Αιθίοπες πρίγκηπτες, Άσσύριοι, Πέρσαι, Έλληνες, Ρωμαίοι.

Ποτέ, όστόσο, άνθρωπος δεν λατρεύθηκε τόσο πολύ, όσο οί Φαραά, οί αινιγματικοί



ΣΤΗ „ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ“

Οί άρραβώνας του βασιλέως Φαρούκ και της γοητευτικής Φαρίντα Ζουλφικάρ. Τα έθιμα του πιο άρχαιου λαού της γής. Άνθρωποφαγία που έγιναν οί πιο πολιτισμένοι άνθρωποι! Στη «χώρα των ζώντων» και στη «χώρα των νεκρών». Ο Φαρούκ διάδοχος των Φαραώ κλπ. κλπ.

σε μια μεγάλη λεωφόρος, στολισμένη με Σφιγγες. Την φροντίδα αυτού του τεραστίου άνακτόρου την είχε ή πρώτη γυναίκα του χαρεμιού του, ή «μεγάλη βασιλική σύζυγος», ή οποία ήταν κ' ή «αφέντισσα», θα μπορούσε κανείς να πη. Βοηθούσε ακόμη τον Φαραά, τον «Γιό του Ηλίου», στις μεγάλες γιορτές και στις μεγαλοπρεπείς ιεροτελεστίες. Είχε ακόμη θείκη δύναμι κι' έθεωρείτο ως ίερη. Όσο γιά τη δύναμι του βασιλέως αυτή προήρχετο από τους θεούς κ' είχε μαγική ιδιότητα. Μόλις ο Φαραά φορούσε την καταστόλιστη κορώνα του, ή οποία άπετελείτο από δυο στέμματα που δείχναν την κυριαρχία του στην άπάνω και στην κάτω Αίγυπτο, πίστευαν ότι γινότανε άόρατος. Όλη ή γή της Αιγύπτου του άνηκε. Όταν τέλος πέθαινε, έπρεπε να του χτίσουν ένα τάφο, ανάλογο με την μεγάλη δόξα του. Έτσι χτίστηκαν ή Πυραμίδες, τα μεγαλοπρεπή αυτά μνημεία των κραταιοτάτων Αιγυπτίων Φαραά. Στους τάφους των έτοιμοθετούντο όλα τα άργυρά σκεύη και τα προσφιλή άντικείμενα.

Ξαφνικά, όλη αυτή ή μεγαλοπρέπεια των Ιερών Φαραά κλονίσθηκε. Στην Χ δυναστεία, δηλαδή από το 2360 — 2160, μια φοβερή λαϊκή επανάστασι συνεκλόνησε την Αίγυπτο. Ο Αιγυπτιολόγος Μορέ, άναφέρει ως έξής αυτό το ιστορικό γεγονός στα βιβλία του:

«Ήταν μια εποχή που οί κλέφτες είχαν γίνει ίδιοκτήτες κ' οί πολλοί πλούσιοι είχαν μείνει στο δρόμο και γιά να ζήσουν άναγκάζοντουσαν να κλέβουν! Εκείνοι που περπατούσαν άλλοτε έμπόλητοι, τώρα φορούσαν δολιχρυσά σανδάλια! Κ' ή εγγενής κυρία που ήταν τόσο ώμορφος και τόσο λεπτοκαμωμένης, πέθαιναν τώρα από την πείνα και τις στερήσεις. Δεν είχαν ούτε στέγη. Κονιμάντουσαν στους δρόμους και στην όγρη έρημο. Όσο γιά τα παιδιά των πρίγκηπων και των άριστοκρατών οί δήμιοι τους τα δολοφονούσαν, χτυπώντας τα κατακέφαλα στους τοίχους των Ισίων των μεγάρων τους ή τα χρησιμοποιούσαν γιά ύπνρετες και σκλάβους. Ο Ιερός Νείλος έκείνη την εποχή είχε γεμίσει από ανθρώπινα πτώματα!...



Άρχαία βασίλισσα της Αιγύπτου

(Αντίγραφον από αιγυπτιακόν πάπυρον).

Βασιλείς της Αιγύπτου. Μόλις ξυπνούσε το πρωί ο Φαραά, ο βασιλεύς δηλαδή, έπαρνε το μπάνιο του, άρωματίζετο και ύστερα προσευχόταν στους θεούς. Έπειτα παρακολουθούσε τις υποθέσεις της χώρας του και συχνά καθισμένος στην είσοδο του άνακτόρου του, στο χρυσό του θρόνο, άπένειμε δικαιοσύνη στους υπηκόους του.

Τον υπόλοιπο καιρό τον χρησιμοποιούσε κυνηγώντας λιοντάρια ή διασκαδάζοντας με τις γοητευτικές γυναίκες του και τα παιδιά του στο χαρέμι του μυθικού άνακτόρου του.

Το άνάκτορο των Φαραά ήταν μια δλόκληρη πόλις. Σ' αυτό οδηγού-

σε μια μεγάλη λεωφόρος, στολισμένη με Σφιγγες. Την φροντίδα αυτού του τεραστίου άνακτόρου την είχε ή πρώτη γυναίκα του χαρεμιού του, ή «μεγάλη βασιλική σύζυγος», ή οποία ήταν κ' ή «αφέντισσα», θα μπορούσε κανείς να πη. Βοηθούσε ακόμη τον Φαραά, τον «Γιό του Ηλίου», στις μεγάλες γιορτές και στις μεγαλοπρεπείς ιεροτελεστίες. Είχε ακόμη θείκη δύναμι κι' έθεωρείτο ως ίερη. Όσο γιά τη δύναμι του βασιλέως αυτή προήρχετο από τους θεούς κ' είχε μαγική ιδιότητα. Μόλις ο Φαραά φορούσε την καταστόλιστη κορώνα του, ή οποία άπετελείτο από δυο στέμματα που δείχναν την κυριαρχία του στην άπάνω και στην κάτω Αίγυπτο, πίστευαν ότι γινότανε άόρατος. Όλη ή γή της Αιγύπτου του άνηκε. Όταν τέλος πέθαινε, έπρεπε να του χτίσουν ένα τάφο, ανάλογο με την μεγάλη δόξα του. Έτσι χτίστηκαν ή Πυραμίδες, τα μεγαλοπρεπή αυτά μνημεία των κραταιοτάτων Αιγυπτίων Φαραά. Στους τάφους των έτοιμοθετούντο όλα τα άργυρά σκεύη και τα προσφιλή άντικείμενα.

Ξαφνικά, όλη αυτή ή μεγαλοπρέπεια των Ιερών Φαραά κλονίσθηκε. Στην Χ δυναστεία, δηλαδή από το 2360 — 2160, μια φοβερή λαϊκή επανάστασι συνεκλόνησε την Αίγυπτο. Ο Αιγυπτιολόγος Μορέ, άναφέρει ως έξής αυτό το ιστορικό γεγονός στα βιβλία του:

«Ήταν μια εποχή που οί κλέφτες είχαν γίνει ίδιοκτήτες κ' οί πολλοί πλούσιοι είχαν μείνει στο δρόμο και γιά να ζήσουν άναγκάζοντουσαν να κλέβουν! Εκείνοι που περπατούσαν άλλοτε έμπόλητοι, τώρα φορούσαν δολιχρυσά σανδάλια! Κ' ή εγγενής κυρία που ήταν τόσο ώμορφος και τόσο λεπτοκαμωμένης, πέθαιναν τώρα από την πείνα και τις στερήσεις. Δεν είχαν ούτε στέγη. Κονιμάντουσαν στους δρόμους και στην όγρη έρημο. Όσο γιά τα παιδιά των πρίγκηπων και των άριστοκρατών οί δήμιοι τους τα δολοφονούσαν, χτυπώντας τα κατακέφαλα στους τοίχους των Ισίων των μεγάρων τους ή τα χρησιμοποιούσαν γιά ύπνρετες και σκλάβους. Ο Ιερός Νείλος έκείνη την εποχή είχε γεμίσει από ανθρώπινα πτώματα!...

Έπειτα αυτός ο άγιος λαός, πρίν να περάση μισός αιώνας, με μοιρολατρεία ξανακύκωσε το κεφάλι κάτω από το μαστίγιο του παλαιού αφέντη του κι' άρχισε να λατρεύη τον Φαραά, γιάτι έπίστευε ότι αυτός ο βασιλεύς με τις υπερφυσικές δυνάμεις, μετά τον θάνατόν του γίνονταν θεός!

Όταν τα άνάκτορα των Φαραά μετεφέρθησαν κατά το 2000 π. Χ. στην ιερά πόλι των Θηβών, ο μεγαλύτερος από τους θεούς, ο «Ηλιος, τους έδωσε μια άφάνταστη μεγαλοπρέπεια και αίγλη. Τα άνάκτορα των Φαραά ήταν έκπληκτικοί κολοσσοί άφάνταστου και μυθώδους πολυτελείας.

Έπειτα ή Αίγυπτος δοκιμάστηκε πάλι από τις πολεμικές όρδες των Όσσοσ που σκόρπιζαν τον θάνατο και την καταστροφή στο πέραςμά τους.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ

ΤΟΥ Τ. ΚΕΛΛΕΝΣ

Ο Ρομπέρ του κάκου είχε μετρήσει και ξαναμετρήσει τα λεφτά του: λίγα σελλίνια του έμεναν ακόμα. Όταν θα τάσωνε κι' αυτά δεν θα είχε πεινά πεντάρα, και το σπουδαιότερο, καμιά απολύτως ελπίδα να βρή πουθενά χρήματα. Προχωρούσε λοιπόν με το κεφάλι σκυφτό, θυσιζόμενος σε μελαγχολικές σκέψεις, όταν ξαφνικά είδε έναν κύριο να σταματάει ένα ταξί και να μπαίνει μέσα. Μά συγχρόνως είδε και κάτι άλλο: ένα πορτοφόλι να πέφτει από τον κύριο αυτό και να μένει στην ασφαλτο του δρόμου. Υπό άλλες συνθήκες ο Ρομπέρ θα άφω-ναζε τον κύριο και θα του έδειχνε το πορτοφόλι. Άλλα εδώ και πέντε μήνες, τώρα, ήταν άνεργος.

Γι' αυτό, μόλις απομακρύνθηκε το ταξί, κύταξε γύρω του για να δει μήπως τον έβλεπε κανείς κι' έπειτα, σκύβοντας γρήγορα-γρήγορα, πήρε το πορτοφόλι, που ήταν πολυτελές, και παραφουσκωμένο. Ασφαλώς θα είχε ένα σωρό χαρτονομίσματα μέσα.

Η υπόθεσις αυτή θύγχε αληθινή, γιατί σε λίγο, μέσα στην έρημιά ενός δημοσίου πάρκου, ο Ρομπέρ εξακρίβωσε ότι το πορτοφόλι περιείχε 500 λίρες σε πεντόλιρα... Έκτος από τα χρήματα, δεν υπήρχε τίποτε που θα μπορούσε να βοηθήσει στην ανεύρεσι του ιδιοκτήτη του, ούτε επισκεπτήρια, ούτε κανένα γράμμα.

Το εγρήμα του ήταν πραγματικά αξιοθαύμαστο! Είχε βρή 500 λίρες στην στιγμή που μόλις πρό δλίγων ημερών οι δικαστικοί κλητήρες είχαν παρουσιάσει στο στίτι του και του είχαν κάνει κατάσχεσι.

Η κομψή εμφάνισις ήταν το ζήτημα που απασχολούσε περισσότερο από το κάθε τι τον Ρομπέρ. Προτιμούσε να μένει μ' άδειαν στομάχι και να ντύεται καλά. Έτσι και τώρα, δεν σκέφτηκε το φαγητό αν και πεινούσε τρομερά. Πήγε λοιπόν κι' αγόρασε ένα καλό κολλάρο με μια ώραία γραβάτα. Κατόπιν έκοψε τα μαλλιά του, ξυρίστηκε, χτενίστηκε, ξεσκονίστηκε κι' όταν βρέθηκε πάλι στο δρόμο, ήταν ένας τέλειος τζέντλεμαν. Μά με τα μικροπράγματα αυτά είχε ξεδείψει όλα τα δικά του χρήματα. Τώρα, χωρίς κανένα φόβο, χωρίς κανένα κίνδυνο να προκαλέσει υποψίες, θα μπορούσε να αρχίσει να κυκλοφορή και τα ξένα.

Έν πρώτοις έπρεπε να φάει καλά. Ένα καλό γεύμα θα του έδινε καινούργιο θάρρος για τη ζωή και την ευκαιρία ν' αλλάξει το πρώτο πεντόλιρο. Τράβηξε λοιπόν κατ' ευθείαν προς το «Μπλίτς-Ότέλ».

Εκεί, όμως, μπρός στην περιστροφική κρυστάλλινη πόρτα του ρεστωράν, είδε τον Ούιλλυ Ράλλεϋ, παλιό του συμμαθητή και φίλο. Ο Ούιλλυ μάλιστα ήταν ο μόνος απ' τους γνωστούς του, ο οποίος έπειτ' από τις τελευταίες έμπορικες άτυχίες του Ρομπέρ, δεν του είχε αρνηθή ποτέ τη βοήθειά του.

Ίσως και τώρα να υπέθεσε ότι ο Ρομπέρ θα του ζητούσε κανένα καινούργιο δάνειο, γιατί αυτό τουλάχιστον έδειξε ή προμαγμένη έκφρασις που πήρε ή φυσιογνωμία του.

Ο Ρομπέρ ψυχράνθηκε βλέποντας την έκφρασι αυτή και αφού χαιρέτησε τον Ούιλλυ με μια κίνηση του κεφαλιού, χωρίς να του δώσει περισσότερη προσοχή, διευθύνθηκε προς το εσωτερικό του ρεστωράν. Καθώς περπατούσε, αισθανόταν τα ξαφνιασμένα βλέμματα του Ούιλλυ καρφωμένα στη ράχι του και αυτό μεγάλωσε την επιθυμία του ν' αποδείξει στον άνθρωπο αυτό ότι δεν είχε πεινά ανάγκη του.

Καθώς παρέδιδε το καπέλλο του στην γκαρτερόμπα, ο Ούιλλυ τον πλησίασε και του είπε:

—Καλημέρα, Ρομπέρ. Ποι είχες χαθή τόσον καιρό ;



Οι δικαστικοί κλητήρες είχαν παρουσιάσει στο στίτι του...



—Χίλιες λίρες έτήσιο εισόδημα ;

—Εκεί, που λογαριάζω να χαθώ και άλλους πέντε μήνες, απάντησε ο Ρομπέρ στον οποίο η 500 λίρες του έδιναν τρομερό θάρρος. Έρχεσαι να σου κάνω το τραπέζι.

Οι δυο νέοι κάθησαν κι' έφαγαν μαζί. Όταν έφθασαν στα επιδόρπια, ο Ούιλλυ με κάποιο διαταγμό, ρώτησε τον φίλο του:

—Δεν μου λές, Ρομπέρ, είσαι ελεύθερος ακόμα ;

Ο Ρομπέρ τον κύτταξε με περιέργεια.

—Τί θέλεις να πής ; τον ρώτησε.

—Νά ! Έκανε ο Ούιλλυ πιο διστακτικός ακόμα. Θέλω να πω, αν είσαι άπασχολημένος πουθενά, αν έχεις καμμία εργασία...

—Όχι, καθόλου... Μά σου είπα κάνω τις διακοπές μου... Δεν θα σκεφθώ για δουλειά επί τρείς μήνες τουλάχιστον.

Η απογοήτευσις όμως που είδε από πρόσωπο του Ούιλλυ τον τσόμαζε.

«Θεέ μου, σκέφθηκε σοβαρά αυτή τη φορά, μήπως έχει να μου προτείνει καμμία εργασία κι' εγώ άστειεύομαι !...»

Πράγματι, γι' αυτό επρόκειτο. Η άδιαφορία του Ρομπέρ έκανε τον Ούιλλυ να μιλήσει καθαρά τώρα: του προσέφερε την καλύτερη θέση στον έμπορικό του οίκο με χίλιες λίρες μόνιμο έτήσιο εισόδημα και άλλες χίλιες ποσοστά. Κι' όλα αυτά εξασφαλισμένα με συμβόλαιο !

Ο Ρομπέρ δάγκωσε τα χείλη του για να μη ξεφωνήσει από τη χαρά του ! Ο Ούιλλυ που πρό πέντε μηνών δεν τον έπαιρνε ούτε για γραφείο, αν και ήξερε την άπελπιστική του κατάσταση, του επρότεινε τώρα την ήγεμονική αυτή θέση.

Και αυτό μόνο και μόνο γιατί τον είχε δη νά τρώει κομψοντυμένους στο «Μπλίτς-Ότέλ» με το θάρρος που του έδινε ένα μάσσο κλειμμένα πεντόλιρα στην τσέπη !

—Άγαπητέ μου, απάντησε ο Ρομπέρ, σου είπα και πριν, ότι για την ώρα, δεν έχω καμμία διάθεσι να εργαστώ. Σχεδιάζω αυτή τη θοδμάδα να κάνω ένα ταξιδάκι ως την Κουσί Λ...

κτ' ! Άλλά βλέπω ότι αυτό σε δυσαρεστεί λίγο, πράγμα που μου είναι και μένα δυσαρεστο... Άκου... Θα θυσιάζω το ταξίδι μου και θα δεχόμουν τη θέση που μου προτείνεις, αν ή απολαύεις της ήταν κάπως πιο στοργγυλές. Παραδείγματος χάριν, με τρείς χιλιάδες λίρες το χρόνο, από μισθούς και ποσοστά, θα μπορούσε κάτι να γίνει...

Η αυτοπεποίθησις του Ρομπέρ και ή άδιαφορία που μιλούσε για μια τόσο λαμπρή θέση, έκαναν τον Ούιλλυ να φανή ακόμα πιο γενναιοδωρος. Ένας τέτοιος άνθρωπος ακριβώς του χρειαζόταν στη δουλειά του.

Έπρεπε λοιπόν να τον πάρη με κάθε θυσία.

Έτσι δέχτηκε την αύξησι που του ζητούσε ο Ρομπέρ και δεν τον άφησε με κανένα τρόπο να πληρώση το γεύμα. Τον έπληρωσε κατόπιν με το πολυτελές αυτοκίνητό του στο γραφείο του και κει υπέγραψαν το συμβόλαιο.

Χαρούμενος και γελαστός ο Ρομπέρ, έφυγε σε λίγο απ' το γραφείο του Ούιλλυ. Είχε κάνει την τύχη του, χωρίς στα κλειμμένα χαρτονομίσματα. Τώρα όμως έπρεπε να έπανορθώσει την κακή του πράξη και χωρίς να διστάσει καθόλου, διευθύνθηκε προς το πλησιέστερο άστυνομικό τμήμα.

—Α ! φώναξε ο άστυνομικός της υπηρεσίας, μόλις είδε το πορτοφόλι και τα πεντόλιρα. Έσείς τα βρήκατε ; Όλ' αυτά άνήκουν στον Τσάρλυ, τον παραχαράκτη.

—Τον παραχαράκτη ; ρώτησε ο Ρομπέρ, έκπληκτος. Όστε όλ' αυτά τα πεντόλιρα είναι πλαστά !...

—Μάλιστα, αγαπητέ μου κύριε, απάντησε χαμογελώντας ο άστυνομικός. Ο παραχαράκτης Τσάρλυ τα πέταξε επίτηδες, ε- (Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΜΙΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Η ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Τά περιεργα αποτελέσματα μιας άμερικανικής έρευνας. 'Η έρωτική ζωή των γυναικών. Από το πρώτο ραντεβού και το πρώτο φιλή ως το γάμο. Πού και πότε γίνεται μια πρότασι γάμου. Άμερικανικά άρραβωνιάσματα. κλπ. κλπ.

Ένα μεγάλο άμερικανικό περιοδικό, ο «Έρως», έκανε έργασις μια εξαιρετικά πρωτότυπη έρευνα για τα ζητήματα της καρδιάς, της γυναικάς και του έρωτα.

Ρώτησε, δηλαδή, ένα πολύ μεγάλο αριθμό γυναικών, τά έζη: «Σε ποιά ηλικία είχατε το πρώτο έρωτικό ραντεβού ; Πότε δοκιμάσατε το πρώτο φιλή ; Ποι φιληθήκατε για πρώτη φορά ; Τι ώρα ;», καθώς κι' ένα πλήθος άλλων παρόμοια αδιάκριτα πράγματα...

Κατόπιν, ταξινόμησε όλες τις απαντήσεις που έλαβε και κατάρτισε μερικούς στατιστικούς πίνακες που παρουσιάζουν πολύ σπουδαία δεδομένα, πρώτ' απ' όλα γιατί είναι αυθεντικά κι' ύστερα γιατί είναι οι μόντοι που υπάρχουν στη διάθεσι εκείνων οι οποίοι θέλουν να μελετήσουν μ' ένα κάπως θετικό τρόπο και με τη βοήθεια της στατιστικής τα αίσθηματικά ζητήματα.

Έτσι, ως εξετάσουμε λοιπόν κι' εμείς τ' αποτελέσματα αυτής της πολύκροτης έρευνας, μελετώντας με τη σειρά όλες αυτές τις αίσθηματικές στατιστικές που παρουσιάζουν ένα τόσο μεγάλο ενδιαφέρον.

Α'

Σε ποιά ηλικία ή γυναικές έχουν το πρώτο έρωτικό ραντεβού τους ;

Το πρώτο ραντεβού είναι μια μεγάλη κι' εξαιρετικά σημαντική ημερομηνία στη ζωή μιας γυναικάς. Θυμάται όλες τις λεπτομέρειές του, ακόμη και τις παραμικρές, κι' όταν πειά έχη φθάσει στα εξήντα της χρό...

Ίδου τώρα τί αποδεικνύει ή σχετική στατιστική:

Τά περισσότερα κορίτσια είχαν το πρώτο έρωτικό ραντεβού τους σε ηλικία δεκαέξι χρόνων (21 οο) και σε ηλικία δεκαπέντε χρόνων (20 οο). Το περίεργο είναι ότι και στην ηλικία των δώδεκα χρόνων το ποσοστό είναι αρκετά μεγάλο (17 οο), ενώ ή ηλικία των δεκαεφτά χρόνων είναι παραδόξως μιά «νεκρά έποχη» για το πρώτο έρωτικό ραντεβού.

Έλος στην ηλικία των δέκα χρόνων το ποσοστό 7 οο δεν είναι και τόσο αυστηρά εξακριβωμένο, γιατί εκτός από τις γυναικές που θυμώντουσαν καθαρά, ότι είχαν το πρώτο ραντεβού τους σ' αυτήν την ηλικία, όηρχαν και άλλες που δεν μπορούσαν να καθορίσουν πότε ακριβώς είχαν το πρώτο ραντεβού τους και που θυμώντουσαν ωστόσο ότι αυτό είχε συμβή όταν ήταν παραπολύ μικρές. Μαζέ λοιπόν με τις πρώτες τοποθετήθηκαν κι' αυτές στην ηλικία των δέκα χρόνων.

Β'

Σε ποιά ηλικία ή γυναικές φιλοών για πρώτη φορά ;

Επίσης και αυτή ή χρονολογία είναι εξαιρετικά σημαντική για τη γυναίκα. Και ή στατιστική αποδεικνύει ότι ή ηλικία των δεκαέξι χρόνων, που είναι ή καλύτερη για το πρώτο έρωτικό ραντεβού, είναι επίσης και ή καλύτερη ήλικία για το πρώτο φιλή, γιατί παρουσιάζει το μεγαλύτερο ποσοστό: 23 οο. Άντιθέτως είναι πολύ μικρό το ποσοστό των γυναικών που φιληθήκαν για πρώτη φορά από την ηλικία των 17 χρόνων και άνω.

Γ'

Σε ποιά ηλικία ή γυναικές δέχονται την πρώτη πρότασι γάμου ;

Έδώ φθάσαμε σ' έναν από τους πιο σημαντικούς σταθμούς της ζωής μιας γυναικάς. Η πρώτη πρότασι γάμου διαγράφει ολόκληρο σχεδόν το μέλλον της.

Ο σχετικός στατιστικός πίνακας μάς δείχνει ότι ή

περισσότερες γυναικές είχαν την πρώτη πρότασι γάμου στα 18 τους χρόνια. Κι' αλήθεια το ποσοστό αυτό συμβιβάζεται θαυμάσια και με τη λογική. Αυτή είναι συνήθως ή κατάλληλη ηλικία του γάμου για μια γυναίκα.

Ύστερα όμως από τα 20 χρόνια αρχίζει μιά άγονη περίοδος. Η πρότασις ελαττώνονται καταπληκτικά. Άς προσέξουν λοιπόν τά άπαιτητικά κορίτσια που θέλουν ώ-ραίο, πλούσιο και καλό σύζυγο... Όχι υπερβολές, όχι πολλές άπαιτήσεις.

Από την έρευνα αυτή, ωστόσο, άπεκαλύφθησαν και δυο άλλες σημαντικές λεπτομέρειες: Διεπιστώθη δηλαδή, ότι, κατά γενικών κανόνων, ή γυναίκα είναι εκείνη που προκαλεί την πρότασι του γάμου από μέρους του άνδρος και ότι ο άνδρας, τις περισσότερες φορές κάνει μιά πρότασι γάμου, χωρίς να έχη ακριβείς και σαφείς ιδέες για την πραγματοποίησι του.

Δ'

Πού έγινε ή πρώτη πρότασι γάμου ;

Ο κατωτέρω κατάλογος σάς άπαριθμεί όλα εκείνα τά μέρη, στα οποία ή γυναίκές έδέχθησαν την πρώτη πρότασι γάμου. Η σειρά που έχουν τά διάφορα μέρη στον κατάλογο δείχνει και την κλίμακα του ποσοστού στις εκατό γυναίκές:

1 Ζαχαροπλαστείο	11 Σαλόνι
2 Αυτοκίνητο	12 Έστιατόριο
3 Άκρογιαλιά	13 Βουνό
4 Κρεβάτοκάμαρα	14 Πάρκο
5 Πλοίο ή θάρκος	15 Έξώθυρα
6 Σκάλα	16 Σταθμός
7 Κατασκήνωσι	17 Κινηματογράφος
8 Ντάνσιγκ	18 Θέατρο
9 Δρόμος	19 Δάσος
10 Κουζίνα	20 Αύλη

Βέβαια, τά μέρη αυτά προκαλούν άσφαλώς πολλές έκπληξεις, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ή έρευνα έγινε στην Άμερική κι' ότι οι Άμερικανοί οημίζονται για την έκκεντρικότητά τους. Βλέπετε ότι ή περισσότερες πρότασις γίνονται στα ζαχαροπλαστεία, μά πρέπει να σημειώθη ότι και το αυτοκίνητο συγκεντρώνει ένα πολύ μεγάλο ποσοστό. Γι' το πιο μοντέρνο, αλήθεια, από μιά πρότασι γάμου την στιγμή που το αυτοκίνητο τρέχει με ογδόντα χιλιόμετρα την ώρα ;

Ε'

Σε ποιά έποχή του έτους έγινε ή πρώτη πρότασι γάμου ;

Χάρη στη στατιστική βλέπουμε ότι τις περισσότερες πρότασις γάμου ή γυναικές τις δέχονται την άνοιξη: 38 οο, ενώ το φθινόπωρο, που είναι μιά μελαγχολική έποχή, παρουσιάζει τις λιγότερες πρότασις: 7 οο. Το καλοκαίρι και ο χειμώνας έρχονται σχεδόν στην ίδια μοίρα, το ένα με 28 οο και το άλλο 27 οο. Το καλοκαίρι που είναι μιά περίοδος διακοπών, υπάρχει περισσότερος καιρός στη διάθεσι των ανδρών για να φλεαρτάρουν με τις γυναικές και να τους κάνουν μιά πρότασι γάμου.

Επίσης φαίνεται ότι το καλοκαίρι γίνεται ή πρώτη σκέψις για γάμο, ή όποια ώριμάζει το φθινόπωρο και πραγματοποιείται τον χειμώνα.

ΣΤ'

Τί ώρα έγινε ή πρότασι ;

Η περίεργη αυτή έρευνα διεπιστώσε ότι ο μεγαλύτερος αριθμός προτάσεων γάμου έγινε από τις 10 ή 12 ώρα τη νύχτα ως τις 2 ή ώρα το πρωί κι' έτσι θα μπο-





ρούσε κανείς να θγάλη το συμπεράσμα ότι οι έρωτευμένοι είναι μάλλον... ξενύχτες!

Επίσης από τις 5 ως τις 6 ή ώρα το απόγευμα — ή ώρα του τσαγιού! — και από τις 10 το πρωί ως το μεσημέρι γίνονται πάλι αρκετές προτάσεις γάμου.

Όλες ή άλλες ώρες της ημέρας δεν προσφέρουν σχεδόν καμιά ευκαιρία γι' αυτό του είδους τις προτάσεις.

Από τις παραπάνω τώρα στατιστικές μπορούμε να θγάλουμε το συμπεράσμα ότι η καλλίτερη συνθήκη για να δεχθώ μια γυναίκα μια πρόταση γάμου είναι η έξηξη: ηλικία 18 χρόνων, σ' ένα αυτοκίνητο, την άνοιξη, στις δέκα ή ώρα το θράδυ...

Z'

«Πόσες προτάσεις γάμου δέχεται μια γυναίκα ;»

Η μελέτη της σχετικής στατιστικής σ' αυτό το ζήτημα δεν είναι δυστυχώς παραπολύ ευχάριστη για τις γυναίκες. Η μισές σχεδόν γυναίκες, τα 45 ο/ο, δέχονται μόνο μια πρόταση γάμου και μόνο τα 6 ο/ο δέχονται περισσότερες από πέντε προτάσεις.

Ο μέσος όρος τώρα είναι ότι μια γυναίκα, σ' όλη της τη ζωή, έχει την πιθανότητα να δεχθώ τρεις προτάσεις γάμου και τούτο υπό τας καλλιτέρας συνθήκες. Μά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι, για τις περισσότερες γυναίκες, αρκεί μια μόνο πρόταση γάμου για να παντρευθούν...

H'

«Σε ποιά ηλικία παντρεύονται ή γυναίκες ;»

Ο πιο σημαντικός σταθμός στη ζωή μιας γυναίκας είναι ο γάμος. Σε ποιά ηλικία όμως συμβαίνει αυτό το μεγάλο γεγονός; Ίδου τί μας λέει η στατιστική του έρωτος:

Η πιο κρίσιμη ηλικία της γυναίκας για τον γάμο είναι μεταξύ των 27 και των 29 χρόνων. Είναι η κλασσική περίοδος «μολογμένου γεροντοκορισμού», κατά την οποία μια γυναίκα δεν είναι πειά δεσποινίς, γιατί είναι μεγάλη στα χρόνια, άλλ' επίσης δεν είναι ακόμα κυρία.

Ο μεγαλύτερος αριθμός των γάμων παραιορείται στα 23 και στα 25 χρόνια, με ένα μεγάλο ποσοστόν και στην ηλικία των 18 χρόνων.

Θ'

«Πόσες φορές αρραβωνιάζεται μια γυναίκα ;»

Αυτό το ζήτημα είναι κάπως αδιάκριτο. Δεν πρέπει επίσης να ξεχνάμε ότι η έρευνα έγινε μεταξύ Αμερικανίδων, ή όποιες όχι μόνο διαλύουν πολλές φορές τους αρραβώνες τους, αλλά και τους γάμους τους. Για την Εύρωπη λοιπόν αυτός ο πίνακας δεν έχει απόλυτως καμιά αξία. Καί τον παρερχόμεθα τονίζοντας τούτο μόνον: Υπάρχουν Αμερικανίδες που αρραβωνιάζονται και ξεραβωνιάζονται τρεις και πέντε φορές μέσα σ' ένα χρόνο!

I'

«Προτιμούνται ή ξανθές ή ή μελαχρινές ;»

Ποιές γυναίκες τώρα προτιμούν οι άνδρες; Τις ξανθές ή τις μελαχρινές; Ίδου το μέγα έρώτημα! Η στατιστική δεν μας δίνει ρητή απόκρισι στο έρώτημα αυτό.

Υπάρχουν άνδρες που προτιμούν τις ξανθές και που δεν τους τραθούν καθόλου ή μελαχρινές ωμορφιές. Μά υπάρχουν και άνδρες που θρίσκουν τις ξανθές

κρύες, δεν τις πλησιάζουν, δεν τις θέλουν για συζύγους των.

Η ξανθιά, λένε, είναι κατάλληλη για μια έρωτική περιπέτεια μικρής διάρκειας, χωρίς σοβαρές συνέπειες και επακόλουθα, όπως είναι ο γάμος.

Κατά τη σχετική λοιπόν στατιστική μπορούμε να συμπεράνουμε, κατά προσέγγισιν και όχι απόλυτα, ότι περισσότερες προτάσεις γάμου δέχεται μια μελαχρινή.

Περισσότερο πάντως έπιθυμητές και μάλιστα στις χώρες που πλεονάζουν ή ξανθές γυναίκες, είναι όχι απλώς ή μελαχρινές αλλά ή ξανθομελαχρινές.

Ξανθά μαλλιά, ρόδινα μάγουλα, μαύρα φρύδια και μαύρα φλογερά μάτια, να ο τύπος της γυναίκας με την σπάνια ωμορφιά!

IA'

«Η ξανθές ή ή μελαχρινές είναι πιο άφωσιωμένες ως σύζυγοι ;»

Καί το έρώτημα αυτό μένει αναπάντητο, ή μάλλον απαντήσεις έλήφθησαν αρκετές, αλλά χωρίς να μπορεί κανείς να θγάλη από αυτές συμπεράσματα.

Άλλοι θεωρούν την ξανθή γυναίκα ως τον τέλειό τύπο της συζύγου και άλλοι την μελαχρινή.

Η ξανθές, λένε οι ξανθοφίλοι, είναι ή τέλειες γυναίκες, ή άφωσιωμένες, ή πιστές, ή άφογες.

Η μελαχρινές ότι είναι πολύ φλογερές και ζητούν να ίκανοποιήσουν τὰ πάθη των... έξωσυζυγικά!

Ποιά είναι ή αλήθεια σχετικάς; Αυτό θα μάς το πη μια νέα, πλέον έμπεριστακτομένη και έμπεριστη στατιστική.

Φτάνει που έγινε ή αρχή. Οι έξνοι στατιστικοί θα σπεύσουν να τατοποιήσουν και το «φλέγον» αυτό ζήτημα.

Πάντως ή αλήθεια είναι μία:

Υπάρχουν στον κόσμο αυτόν άγγελοι ξανθοί και άγγελοι μελαχρινοί. Καί το αντίθετο: ξανθοί σατανάδες και σατανάδες μελαφοί. Υπεράνω όλων θρίσκεται ή γυναίκα, το αιώνιον θήλυ. Καί ο γάμος, ή συμβίωσις μαζί της, ή εύτυχής και πανευδαίμων, είναι ζήτημα τύχης.

Ο λαός με τη σοφή του πείρα το πρόσεξε αυτό και μάς προειδοποιεί σχετικάς:

Ο γάμος είναι λαχείο! Η καλή γυναίκα και το γλυκό καρπούδι είναι ζητήματα τύχης!

Μακάριοι λοιπόν οι τυχεροί που κερδίζουν τον πρώτο αριθμό του λαχείου του γάμου!

Σ. «Μπ.» — Αυτά αποδεικνύει ή στατιστική του έρωτος. Καί στην Ελλάδα; Τι γίνεται στην Ελλάδα; Αυτό πειά είναι ζήτημα μιάς δικής μας στατιστικής. Ποιός θα αναλάβη τον μπελά αυτόν; Ίδου το ζήτημα, ίδου ή άπορία!

ΖΩΡΖ ΣΕΡΜΠΑΝΕΝΚ

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Στόν κήπο μου έχτες άργά, μονάχος περπατούσα
Καί άθελα εστέναξα, γιατί θαθεία πονούσα
Γα λουλουδάκια μοναχά μ' έθλεπαν στο σκοτάδι
Γιατ' έχουνε το στεναγμό για μόνο μου σημάδι.
Τήν άλλη αύγή σηκώθηκα, στόν κήπο μου πηγαίνα
Κ' είδα ένα ρόδο έρημο που είχε το καμένο
Τα μωρισμένα φύλλα του σέ δάκρυα λουσιμένα.
Τάχα να ήτανε δροσιά ή έκλαψε για μένα!

I. ΠΟΛΕΜΗΣ



ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ JULES LERMINA



ΑΛΙΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΤΥΠΗΜΕΝΗ. — Ο Κλαίρακ Μπερτομιέ, ένας άνθρωπος με καλή καρδιά, περιμένει στο σπίτι του μέσα μέσα ένα άρσενό νέο τον συζύγο, σχεδόν έτοιμό να πηδήσει στην γαλήνη. Ο νέος όμως, εν τούτοις, είναι ατασθαλός... — Τ' όνομά του είναι κόμης Κλαίρακ ντε Σαντερός — μάλιστα, όλη τη νεαρή ηλικία του, είναι έπιπόλαιος και άσωτος και άν έρτασε σε τέτοιο σημείο ξεπερμού αυτό όφείλεται στην τυχοδιωκτική ζωή του. Υποκρίνεται όμως τόσο καλά τον ένταρο νέο, ώστε κερδίζει την άπιστοσύνη του δόκτορος Μπερτομιέ και την αγάπη της κόρης του 'Αλίζ, προς την οποία, είν' αλήθεια αισθάνεται κι' ο ίδιος κάποιο αίσθημα. Έξαφνα, μία συνομοσία κατά του βασιλέως Λουδοβίκου 18ου ανακαλύπτεται στη Γαλλία κι' ο δόκτωρ Μπερτομιέ, ό όποιος είναι γνωστός για τις φιλελεύθερες ιδέες του συλλαμβάνεται. Μετά την σύλληψήν του οι άστυνομικοί τον οδηγούν στο σπίτι του για να είναι παρών στην έρευνα που θα κάνουν κι' εκεί, βλέποντας τα όργανα της έξουσίας να παραβιάζουν τα πάντα, παθαίνει αποπληξία.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Οι άστυνομικοί τραβήχτηκαν πίσω τρομαγμένοι. Ο Μπερτομιέ ανάνηκε άκόμα... Μ' ένα νεύμα, προσκάλεσε την 'Αλίζ και τον Κλαίρακ κοντά του κι' αναζητώντας τα χέρια τους τα ένωσε μέσα στα δικά του.

— Κλαίρακ... τραύλισε μ' ένα λυγμό, όρκίσου πως θά κάνης... την 'Αλίζ μου εύτυχισμένη... για πάντα!... 'Αντίο... αντίο... παιδιά μου.

Καί, μ' έναν υπέρτατο σπασμό, τεντώθηκε κι' απόμεινε ήκωντος.

Όλα είχαν τελειώσει... Ήταν νεκρός... Μετά δύο μήνες ο Κλαίρακ ώδηγούσε την μαυροφορεμένη 'Αλίζ στον θωμό του 'Υμεναίου... Δυστυχισμένη Μπερτομιέ!

II

Μέσα σ' αυτήν την τρομερή κρίσι, ή 'Αλίζ είχε νοιώσει το συναίσθημα πως γκρεμίστηκε ένας κόσμος γύρω της. Τη μητέρα της μόλις την είχε γνωρίσει. Ο πατέρας της ή-ταν ο μόνος της φίλος, ο μοναδικός της προστάτης. Τώρα, που αυτός είχε φύγει, τί θά γινόταν;

Γι' αυτό, όταν ο Κλαίρακ με μία όμορφη θεατρική χειρονομία, της έδωσε το χέρι του, λέγοντας: «Είμαι έτοιμος να κρατήσω τον λόγο μου ως εύπατρίδου. 'Αλίζ... θέλω να μου έμπιστευθήτε την εύτυχία της ζωής σας;» την έεα κόρη ένοιωσε να την πλημμυρίσει μία θαθεία χαρά, ή οποία μεγάλωνε άκόμα περισσότερο ο θαυμασμός, που της έέπνευε αυτό που θεωρούσε έκ μέρους του Κλαίρακ ως μία υπέρροχη θυσία.

Αυτή ήταν κατά θάθος κ' ή ιδέα του Κλαίρακ. Μά είν' έπίσης αλήθεια ότι διατελούσε άκόμα υπό την έπίδρασι του νεανικού του αισθήματος προς την 'Αλίζ. Έτσι άφηνε τον έαυτό του να παρασύρεται χωρίς να λογικεύεται. Πίστευε πειά κι' ο ίδιος πως ήταν μεγαλόψυχος κι' έπαίσε στον έαυτό του την καμωδιά της άφοσιώσεως.

Φυσικά, ούτε έγινε πειά λόγος να πάη να έργασθώ ως ημικός στο εργοστάσιο των περιχώρων για το όποιό του είχε μιλήσει, ο μακαρίτης ο Μπερτομιέ. Η θέσις του ήταν στο έξις στην άπέραντη πρωτεύουσα. Η αντίληψής του, ή ένεργητικότης του, το όνομά του δεν άποτελεούσαν άρκετά έγγυθσεις για την έπιτυχία; Όλες ή σταδιοδρομίες άνοιγαν μπροστά του.

Ο δόκτωρ Μπερτομιέ είχε αφήσει μερικές οικονομίες, δύο χιλιάδες σκούδα περίπου. Η 'Αλίζ άδιαφορούσε προς το χρήμα. Ο Κλαίρακ πάλι δεν ήξερε την αξία του και του φαινόταν πως μ' ένα τέτοιο ποσόν, το μέλλον του άνηκε. Έτσι έγγελιάζταν και ξεγελούσε την 'Αλίζ με φράσεις ποιητικές.

Χώρίς να χάνη καιρό, έπειδή ή συνοικία του 'Αγίου Παύλου, του φαινόταν πολύ ταπεινή γι' αυτόν, θιάστηκε να έγ-

Ο Κλαίρακ προχωρούσε στην τύχη, χωρίς το παραμικρό σχέδιο, θασίζόμενος μόνο στο καλό του άυτου που σίγουρα, κατά τη γνώμη του, θά τον εύνοούσε μία μέρα.

Ντυόταν σύμφωνα με την τελευταία μόδα και νομίζοντας άκατανίκητο το γόητρό του, θέλησε να παραδείσση τις πόρτες που το όνομά του του έπέτρεπε να χτυπήση.

Μά ή άριστοκρατία έσφίγγε εκείνη την εποχή τις τάξεις της και άμυνόταν εναντίον των παρεισάκτων. Έξ άλλου, το θράσος του νεαρού κόμητος δεν άρεσε σε κανένα.

Ο Κλαίρακ λοιπόν είδε να του κλείνονται ή πόρτες των μεγάρων μ' εύγένεια στην αρχή, κι' έπειτα με σκληρότητα που τον έκανε να χάση κάθε έλπίδα.

Διωγμένος από τους σοβαρούς ανθρώπους, κόλλησε στους έπιτηδείους και στους πονηρούς, οι όποιοι κολακεύοντας την ματαιοδοξία του, έκμεταλλεύόντουσαν την ανοησία του. Είχε ξαναβρή όλα τα παλιά τους μίση, γιατί δεν ύπάρχει μεγαλειότερη λύσσα από των ανθρώπων, που νομίζουν ότι άδικοούνται. Θά μπορούσε θέβαια να θρή κάποια σοβαρή και θετική έργασία. Μά ούτε το σκεφτόταν αυτό καθόλου, γιατί το θεωρούσε ως έξευτελιστικό.

Καί, σιγά-σιγά, αφού ξεκοκκάλισε τις χιλιάδες της δόκτορος, άρχισε να γλυστρήει στον κατήφορο της άτιμίας. Έγκαταλειμμένος τώρα κι' άπ' αυτούς που τον είχαν έκμεταλλευθή, έκανε τις πιο έπικίνδυνες και πιο ύποπτες συναναστροφές.

Κ' ή 'Αλίζ τί γινόταν σ' αυτό το μεταξύ; Δεν ήξερε τίποτε, δεν μάντευε τίποτε, είχε έμπιστοσύνη κι' αγαπούσε...

Φυσικά, ο σύζυγός της δεν της έλεγε τίποτε για τη ζωή του, γιατί κι' ο μεγαλειότερος έγκληματίας θά κοκκίνιζε ν' ανακινώση στη γυναίκα του τις ένοχες σκέψεις του. Για την 'Αλίζ ο Γκαστόν, ο όποιος μπροστά της δεν έπαυε να κατηγορή την άδικη και κακή κοινωνία, παρέμενε ο άσπιλος κι' αλάθητος ήρωας που ή μότρα τον κατέδικε.

Για να χαρακτηρίση κανείς το αίσθημα της 'Αλίζ, ή λέξις λατρεία δεν είναι καθόλου υπερέροχη. Θεωρούσε τον Κλαίρακ ως τον πιο εύγενή, τον πιο έξυπνο άπ' όλους τους άλλους. Στα λόγια του πίστευε, όπως στα λόγια του Θεού. Καί είχε γελαστή, είχε μεθύσει με τα σχέδιά του που της φαινότουσαν υπέρροχα, έκθαμβωτικά.

Έτσι ή 'Αλίζ ήταν εύτυχισμένη, δεν ζητούσε τίποτε περισσότερο και ξεχνούσε τις ένοχες και τα προαισθήματα.

Όστόσο, σιγά-σιγά, ή θαύμαστη γυναίκα της διαίσθησις της γέννησε τις πρώτες αμφιβολίες. Ο Γκαστόν που σθαι τις γέννησε τις πρώτες αμφιβολίες, δεν της έδινε καμμία άπουσία σιγνά ώρες ολόκληρες, δεν της έδινε καμμία έξηγησι για το πως περνούσε τον καιρό του. Ξαναγύριζε τις περισσότερες φορές κουρασμένος, στενόχωρημένος, κι' έδειχνε μία τέτοια άδιαφορία προς την 'Αλίζ, ώστε ή νέα γυναίκα έσφιαζόταν κ' υπέφερε. Τήν γκρίνιαζε μάλιστα χωρίς λόγο, της έκανε σκηνές.

Τί συνέβαινε τάχα; Κι' έξαφνα αυτή ή σκέψις πέρασε από το μυαλό της: «Δεν μ' αγαπάει πειά. Αγαπάει μία άλλη...»

Καί με τη σκέψη αυτή, ή 'Αλίζ, ή τόσο γλυκεία, ή τόσο άφωσιωμένη, γλαμπασε, όχι μονάχα από πόνο, αλλά κι από μία άγρία και τρολή όργη.

Ο Κλαίρακ έμεινε έξω άπ' το σπίτι ως τις τρεις, τέσσερες το πρωί και ξαναγύριζε με τις πρώτες λάμψεις της αύγης. Αυτό ήταν για τη νέα γυναίκα ένα μαρτύριο φριχτό άνυπόφορο. Η ιδέα ότι την έγκατέλειπε την πληγώνει σαν μαχαίρι. Σκεφτόταν να τρέξη στην πόλι για να τον θρή για να τον ξαναφέρη κοντά της...

Έτσι, ένα πρωί του Απριλίου του 1825, ή 'Αλίζ στο παράθυρο του σπιτιού της της όδο Μπών περίμενε με την

κατασταθή στην άριστοκρατία του 'Αγίου Γερμανού. Βιάστηκε λοιπόν να πουλήση τα παλιά έπιπλα της κληρονομίας του πεθερού του για να μπορέση να έπιπλώση — πολύ μέτρια, μά πολύ άκριβά στην πραγματικότητα — ένα μικρό διαμέρισμα της όδο Μπών.

καρδιά σφιγμένη από αγωνία. Μισόσκυβε προς τα έξω, προσφέροντας στην δροσερή πρωινή αύρα τα μαύρα μαλλιά της που ήμπούκλες τους ανεμίζοντοσαν.

«Έξαφνα ανασκίρτησε, έβγαλε μιά μικρή κραυγή κι' έσκυψε περισσότερο για να δει καλλίτερα.

Είχε διακρίνει κάποιον να στρίβει τη γωνία και να προχωρή στην οδό Μπών.

«Αν ήταν αυτός ;...»

Μά δχι. Πολύ γρήγορα, ή 'Αλιζ άναγνώρισε στον πρωινό διαβατή έναν σύνοικο στο σπίτι τους, τον κ. Δαβίδ Νταβιντό, και τον χαιρέτησε με μιά κίνησι του χεριού της, με το όποιο τον προσκαλούσε συγχρόνως.

Ο κ. Νταβιντό πλησίασε γρήγορα, μπήκε μέσα στο σπίτι, άνοιξε την πόρτα με το κλειδί του κι' ανέθηκε τη σκάλα.

Στο πλατύσκαλο, ύπληρχαν δυο πόρτες.

Μπροστά στην μιά απ' αυτές που ήταν άνοιχτή, είδε τη νέα γυναίκα, ή όποια του είπε ζωρά:

—Σας ζητώ συγγνώμην, μά άναγκάστηκα να μτώ στο σπίτι σας άπόψε, γιατί άκουσα τη μητέρα σας να στενάζει έπανελημμένως.

—Υπέφερε πολύ ; ρώτησε ο κ. Νταβιντό, του όποιου το πρόσωπο συσπάστηκε όδυνηρά.

—Είχε πολύ κακό ύπνο... Θάλεγε κανείς ότι θασανιζόταν από εφιάλτες. Προσπάθησα να την καθουχάσω... Παραμιλούσε άδιάκοπα. Μά τώρα, είνε πολύ πιο καλλίτερα.

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ή 'Αλιζ έδωσε στον κ. Νταβιντό το κλειδί του διαμερίσματός του, το όποιο έκείνος της άφηνε κάθε θράδυ, όταν έφευγε για να ξαναγυρίσει το πρωί.

Ο κ. Νταβιντό, άναγκασμένος απ' τις άσχολίες του — ποιές ; κανείς δεν το ήξερε ούτε κανείς είχε σκεφθή να τον ρωτήσει — ν' άπουσιάζει όλες τις νύχτες, άνησυχούσε πολύ για τη μητέρα του, μιά γρηά όγδοντάρα, παράλυτη, ή όποια κοιμώταν το μεγαλύτερο μέρος της ήμέρας, μά και που συχνά την άποσπούσαν απ' το λήθαργό της νευρικές κρίσεις με παραμιλητά και δάκρυα.

—Σας εύχαριστώ με όλη μου την καρδιά, είπε ο κ. Νταβιντό με τόνο ειλικρινούς εύγνωμοσύνης. 'Η κρίσις της θάσπηξε πολύ ;...

—Δέκα λεπτά, ένα τέταρτο το πολύ...»

—Και ρώτησε ο Νταβιντό με κάποιο δισταγμό — είχε πολλά παραμιλητά ;... 'Ακούσατε τί έλεγε ;...

—Λόγια άνακόλουθα άπάντησε ή νέα γυναίκα. Δεν ήξερε κ' ή ίδια τί έλεγε.

Ο κ. Νταβιντό ήταν ένας ηλικιωμένος άνθρωπος μικροκαμωμένος και φορούσε ρεντιγκότα και πλατύγυρο καπέλο από το όποιο εξέιχαν λιγοστά ρούσα μαλλιά.

Μόλις άκουσε τα τελευταία λόγια της 'Αλιζ, ανασκίρτησε σαν να είχαν ξυπνήσει μέσα του κάποια μυστική θλίψη.

Μισάνοιξε τα χείλη του σαν νάθελε να ρωτήσει κάτι, μά τάκλεισε άμέσως πάλι, χαμήλωσε το κεφάλι του και μισάνοιξε την πόρτα του διαμερίσματός του.

Μέσα στο πρώτο δωμάτιο, φωτισμένο από ένα καντήλι, ή μητέρα του κοιμώταν στο μεγάλο κρεβάτι που έπιανε τη μισή σχεδόν κάμαρη. Το πρόσωπό της ήταν γαλήνιο κ' ή άναπνοή της κανονική. Τα κλειστά μάτια της φανέρωναν πως είχε άνακτήσει τη γαλήνη της.

Στο πρόσωπό της, ή ρυτίδες φαινότουσαν σαν χαραγμένα στην πέτρα. Η γυναίκα αυτή σίγουρα δεν ήταν ώραία. Μά από τα έντονα χαρακτηριστικά της μάντευε κανείς, ότι το κορμί της, το φθαρμένο απ' τα χρόνια και τους πόνους, έκλεινε άκόμα άρκετή ένεργητικότητα.

Ο γιός της στάθηκε όρθιος μπροστά της... Την κύτταξε επί πολλή ώρα κι' έπειτα έσκυψε και τη φίλησε τρυφερά στο μέτωπο.



Η 'Αλιζ με την καρδιά σφιγμένη από αγωνία...

«Ήταν τάχα τυχαίο ; Μά φάνηκε εκείνη τη στιγμή, ότι ή κοιμισμένη γυναίκα, νοιώθοντας στον ύπνο της την έπαφή των χειλιών του έκανε μιά κίνησι για να τραφήξει πίσω.

Ο κ. Νταβιντό άνωρθώθηκε χλωμός. Έφερε ζωρά τα δυο χέρια του στο πρόσωπό του και ξαναβγήκε στο πλατύσκαλο.

Η 'Αλιζ έν τω μεταξύ είχε μπή στο διαμέρισμά της, μά είχε άφήσει την πόρτα της άνοιχτή, γιατί ίσως περίμενε να όγί πάλι ο γείτονάς της.

Ο κ. Νταβιντό χτύπησε με το δάχτυλο την πόρτα και όταν ή νέα γυναίκα του φώναξε να μπή μέσα, προχώρησε και στάθηκε στο κατώφλι.

—'Ηρθα, κυρία 'Αλιζ, είπε, για να σας εύχαριστήσω μιά φορά άκόμη. Έξ άλλου ήταν άπόψε ή τελευταία νύκτα που πέρασα έξω και στο έξής ή μητέρα μου δεν θα είνε μόνη.

Μά ή 'Αλιζ μόλις τον άκουγε. Είχε ξαναγυρίσει προς το παράθυρο κι' εκεί τέτνωσε το αυτί της άνυπόμονη ν' άκούση την ήχώ των θημάτων που τόσες ώρες περίμενε.

Ο Νταβιντό την κύτταζε, σαν νάθελε να της πη κάτι, κι' έν τούτοις, έδίσταξε να μιλήσει. 'Επειτα, έκανε μιά άποφασιστική κίνησι, κι' έξακολούθησε γλυκαίνοντας τη φωνή του, που ήταν έκ φύσεως λίγο στριγγή :

—Θεέ μου!... Θα σας φανεί άσφαλώς άδιάκριτος, κυρία, μά δείχτηκε πάντοτε τόσο καλή για μένα και τη μητέρα μου, ώστε στενοχωριέμαι πολύ που σας θάλω να υποφέρετε.

Η 'Αλιζ άνωρθώθηκε με μιά άπότομη κίνησι.

—Ποιός σας είπε, πως υποφέρω ; Έκανε με ύψος σχεδόν όρμησμένο.

—'Ακούστε, κυρία, είμαι έξηντα χρόνων περίπου και θα μπορούσα να είμαι παππούς σας. Δεν πρέπει να θυμάστε με μένα, γιατί ειλικρινώς θα ήθελα να σας εξυπηρετήσω... Νά, αυτή τη στιγμή, κάνετε ό,τι μπορείτε για να κρατήσετε τα δάκρυά σας.

Η 'Αλιζ, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, έσπασε πειά κι' άρχισε να όλολύζει, κρυσταίνοντας το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.

Ο Νταβιντό πλησίασε και κάνοντας τη φωνή του άκόμα πιο στοργική, πρόσθεσε:

—Φταίει ο σύζυγός σας... ο κ. ντε Κλαιράκ... Μή θυμάνετε... Βλέπω ότι περνάει όλες τις νύχτες του έξω κι' ότι σεις μένετε έδω, περιμένοντάς τον. Δεν έξέρετε κανένα που θα μπορούσε να τον συμβουλευτεί ;... Είνε νέος άκόμα... Είνε ζωηρός... Μά με τις καλές συμβουλές, είμαι θέσλας, πως θα κατώρθωνε κανείς να τον κάνει να έγκαταλείψει αυτό το μοιραίο πάθος... Ω! το άθλιο παιγνίδι!...

Άκούγοντας τη λέξι «παιγνίδι», που την έπανελάβε δυο φορές, ή 'Αλιζ, σήκωσε άπότομα το κεφάλι της και κύτταξε τον συνομιλητή της με μιά έκφρασι άπεριγράπτης άγωνίας.

—Σας ζητώ και πάλι συγγνώμην, τραύισε ο κ. Νταβιντό.

—Μά δχι, μιλήστε... σας παρακαλώ. Σας το ζητώ αυτό πολύ σοβαρά... Λέγατε ότι το πάθος... του παιγνιδιού... —Τό χειρότερο απ' όλα, άσφαλώς...

Η νέα γυναίκα του έπιασε τότε τα χέρια και του είπε: —'Ελάτε... κυττάχτε με στα μάτια... Είπατε πως ο σύζυγός μου παίζει !

—Δεν το έζέρατε ;

—Μου το έλεγε, άπάντησε ή 'Αλιζ μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο, μά είν' αλήθεια ;

—Βέβαια.

—Πώς το έζέρατε ;

—Ο κ. Νταβιντό δίστασε.

—Αυτό που μου ζητάτε είνε το μυστικό μου, είπε τώ-

...Μά έπειδή σας όφειλω πολλά, θα σας τα πω όλα... Σας παρακαλώ μόνο μη με προδώσετε. Ξέρω ότι ο σύζυγός σας παίζει, γιατί όλες σχεδόν τις νύχτες τον βλέπω... Ναι, τον βλέπω να ριφοκινούνει ό,τι έχει, τότε πολλά, τότε άσημαντα ποσα... ο' ένα χαρτοπαικτικό κέντρο, όπου είμαι ύπαλληλος...

—Δεν λέτε ψέματα... Μου το όρκίζεστε ;...

Ο κ. Νταβιντό κύτταζε τη νέα γυναίκα, της όποιας ή φαινογνομία είχε φωτιστή. Φαινόταν σαν να μη καταλάβαινε... Φαινόταν σχεδόν χαρούμενη, γιατί ήταν αυτή ή αίτια των άπουσιών του συζύγου της.

—Μά δεν έξέρετε λοιπόν τί είνε το παιγνίδι ; τη ρώτησε ζωρά. Το παιγνίδι οδηγεί ο' όλους τους έξευτελισμούς... Γώρα που μάθατε ότι παίζει, είνε καιρός να έπέμθε κάποιος, κάποιος που να μπορεί να έπιυλθθί στον σύζυγό σας και να τον σώσει... Άν έξέρατε, έκτός από την άθλιότητα που σας περιμένει — γιατί, το ξέρω, δεν είσθε πλούσια, — τι κινδύνους κλείνουν ή συναναστροφές, που άναγκάζεται να κάνει ο' αυτά τα καταγύγια!...

—Αλλά άπόψε κίόλας, τον είδα να κουβεντιάζει με κάποιο παληάνθρωπο του χειρότερου είδους.

—'Απόψε φώναξε ή 'Αλιζ. —'Α! Θεέ μου!... Πόσο είμ' εύτυχημένη... Πέστε το! Πέστε το πάλι!... Είν' αλήθεια ;... Τον είδατε ;... Τον είδατε ;

Και παίρνοντας τα δυο χέρια του γέρου, άρχισε να τα σφίγγει μέσα στα δικά της.

—Όσο για τον κ. Νταβιντό, είχε άπομείνει κατάπληκτος και δεν μπορούσε πειά ν' άρθρώσει λέξι.

Μά ή νέα γυναίκα έξακολούθουσε: —Δεν με καταλαβαίνετε... Νομίζετε ότι τρελλάθηκα ;... Όχι! Είμαι εύτυχισμένη ! Μά κάνανε να νοιώσω μιά χαρά που με πληρώνει στο έκατονταπλάσιο για τις ύπηρεσίες, που σας προσέφερα ως τώρα... Γιατί ;... 'Ε, λοιπόν, γιατί είμαι ζηλότυπη... και γιατί, πέθαινα, άκούστε ; απ' τη ζήλεια μου!...

Και με παραφορά, με πάθος πρόσθεσε:

—Μου είπατε πως παίζει... Τί μ' ενδιαφέρει αυτό έμένα ; Είνε νέος, περήφανος, και δεν θέλει να ζητήσει από κανένα τα χρήματα που του λείπουν και που ή οικογένειά του — γιατί είνε από μεγάλη οικογένεια — άρνείται άδικώς να του δώσει... Καταλαβαίνετε, δικαιολογώ το πάθος του αυτό. Είνε γεννημένος για τον πλούτο και την πολυτέλεια... Άν έπρόκειτο μόνο για μένα, δεν θα φοβώμουν τις στερήσεις... Μά αυτόν, δεν τον έξέρετε... Ο Γκαστόν ντε Κλαιράκ γεννήθηκε για να γίνει πρίγκιψ... Τί άλλο λοιπόν μπορώ να του ζητήσω έγώ παρ'όλα αυτά ;... Νά μ' αγαπά, να μ' αγαπά πιστά ;... Κάθε νύχτα, ένδόν τον περίμενα, ύπέφερα φριχτά θασανιστήρια, γινόμουν μόνη, κακή... με τη σκέψη ότι μπορούσε ν' αγαπάη μίαν άλλην...

Τα μάτια της 'Αλιζ έλαμπαν κι' ο Νταβιντό κύτταζε με κατάπληξι αυτή τη μεταμόρφωσι που παρουσίαζε το δειλό εκείνο πλάσμα, την παιδούλα στην εμφάνισι, σαν μιά γυναίκα γεμάτη πάθος, μιά γυναίκα γεμάτη έγωιστική λαστιά που δεν έβλεπε τίποτε πέρα απ' την άγάπη της.

Της είχε πη την αλήθεια. Στο Πόρτ-Ρουαγιαί, όπου τον άκάφωνα μπροστά στο πράσινο τραπέζι το προσωρινό έπαγγέλμα του του κρουπιέρη, είχε δη να περνάνε σε μιά άπειλητική φαντασμαγορία, όλες ή ποικιλίες της ανθρώπινης αθλιότητας και τρέλλας...

Πόσους δεν είχε δη να χάνουν μέσα σε λίγη ώρα τους καρπούς όλοκλήρην έτών εργασίας!... Πόσους δεν είχε δη να καταθέτουν στο παιγνίδι τα κεφάλαια που τους είχε εμπιστευθή ο προϊστάμενός τους και να τα θάβουν να χάνονται μ' ένα σπασμό άτελπισίας! Πόσοι, τέλος, δεν είχαν έγκαταλείψει τη σάλλα του παιγνιδιού τρεκλίζοντας

για να τους μαζέψουν το πρωί σε κάποια γωνία με το κρανίο τους συντρίμμένο από μιά σφαίρα!... Και πόσο άλλοι δεν είχαν φύγει από το Πόρτ-Ρουαγιαί για να πάνε κατ' ευθείαν στις φυλακές και στα κάτεργα !

Και τη στιγμή που ή 'Αλιζ φώναζε: «Τί μ' ενδιαφέρει πως παίζει ο σύζυγός μου!» ο κ. Νταβιντό θυμώταν αυτόν τον νέο με το φλογερό βλέμμα, με τα μακρυά μαύρα μαλλιά, με το χλωμό πρόσωπο...

Η 'Αλιζ, έν τω μεταξύ έξακολούθουσε: —Ο σύζυγός μου είνε τίμιος άνθρωπος... Δεν φοβάμαι τίποτε απ' αυτόν! Καταλαβαίνω τις άνησυχίες σας, μά δεν τις συμμερίζομαι. Υποθέτω ότι δεν είνε ο μόνος εύγενής που παίζει... Σας εύχαριστώ, ώστόσο, γιατί με είδοποιήσατε... Θα έπωφελθώ απ' αυτό... Έξ άλλου ο σύζυγός μου μ' αγαπά και φτάνει μιά λέξις μου...

Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκε ή πόρτα της εισόδου να άνοιξη.

—Αυτός! Είν' αυτός! φώναξε ή 'Αλιζ. Πηγαίνετε! Πηγαίνετε γρήγορα!... Εύχαριστώ... Εύχαριστώ !...

Ο κ. Νταβιντό έσπευσε να διασχίσει το κεφαλόσκαλο και να ξαναγυρίσει στο διαμέρισμά του. 'Η μητέρα του κοιμώταν πάντοτε. Ξαπλώθηκε σε μιά πολυθρόνα, κούνησε το κεφάλι του πολλές φορές σαν ν' άπαντούσε στις ένδόμυχες σκέψεις του και στο τέλος άποκοιμήθηκε.

Εν τω μεταξύ, ή 'Αλιζ είχε τρέξει προς τη σκάλα κι' έσκυβε πάνω απ' το κιγκλίδωμα για να δει γρήγορα μήπως είχε γελαστή.

Άκουσε θήματα διπλά και θόρυθο συνομιλίας.

—'Α! έκανε μ' άπογοήτευσι. Δεν είνε μόνος.

—Πώς; Είσαι άκόμα όρθια, τέτοια ώρα ;... άκούστηκε από κάτω η άπότομο τόνο μιά φωνή, λίγο κουρασμένη, μά νεανική.

—Μά φιλε μου... άπάντησε ή 'Αλιζ, άκουσα την πόρτα και ήρθα...

—Καλά... Άς μπούμε μέσα. Ο κύριος, ένας από τους φίλους μου, θέλησε να με συνοδεύσει ως έδω... Έχουμε να κουβεντιάσουμε... Πήγαυνε στο δωμάτιό σου.

Ο σύζυγός, γιατί πραγματικά ήταν ο νεαρός κόμης Γκαστόν ντε Κλαιράκ, ούτε καν συλλογίστηκε να φιλήσει τη γυναίκα του.

Ο άλλος, ο ξένος, στεκόταν από πίσω του με κάποια στενοχώρια. Μά πιασ τον με κάποια στενοχώρια. Μά πιασ τον με κάποια στενοχώρια. Μά πιασ τον με κάποια στενοχώρια.

Το ντύσιμο δεν πρόσθετε τίποτε στη γοητεία αυτού του ανθρώπου. Φορούσε μιά μακρή ρεντιγκότα σφιγμένη στη μέση, στένο πανταλόνι και πέλματα παπουτσιών.

Ο Κλαιράκ σχεδόν πρόσχαρος, έκανε τις συστάσεις. Άγγιξε την 'Αλιζ στον ώμο και της είπε:

—'Αγαπητή μου, σου παρουσιάζω έναν από τους φίλους μου, τον κ. ντε Βακρούα, παλαιό θασιλόφρονα, έξόριστο της επανάστασης, ο όποιος, όπως κι' έγώ δεν είδε τις δικαίες αξιώσεις του να ίκανοποιούνται απ' αυτό το καθεστώς των εγωιστών...

Ο Βακρούα κούνησε έπιδοκιμαστικά το κεφάλι του και πρόσθεσε:

—'Ακολουθεί!



Πήρε τα δυο χέρια του γέρου κι' άρχισε να τα σφίγγει...

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ



ΧΡΥΣΩ Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ



(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Γρήγορα - γρήγορα ο κλέφτης κύλησε μακρυά, με μία γερή κλωστή τήν πέτρα πάνω στην οποία πατούσε ο Άρναούτης.

Η πέτρα ροδόλησε στο γκρεμό.

Ο Άρναούτης έμεινε ανάερα, πισθάγκωνα δεμένος, το σκονί τέντωσε, το δέντρο αναταράχτηκε και θρόισε.

Και πράγμα παράξενο: Δεν σάλεψε, δεν σπαρτάρισε ο κρεμασμένος.

Ο γέρο - κλέφτης είχε δίκη.

Η θηλεία δούλεψε καλά.

Ο θάνατος άρπαξε γρήγορος σαν άστραπή τον κρεμασμένο, τοῦκοψε τή ζωή σέ μία μοναχά στιγμή.

Τό ήλιοψημένο μοναχά πρόσωπό του άπομαύρισε. Τά μάτια του γούρλωσαν, λές κι' έθλεπε πέρα μακρυά... πολύ μακρυά... στοῦ άλλου κόσμου τά πέρατα!

Άνοιξε ή μασέλα του, κρεμάστηκε πρὸς τά κάτω παράλυτη και πρόβαλε ανάμεσα στά δόντια του ή γλῶσσα του, μαυροκόκκινη, σαν ένα κομμάτι σηκῶτι.

— Οὐ, νά πάρη ο διάολος, άσχημο λείψανο ποῦχει ο μπεζέβγκης! γκρίνιαζε ο γέρο - κλέφτης.

— Ως τήν άλλη μέρα έμεινε στήν κρεμάλα τό κουφάρι του Άρναούτη.

Τσακάλια και λύκοι τό μυρίστηκαν τή νύχτα. Και μαζεῦ-τηκαν στή ρίζα του δένδρου και οὐρλιαζαν λυπητερά.

Τ' άκουσε μέσα στον ὕπνο της τά οὐρλιαχτά των άγρι-μῶν ή Χρῡσῶ κι' ανατρίχιασε.

Έκανε τὸν σταυρό της κι' άλλαξε πλευρό.

Τά οὐρλιαχτά ὅλο και δυναμώναν.

Άγρίμια τρέχανε άπ' τις μονιές τους και γυροβόλιζαν γύρω στήν κρεμάλα.

Γινότανε ένα κακό πού ήτανε ξεκουφάμος νά τό άκούς. Οί λύκοι σκούζανε στραβῶμένοι από τήν πείνα, τά τσα-κάλια θρηνοῦσαν σαν μικρά θυζανιάρικα.

— Στό διάλο νά πάη, ο μαγαρισμένος! άκούστηκε ά-ξάφνα μία θραχνη θλαστήμια μέσα στο θαθῶ σκοτάδι τής νύχτας.

Ήταν ο γέρο-κλέφτης, ο «παππούς».

Έτσι πού λαγοκοιμάτανε, μ' ένα μάτι πού λέν', τὸν ξύ-πνισε κι' αὐτὸν τό κακό πού γινότανε. Χασμουρήθηκε, τε-νῶθηκε, στριφογύρισε στή θέοι του και στο τέλος πετά-χτηκε ὀρθός και τράβηξε τό μαχαίρι του.

— Γιά πού με τό καλό; τὸν ρώτησε ένας άγουροξυπη-μένος σύντροφός του.

— Πάω νά δώ-σω ένα τέλος σ' ὅλο αὐτό τό πα-τιρντί πού γίνε-ται.

— Τι κάνης;

— Τι θές νά κά-νω; άποκρίθηκε νευριασμένος ο παππούς. Μπάς και φαντάζεσαι πὸς θά παρακα-λέσω τά τσακά-λια νά θουθα-θοῦν; Γιά νά σω-πάσουν ένας τρό-πος ὑπάρχει νά τούς γεμίσης τήν κοιλιά.

— Θά τά ταί-σης, παππού;

— Ναι, τούς έ-χω φυλάξει καλό μεζέ.

Ο κλέφτης δὲν κατάλαβε τί ήθε-

λε νά πῇ.

Μά ή Χρῡσῶ μάντεψε τά λόγια του κι' ένοιωσε ξανά τήν καρδιά της νά σφίγγεται.

Ο γέρο-κλέφτης τράβηξε ίσια γιά τήν κρεμάλα.

Στό δρόμο έσκυψε και μάζεψε δυό-τρεις πέτρες γιά νά λακήση τούς λύκους και τά τσακάλια. Ήταν κίνδυνος νά τὸν ριχτοῦνε και νά τὸν κομματιάσουν πρὶν πάρουν εἰδη-σι οί σύντροφοί του.

Η ὥρα ήταν περασμένη.

Άπ' τ' άντικρῶν θοῦνά είχε ξεπροβάλει ένα άχνό κτερι-νιάρικο ψεγγάρι, μισό, ζουλιγμένο, άπαράλλαχτο με νεκρο-κό κεφάλι πού τό είχαν ροκανήσει τ' άγρίμια.

Είχε σηκῶθῃ άνεμος.

Στό άχνόχλωμο φῶς του άρρωστημένου ψεγγαριῦ ο γέ-ρο-κλέφτης ξεχώρισε τὸν κρεμασμένο, διάκρινε τή μαύρη σιλουέττα του νά διαγράφεται μακροῦλη-μακροῦλη στή φῶντο τὸ οὐράνιο.

Ο άέρας πού φυσῶσε κρύος, παγωμένος, θοῦνιός Ε κανε τὸν κρεμασμένο νά κουνιέται δεξιά-αερά, λές κι' εὔ-ρισκε ευχαρίστησι σ' αὐτό τό κουτό παιχνίδι.

Ένα γύρω του από κάτω οὐρλιαζαν και πηδῶσαν γιά νά τὸν φτάσουν και χτυποῦσαν τις μασέλες τους τ' άγρίμια τής κρύας νιχτιάς.

— Χό!... Χό!... Έβγαλε μία δυνατή σκουζιά ο γερο-κλέφτης.

Οί λύκοι και τά τσακάλια ξαφνιαστήκαν. Στάθηκαν ὀ-ποψιαζόμενα. Σταμάτησαν τούς πῆδους τους άνάερα και τά οὐρλιαχτά τους και γύρισαν κατὰ τό μέρος του παππού.

Ο γεροκλέφτης είδε τά σπιθάτα μάτια τους νά καρφῶ-νῶνται άπάνω του. Άκούσε τις γρήγορες άνάσες τους, ά-πείκασε τά νυχοπόδαρά τους νά τσαγρουνίζουν πεισματά-ρικα τὸν σκληρό θράχο.

— Χό!... Χό!... Ξανάσκουζε ο κλέφτης.

Και τήν ίδια στιγμή έρριξε στο σωρό των άγριμῶν μία πέτρα.

Τά τσακάλια πρῶτα τό θάλανε στά πόδια και εἰσῶπα τους λακήσανε οί λύκοι νιαουρίζοντας θυμῶμένα σαν ά-γριόγατοι.

Μοναχά ένας μεγάλος λύκος, πρῶτο μπῶι, σωστό δαμάλι, στάθηκε σύρριζα στο δέντρο. Δὲν τούκανε καρδιά νά ξε-κόψη από κεί πέρα πού τὸν μυρίζτανε ανθρώπινο κρέας.

Ο γέρο-κλέφτης περίμενε δισταχτικός.

Ο λύκος γύριζε τά μάτια του άπάνω του, είχε τήν έ-λνοια του, μία κύτταζε τὸν κλέφτη, τὸν άνθρωπο τὸν ζῶν-τανό και μία τὸν Άρθανίτη, τό νεκρό, τὸν κρεμασμένο.

Ο παππούς τράβηξε, άφῶ είδε και άπόειδε, τήν κου-μπούρα του και τοιούστηκε νά τραβήξῃ.

— Κρίκ... κράκ... άντήχησε ο λύ-κος τὸ ὄπλο, καθῶς τὸν σήκα-σε.

Και τότε έγινε κάτ' ι τό άφάντα-στο.

Τ' άγρίμ' ά-κουσε τὸν ξερό αὐτό κρότο πού τὸν ήταν φαίνε-ται γνωρίζω, πού ποῖος ξέρει, τί τὸν θύμιζε.

Ά-κουσε τό τρίεμο και πρὶν ο κλέ-φτης σηκῶση τό χέρι του, άφησε ένα άγριο σκού-ξιμο και λάκισε στήν κατηφορία.

(Άκολουθεῖ)

ΣΤΟΝ 30^{ΟΝ} ΤΟΜΟΝ ΤΗΣ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ“

Νέον συναρπαστικὸν αἰσθηματικὸν μυθιστόρημα τοῦ διασῆμου καὶ γνωστοτάτου ἐν Ἑλλάδι Γάλλου συγγραφέως **ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΩ „ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ ΕΝΑΣ ΝΕΚΡΟΣ“**

Τὸ νέο αὐτὸ μυθιστόρημα τῆς „Οικογενείας“ εἶνε, ὅπως καὶ τὰ προηγουμένα, διαλεγμένο μεταξὺ τῶν πλέον ἀριστουργηματικῶν τῆς γαλλικῆς φιλολογίας, μεταξὺ τῶν πλέον τρυφερῶν τοῦ Γάλλου συγγραφέως. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ εἶνε δραματικὴ, γεμάτη αἰσθημα, γοργή, συναρπάζουσα. Πρόκειται περὶ τοῦ ἔρωτος δύο νέων πού τούς ἐχώριζε πρὶν μίᾳ μοιραία ἀντιπάθεια καὶ πού οἱ χαρακτηριστὲς τῶν διαφέρουν ἐντελῶς.

Ἡ νέα εἶνε πλούσια, φιλάρεσκη, σκληρῇ σχεδόν, γεμάτη ἐγωισμὸ καὶ αὐτοπεποίθησι. Ὁ νέος, καλόκαρδος, τρυφερός, με ποιητικὴ ψυχὴ. Τῆς δυὸ αὐτῆς ὑπάρξεις πληγώνει ἡ ἀγάπη. Καὶ ἀρχίζει τὸ ἐρωτικὸ τους ρομάντζο γεμάτο ἐνδιαφέρον καὶ δραματικότητα.

Ο 30ὸς τόμος θά κυκλοφορήσῃ στὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου καὶ στὰς ἐπαρχίας τὴν 7ην Ὀκτωβρίου.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 5

ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ G. DE RAULEN

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Η ΤΑΝ εκεί, μικρούλα, λεπτοκαμωμένη, άγγελική, στο θάθος τής άπέραντης-σάλλας, περιτριγυρισμένη από τούς θαυμαστές της.

“Ω γλυκειά μου Μαρκέττα!...”

Η έκτυφλωτικές λάμψεις τών πολυθαλῶν και τών πολυφῶν, ο πλοῦτος κ' ή πολυτέλεια τών γυναικείων φορε-μάτων, τ' άστραποβόλημα τών χρυσοκέντητων στολῶν τών αἰματωμένων, πού διέκοπταν τή μονοτονία τών μαύρων φράκων, τό διαλεχτό εκείνο μπουκέτο τών προσκεκλημέ-νων, δι' αὐτά ἔλεγες κ' ἐνώθησαν ἐξέπιτηδες μαζί γιά νά μετατρέψουν εκείνο τό κέντρον σ' ένα κομμάτι γῆς παρα-δεισιακῆς.

Κι' ένας άγγελος θρισκόταν εκεί: Η Μαρκέττα!...

“Ολες αὐτές ή λαμψεις, ὅλος ο πλοῦτος κ' ή ὀνειρώδης πολυτέλεια νόμιζες πὸς θρισκόντουσαν εκεί μόνο και μό-νο γιά νά πλαισιώσουν τό οὐράνιο κάλλος τής μικρούλας μου Μαρκέττας, πού πότε-πότε διέσχισε τή σάλλα, σαν άγ-γελος πού φτερουγίζει, σαν βασίλισσα ανάμεσα από τούς γονατιστοὺς ὑπηκόους της...”

Χωρίς ν' ανακατεῦθῇ στο σῆμας τών τρελλῶν χρυσαλ-λῶν πού φτερουγίζουν γύρω της κ' ἔκαιγαν τά φτερά τους στίς φλόγες τών ματιῶν της, τή θαύμαζα από μα-κρὰ χαμένος μέσα σέ μία ἔκτασι άπέραντη.

“Ω!... Εἶν' ἀνείπωτη ή χαρά πού πλημμύριζε τό εἶναι μου, εἶν' ἀνέκφραστο τό χῶδι πού αἰσθανόμουν, ὅταν τό θεῖο κείνο θέλημα της μ' ἀνακάλυπτε ανάμεσ' από τούς χρυσοστολισμένους συναδέλφους μου και καρφονόταν ἐ-πίμονα άπάνω μου σαν γιά νά μ' ἐνθαρρύνῃ νά κάμω ὕπο-μνη, σαν γιά νά μου ἐπαναλάβῃ τήν ὑπόσχεσι πὸς δὲν θά με λησμονήσῃ...”

Κι' ἀλήθεια, με πόση λαχτάρα περίμενα νάρθῃ ή γλυ-κειά εκείνη στιγμή πού θά χορεύαμε μαζί τό τελευταῖο θᾶλς, τό θᾶλς πού μου ἀφιέρωνε πάντα και πού ἀφηνό-μαστε πλημμυρισμένοι από τὸν ἔρωτα πού κατέκλυζε τις καρδιές μας!

Η στιγμή αὐτή ήταν γιά μένα μία παραδεισένια από-λαυσι. Ήταν ένα ά-φθαστο ρωμαντικό τραγοῦδι πού τό τραγουδοῦσαμε μα-ζί και μονάχα ἐ-μείς μπορούσαμε νά νοιώσουμε τὸν θεῖο λυρισμό τών στίχων του.

Τὴν αγαποῦσα με μία δύναμι πού άγ-γιζε τά ὅρια τής τρέλλας. Ο ἔρωτας μου ἔδωχε τὸν ὕ-πνο και σαν χαμέ-νος γύριζα στοὺς δρόμους τοῦ Ρίο Ἴ-ανείρου, ὅλες τις νύ-χτες πούπαιρνα ἄ-δεια ἐξόδου από τή νακαρχίδα στήν ὀ-ποία ὑπηρετοῦσα.

Μά κ' ή Μαρκέτ-τα, ο δραπετής αὐ-τός άγγελος τών κή-πων τοῦ παραδείσου, μ' αγαποῦσε μ' ὅλη τὴν θερμὴ τών δεκα-επτά της χρόνων.

Ἐμπορούσα νά ὀρκι-στώ γι' αὐτό...

Μά, πράγμα πα-λένο, πότε τά ὀλο-κρῶνυρα χεῖλη της δὲν μοῦχαν ψιθυρί-σει μία λέξι ἐρωτι-κή, πότε δὲν είχα γευθῇ τὴν ἀμφοσία πού τά ὕγρανε. Μοῦ

είχαν μιλήσει μόνο τά μάτια της, ἔκείνα τά μάτια πού με συνάρπαζαν και πού τό φωτεινό τους θέλημα εἰσχωροῦσε ὡς τὰ θᾶθη τής ψυχῆς μου. Μά μήπως κ' αὐτά, με τὴν άφωνή εὐγλωττία τους, δὲν μαρτυροῦν τή φλόγα τής καρ-διάς, μήπως κ' αὐτά δὲν λένε περισσότερα κ' άπ' τά χεῖ-λη!...

Τέλος, ἔφθασε ή μυριοπόθητη στιγμή! Η ὀρχήστρα άρχισε τό προανάκρουσμα τοῦ θᾶλς. Ή-ταν σχεδόν ξημερώματα και μερικά ἐρωτευμένα ζευγάρια άρχισαν νά φεύγουν από τή σάλα τοῦ χοροῦ, γιά νά πάνε νά ἐνώσουν τό τραγοῦδι τής ἀγάπης τους μαζί με τό αὐ-γινὸ κελαῖδημα τών πουλιῶν στά θαθισκιατά πάρκα.

Η Μαρκέττα μοῦ μίλησε με μία ματιά της.

Τὴν πλησίασα, ἀγκάλιασα τή δαχτυλιδένια μέση της κ' ἐνόμισα πὸς τυλίγω τά χέρια μου σ' ένα χυτό και λυγερὸ καλάμι.

“Ω Μαρκέττα, γλυκειά νεράιδα!...”

Η ἐπαφή τοῦ τρυφεροῦ κ' ὀδόδροσου κορμιῦ της μ' ἔκαμε νά νοιώσω τούς δυνατοὺς παλμούς τής μικρούλας της καρδιάς, με μέθυσε με τό ἡδονικό άρωμα πού ξεχυ-νόταν από τό μπουμπουκισμένο της σῶμα κ' οί λικνιστικοί και ρυθμικοί ἦχοι τής «Ντολορόζε» μοῦδωσαν φτερά κ' άρχισα νά ταξιθεῶ με τή Μαρκέττα στήν ἀγκαλιά μου στά αἰθέρια ὕψη τής εὐτυχίας...

Σέ μία στιγμή, ανάμεσα στο λίκνισμα τοῦ χοροῦ, μοῦ χαμογέλασε ή Μαρκέττα και τότε από τά ὀλικά χεῖλη της άκουσα νά θγαίνουν αὐτῆς ή λέξεις:

— Ἐπὶ τέλους!...

“Ω παντοδύναμη μαγεῖα τοῦ ἔρωτα!

“Ω θεοπεσία γοητεία τής μουσικῆς, ὦ συναρπαστικό, τρελλὸ φτεροῦγισμα καρδιάς και φαντασίας πού χάνεστε μέσα στο ἄπειρο τ' οὐρανοῦ πάνω στά γαλάζια φτερά τοῦ ονείρου!...

Μέσα στο πάλλευκο φόρεμά της, με τὸν χεῖμαρρο τών μεταξωτῶν μαλλιῶν πού πλαισίωναν τή γλυκειά μορφή της ἔμοιαζε σαν ένα χερουβεῖμ.

Τά σκοτεινογάλανα μάτια της, κορνιζαρισμένα κ' αὐτά από τις μακρυές τους θλεφαρίδες ἔργωναν άπάνω μου τή λάμψη τους, μία λάμψη τόσο δυνατή, πού μ' ἔκανε νά κλείσω τά δικά μου.

Είχε μία χλωμάδα χυμένη στή πρόσω-πό της, μία χλωμά-δα άρρώστη, πού στον πυρετό τοῦ χοροῦ παραχωροῦσε τή θέοι της σ' ένα ά-χνωρόδονο χρώμα πού ἀνθίξε στά μά-γουλά της.

Ἄλλοιμονο δυσσε! τὰ άχνωρόδονα αὐ-τά χρώματα εἶνε σί-γαυρο σημάδι καρ-διακοῦ νοσήματός και προδίδουν καθα-ρά τὴν εὐαίσθησία τοῦ λουλουδιοῦ πού, μεγαλαινόμ' σ' τό θερμότητο, ἀπαιτεῖ-ται από στιγμή σέ στιγμή νά μαρτυρῇ στήν πρώτη πνοή τοῦ παγωμένου βορᾶ...

Ἐνῶ ή μουσική ἐ-σκόρπιζε τις γλυ-κειές της νότες, ἐ-μείς, ἀκολουθώντας τὸν ρυθμό της, χο-ρεύαμε ἀνάλαφρα, λικνιστικά, στρεβίλ-



Νάγινε ἄρά γε δική του, ή αγαπημένη του!...

ζόμαστε κι' αφήναμε νά μιλούν μόνο τὰ μάτια μας, ἐνῶ τὰ χέρια τοῦ ἐνός ἀκουμποῦσαν χαϊδευτικά στὸ σῶμα τοῦ ἄλλου.

Τὶ ὥραϊα ποὺ ἦταν ἡ λατρευμένη !...

Εἶχε μιὰ μεθυστική ἡδυπάθεια κινήσεων, μιὰ ἡδονοπάθεια ποὺ μ' ἐφλόγιζε, μὲ τρέλαινε...

Ἡ ψυχὴς μας γλυκομιλοῦσαν ἐνῶ τὰ χεῖλη μας σώπαιναν. Ἀλλ' ὅπως τε ποῖα λόγια θὰ μπορούσαν νὰ ἐκφράσουν ἐκεῖνο ποὺ συνέβαινε στὶς ψυχὴς μας, ποῖες λέξεις θὰ μπορούσαν ν' ἀντικαταστήσουν τὴν μουσική μελωδία τῶν ψυχῶν μας ;

Δυὸ ψυχὲς ἐνωμένες φτερουγοῦσαν σὲ ὑπερκόσμιες σφαῖρες καὶ δυὸ κορμιά σφιχταγκαλιασμένα στροβιλλίζονταν χαρούμενα σ' ἓνα θάλας μεθυστικό.

Πόσο θάσταζε τὸ αἰθέριο αὐτὸ ταξίδι μας, εἶνε ἀδύνατο νὰ ξέρω.

Δὲν καταλαβαίναμε τίποτε ἀπ' ὅ,τι συνέβαινε γύρω μας, εἰμαστε μόνοι ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ζευγαριῶν, μόνοι μέσα σ' ὁλόκληρον ἐκεῖνον τὸν κόσμο.

Καὶ τὰ βιολιά στέναζαν γεμάτα περπάθεια κ' ἡ συγχωρδίες τῆς «Ντολорόζε» μᾶς μεθοῦσαν μὲ τὶς μελωδίες τους...

* Ἀξαφνα τὰ βιολιά σταμάτησαν.

* Ἐνα «κράκ» σάν σπαραχτικό ξεφωνητὸ ἀκούστηκε μέσα τὴν ζῆλη τοῦ χοροῦ: Ἐνὸς βιολιού ἡ νορδὴ εἶχε σπάσει...

* Ὡ γλυκεῖά μου Μαρκέττα !...

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ τρυφερό της σῶμα κλονίστηκε, λύγισε σάν λουλουδί μαρμαμένο στὴν ἀγκαλιά μου, τ' ἀγγελικό της πρόσωπο χλώμιασε καὶ μὲ τὰ μαυρογάλαζα μάτια της μοῦ ἔστειλε τὸ τελευταῖο θλέμμα της.

* Ὡ! Τὶ θλέμμα ἦταν ἐκεῖνο! Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ. Ἦταν ἓνα θλέμμα ἀκαθόριστο, ἓνα κράμα ἐκστάσεως εὐτυχισμένης καὶ θλιβέρου παραπόνου.

Νόμισα πὼς εἶχε λιποθυμήσει ἀπὸ τὴν ζέση τῆς σάλλας καὶ λαχταρισμένος ἀπὸ τὸν τρόπο μου μὴ μοῦ πάθῃ τίποτε ἡ ἀγαπημένη μου, τὴ μετέφερα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν ξάπλωσα σ' ἓναν καναπέ προσεχτικά.

— Μαρκέττα! τῆς φώναξα γλυκά σάν νάθελα νὰ τὴν ξυπνήσω ἀπ' τὸ γλυκοπνι τῆς.

Δὲν μοῦ ἀπάντησε.

— Μαρκέττα ! ξαναφώναξα

Τὸ ἴδιο. Ἡ ἀγαπημένη μου εμενε θουθὴ, ἀσάλευτη...

* Ἀλλοῖμονο ἦταν νεκρή !

Τὸ ξαφνικὸ σπᾶσιμο τῆς χορδῆς τοῦ βιολιού τὴν εἶχε σκοτώσει !... Ἦταν καρδιακή καὶ τὸ ἀτόμο ξάφνιασμα τῆς σταμάτησε τὴν ἄρρωστη καρδιά της...

Μιά κραυγὴ ἀπογνώσεως, μιὰ κραυγὴ τρελλῆς ἀπελπίσεως ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ στήθη μου καὶ χάθηκε μέσα στὴν ἀπέραντη σάλλα, μέσα στὸ γλέντι τῶν ἄλλων.

Πάνω στὸ θυσιόχρονο θλόοδο τοῦ καναπέ ἡ Μαρκέττα φαίνονταν στὰ μάτια μου ἀκόμα ὠραιότερη καὶ φάνταζε σάν πολῦτιμο μαργαριτάρι μέσα στὸ θλούδινο κουτί του...

Ξημέρωσε κι' ἐγὼ ἤμουν ἀκόμα γονατιστὸς δίπλα στὸν νεκρὸ ἀγγελό μου θρηνώντας τὸ χαμό του. Ἡ πρώτης τρεμουλιάρικες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐμπαιναν τώρα στὴν ἑρμημ σάλλα κι' ἔρριχναν ἓνα παράξενο φῶς στὴ δραματική αὐτὴ εἰκόνα...

— Τὰ δάκρυα ποὺ μοῦσκευαν τὸ πρόσωπό μου καὶ ὁ ἰδρῶς τῆς ἀγωνίας μου — ἐξακολουθῆσε ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀντρέ, διηγούμενος τὸ πείσιό του — μ' ἐξύπνησαν ἀπτόμα.

Κύτταξα κατάπληκτος γύρω μου κ' εἶδα πὼς θρискόμου.

ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΠΑΘΗ

ΔΙΑΘΗΚΕΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΩΝ

* Ἐνας ἐβδομηντάρης ἑκατομμυριοῦχος τοῦ Ὀχάιο ἄφησε διὰ τῆς διαθήκης του 35.000 δολάρια στὴ θεοποιία "Εφη" Ἑλλιστ, ὠραιότατην ξανθὴν τὴν ὁποία μιὰ φορὰ μόνον εἶχε συναντήσει στὴ ζωὴ του, σ' ἓνα χορὸ. Ἡ δις Ἑλλιστ εἶχε λησμονήσει τὸν ἀσπρομάλλη ἑκατομμυριοῦχο, ἐξ ἐπλάγῃ δὲ πολὺ ὅταν τῆς ἀνήγγειλαν ὅτι τὴν εἶχε συμπεριλάβει στοὺς κληρονόμους του. Ὁ ἑκατομμυριοῦχος ὅμως δὲν ἤθελε νὰ θίξῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς κόρης καὶ ἐβώρησε καλὸν νὰ ἐξηγήσῃ τὸν λόγο τοῦ κληροδοτήματος. Καὶ ὁ λόγος ἦταν ὅτι στὸ χορὸ ἐκεῖνο ἡ δις Ἑλλιστ τοῦ μίλησε μὲ πολλὴ καλωσύνη καὶ δέχτηκε νὰ χορέψῃ ἓνα θάλας μαζί του. Ὁ ἔρρημος καὶ ἐγκαταλείμενος γέρος ἠσθάνθη ἐν γνωμοσύνῃ γιὰ τὴν ὀλιγόστιγμη συναναστροφή του μὲ τὴ θερμὴ καὶ σφριγώσαν κόρη καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ αὐτοῦ τὴν ἐξεδήλωσε ἐμπράκτως, ὅταν μετὰ τρία ἔτη ἀπέθανε.

* Ἐνας φοιτητὴς τοῦ Κολομβιανοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νέας Ὑόρκης δόματι Μπράγιαν φοιτᾷ στὴ Ἱατρικὴ Σχολὴ ἀπὸ 32 ἐτῶν, κατὰ πάσαν δὲ πιθανότητα καὶ πεθάνει φοιτητής. Ὁ λόγος τῆς ἰσοβίου φοιτήσεώς του εἶνε ὅτι κάποιος θεὸς του ὥρισε διὰ τῆς διαθήκης του νὰ τοῦ χορηγήται ἀπὸ τοὺς τόκους τῆς περιουσίας του τὸ ποσὸν τῶν 2.500 δολλαρίων ἐτησίως «ἐφ' ὅσον εἶνε φοιτητής». Καὶ ὁ Μπράγιαν εἶχε ἀσπρὴν περὶ γενεῖα καὶ ἐξέρι τὴν ἐπιστήμην καλλιτετρα ἀπὸ τοὺς καθηγητάς του!

Μὰ δὲν ἐνοεῖ νὰ πάρῃ διπλωματίας τὴν μόλις πάσῃ νὰ εἶνε ἀκαδημαϊκὸς πολίτης... ἀντὶ δολάρια !...

Στὴν Κρακοβία τέλος ἓνα μπακάλης ἀφῆσε πεθαίνοντας τὴν περιουσία του σὲ διάφορα φιλανθρωπικά ἱδρύματα. Γιὰ τὴν σύζυγό του, ποὺ τοῦ εἶχε ψήσει τὸ ψάρι στὰ χεῖλη ἐκκληροδοτοῦσε μόνον τὸ ποσὸν μιᾶς... πολυτελοῦς κηδείας !...

στὴν κοκέττα τῆς καμπίνας μου. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ διέκριναν σκορπισμένα διάφορα κοτιγιόν ποὺ μοῦ θύμιζαν ἀμέσως τὸ χορὸ τῆς προηγούμενης θραυδῆς.

Τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ ἀντίκρισα ὅμως, ὅταν σηκώθηκα καὶ συνήρθα κάπως ἀπὸ τὸ ἐφιαλτικὸ ὄνειρό μου ἦταν ἡ ὠραία ἀνθοδέσμη ποὺ μοῦχε δώσει τὴν παραμονὴ τῆς γιορτῆς ἡ ἀγαπημένη μου Μαρκέττα.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ζῆ! φώναξα πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρὰ καὶ ξαλαφρώμενος ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἐφιάλτη μου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας μέρας, ἐχοντας σφιχταγκαλιασμένη τὴν ἀγαπημένη μου, κάναμε ἓνα μακρινὸ περίπαιτο στὸ δάσος τοῦ Τιζούκα, τῆς διηγῆθηκα τὸ φρικτὸ ὄνειρό μου κι' ἐκεῖνη γιὰ νὰ μὲ πείσῃ ὅτι ὅλα, ὅσα εἶδα, ἦσαν... ἓνα κακὸ ὄνειρο, μοῦ σφράγισε τὸ στόμα μ' ἓνα γλυκὸ ἠθονικό φιλί...

— ...Καὶ ὅμως, ἀγαπητὴ μου φίλε... εἶπε, τέλος μὲ μιὰ ἀδιόρατη πίκρα ὁ ὑποπλοίαρχος. Ὑπάρχουν μερικὰ διενεργησὰ πρὸς μακτικὰ κι' ἀπ' τὴν πύξ φριχτὴ κι' ἀπαίσιον πράγματικότη...

Τὶ ἐννοοῦσε μ' αὐτὸν τὸν ὑπαινιγμό ; Δὲν μπόρεσα νὰ τὸ μάθω ποτέ. Ὑποπτεύθηκα μονάχα πὼς κάποια πίκρα τὸν εἶχε ποτίσει ἡ Μαρκέττα... Μὰ χωριστήκαμε κι' ἀπὸ τότε δὲν ξέρω ποῦ θρίσκειται ὁ φίλος μου Ἀντρέ... Ἐγὼ δὲν εἶχα τὴν ἀγαπημένην μου; Εἶν' εὐτυχισμένοι; Ἡ τοὺς ζῶντων τὰ φειδία τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ζήλειος ;

Ποῖος ξέρει...

Z. NTE ΡΩΛΕΝ



Ἡ ἀγαπημένη μου ἔμενε θουθὴ, ἀσάλευτη...

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΧΑΜΕΝΗ ΣΦΑΙΡΑ

Τὸ κόλπο δὲν εἶχε πετύχει! Παρ' ὅλη τὴν ξαφνικὴ ἐπίθεσιν, τὸ πιπερι ποὺ δέχτηκε στὰ μάτια καὶ τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστροφίου, τὸ θῦμα δὲν εἶχε παρατήσῃ τὴ θαλιτσούλα του. Ὁ θάνατος ἐπὶ τῆς θοῆς καὶ σὲ λίγο, σίγουρα οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ παρουσιαζόντουσαν τρέχοντας ἀπ' ὅλες τὶς γωνίες.

Μετ' ὅσο σκυτάδι ποὺ τὸν βοηθοῦσε, ὁ Οὐρμπαιν Τρίστ, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Πῆρε τὸν πρῶτο δρόμο ἀριστερά, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς, ἀκολουθώντας τὸ δρομολόγιο ποὺ εἶχε ἐτοιμάσει ἀπὸ πρῶν, μὰ σιγά-σιγά ἐνοίωσε νὰ τὸν κυριεύει παυκός. Τοῦ φαίνονταν πὼς ἀκούγε θήματα πίσω του κι' ὅτι αὐτὰ τὰ θήματα ζῶγαν. Νόμιζε πὼς τὸν καταδιώκαν. Μὲ τὴν σκέψιν λοιπὸν ὅτι ἔπρεπε νὰ καθυστερήσῃ τοὺς διώκτες του, ἔβγαλε τὸ περιστροφὸ του καὶ πυροβόλησε πάνω ἀπ' τὸν δῶμο του, ἐξακολουθώντας νὰ τρέχῃ. Ἀκούστηκε μιὰ κραυγὴ ποὺ χάθηκε μὲ τὸν κρότο τοῦ πυροβολισμοῦ. Ἡ ἔπειτα ὅλα θυσιάστηκαν μέσα στὴ σιωπὴ.

Τότε ὁ Οὐρμπαιν Τρίστ ἔπαυε νὰ τρέχῃ κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ μὲ θῆμα κανονικὸ στὸ σκοτάδι.

Ἦταν κρίμα. Τὸ κόλπο ἦταν τόσο ἀπλό καὶ τόσο εὐκόλο. Ὁ Οὐρμπαιν ἔβλεπε συχνὰ τὴν νύχτα, καθὼς διέσχισε τὴν πλατεία τῆς Ἀγορᾶς, κατὰ τὶς δώδεκα, τὸν πρᾶτριον τοῦ γωνίας νὰ κλείνῃ τὸ μαγαζὶ του, ν' ἀδειάζῃ τὶς εἰσπράξεις τῆς ἡμέρας σὲ μιὰ μικρὴ τσάντα, νὰ θγαλὴν ἔξω, νὰ κλείνῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ γειτονικὸ σπίτι, ὅπου καθόταν κι' ὅπου ἡ θυρωρὸς, ποὺ κοιμῶταν δέξαια, τὸν ἔκανε νὰ περιμένῃ ἀρκετὴ ὥρα πρὶν τοῦ ἀνοίξῃ. Ὁλα φαίνόντουσαν καμωμένα ἔτσι γιὰ νὰ διευκολύνουν τὸ κόλπο ; Τὸ σπῆτι τοῦ πρᾶτριουχοῦ θρискόταν πίσω ἀπ' τὸ μαγαζὶ κι' ὅλο τὸ ἐν τῷ μεταξύ διάστημα ἦταν θυσιάζοντο στὴ σκιά, γιὰ τὸ φῶς τῶν φαναριῶν δὲν ἔφθανε ὡς ἐκεῖ. Ἡ νύχτα ἦταν θροχερὴ κ' οἱ δρόμοι ἔρημοι.

Μὰ τὸ κόλπο δὲν εἶχε πετύχει. Ὁ Οὐρμπαιν Τρίστ, φτωχὸς ὅσο καὶ χτές, ξαναγύρισε στὸ σπίτι του στὴν συνηθισμένη του ὥρα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, καθὼς ὁ Οὐρμπαιν ἀνοίξε τὴν ἐφημερίδα του καὶ διάσκασε μὲ χτυπητὰ στοιχεῖα τὸν τίτλο: «Οἱ Γκάγκστερς τοῦ Νεϊγῦ» δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του. Μὰ ἔγινε κατάχλωμος, ὅταν διάσκασε καὶ τὸν ὑπότιτλο:

«Ἀστυνομικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον ἐμπόρου.

Δολοφονία γυναικός»

Εἶχε σκοτώσει μιὰ γυναῖκα; Καὶ, σὲ διακοσίων μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐπιθέσεως, μιὰ γυναῖκα εἶχε θρискὴ ἀναίσθητη στὸ λιθόστρωτο, μὲ μιὰ σφαῖρα σὲ τὴν στήθος, γιὰ τὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχε καμμία σχεδὸν ἐλπίς σωτηρίας. Τὴν εἶχε πετύχει ἡ σφαῖρα ποὺ ὁ Οὐρμπαιν εἶχε ρίξῃ στὴν τύχη.

Ὁ Οὐρμπαιν δὲν ἦταν καλὸς ἀνθρώπος. Μὰ ἡ ζωὴ τὸν εἶχε κάνει κακὸ. Κανένας δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει. Ὅλοι τὸν περῶσαν καὶ τὸν κοροϊδεύαν. ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν μικρὸ παιδί. Ἀν εἶχε κάνει τὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ πρᾶτριουχοῦ, τὴν ἔκανε γιὰτὶ ἤθελε χρήματα κ' ἤξερε πὼς ἅμα εἶχε καλεῖς χρήματα, δὲν τὸν κοροϊδεύουν.

Μὰ νὰ ποῦ εἶχε γίνει δολοφόνος!

Δὲν συλλογιζόταν πειὰ πᾶν τὸ θῦμα του. Οὔτε καν τὸν ἐνοιαζε γιὰ τὸν κίνδυνον ποὺ

διέτρεχε ἂν ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυπτε τυχαίως τὰ ἔχνη του.

Κάθε μέρα διάσκαζε μὲ ἀγωνία τὶς ἐφημερίδες, γιὰ νὰ μάθῃ νεώτερες εἰδήσεις. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Νεϊγῦ, σιγά-σιγά ἐξαχάστηκε. Αὐτὸ ἀντὶ νὰ τὸν καθησυχάζῃ, τὸν ἐξώργιζε. Ἦθελε νὰ μάθῃ, νὰ μάθῃ... Στὸ τέλος μὴ μπορώντας πειὰ νὰ κρατηθῇ, ἀποφάσισε νὰ πάῃ ὡς τὸ νοσοκομεῖο, ὅπου νοσηλεύονταν ἡ Μαρία.

Ναί, τὴν ἔλεγαν Μαρία. Εἶχε μάθει τὸ δνομά της, τὴν ἡλικία της, τὸ ἐπάγγελμα ἀπὸ τὶς περιγραφὲς τῶν ἐφημερίδων, εἶχε δὴ τὴ φωτογραφία της καὶ τὴν εἶχε θρискὴ ὠραία, μολοντὶ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ὠραῖο ἀπάνω της.

Καὶ σιγά-σιγά, ὁ Οὐρμπαιν Τρίστ ἐνοίωσε κάποιο δεσμὸ νὰ τὸν ἐνώνῃ μὲ τὸ θῦμα του. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τοῦ συνέβαινε αὐτό, ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σκεφτόταν κάποιον, ποὺ ἐνδιαφερόταν γι' αὐτόν.

Ἦθελε νὰ μάθῃ ἂν ἡ Μαρία θὰ γίνῃ καλὰ, πότε θὰ γίνῃ καλὰ. Καὶ πῆγε στὸ νοσοκομεῖο...

Ἐκεῖ ἀναγκάστηκε νὰ πῇ τ' ὄνομά του, ποῦ ἔμενε, ἂν ἦταν συγγενὴς τῆς νέας αὐτῆς γυναικας. Εἶπε τ' ὄνομά του, τὸ ἀληθινὸ καὶ τὴν διευθύνσιν του, χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ παραποιήσῃ τὴν ἀλήθεια. Εἶπε ἀκόμα πὼς ἦταν ἓνας φίλος τῆς πληγωμένης καὶ τοῦ φανήκε ὅτι κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔλεγε ψέματα.

Τοῦ δῆλωσαν (ἂν καὶ δὲν ρώτησε ἓνα τέτοιο πράγμα, γιὰτὶ ἡ ἰδέα ὅτι μπορούσε νὰ τὴ δῇ δὲν τοῦ εἶχε ρθῇ στὸ μυαλό), ὅτι ἡ ἐπισκέψεις δὲν ἐπιτρεπόντουσαν ἀκόμα, μὰ ὅτι μπορούσε νὰ τῆς πᾶν μερικὰ φρούτα, ἂν ἤθελε.

Ὁ Οὐρμπαιν Τρίστ πέρασε σαράντα ὀχτὼ ὥρες μ' ἓναν καφέ γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ τῆς πᾶν τὴν ἄλλη μέρα δώδεκα πορτοκάλια.

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ὁ θυρωρὸς τὸν ρώτησε: «Εἰσάστε ἀρραβωνιασμένος ;» Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἔφτασε γιὰ νὰ νοιώσῃ ὁ Οὐρμπαιν νὰ τὸν πλημμυρίξῃ μιὰ ξαφνικὴ συγκίνισις καὶ γιὰ νὰ κυλήσουν δυὸ δάκρυα στὰ μάγουλά του. Αὐτό, ἀρραβωνιασμένος !... Αὐτὸ τὸν εἶχε κατασκευήσει...

* Ἐν τῷ μεταξύ, ἀνακοινώσαν τὶς ἐπισκέψεις του στὴ Μαρία... Τῆς εἶπαν πὼς ἓνας φίλος εἶχε ρθῇ νὰ τὴ δῇ... πὼς τῆς εἶχε πᾶν φρούτα.

Ἐκεῖνη ἀνοιγόκλεισε τὰ θλέφάρὰ της... Ἐνας φίλος εἶχε πᾶν νὰ τὴ δῇ. Κάποιος ἀνησυχῶσε γι' αὐτὴ !... Νόμιζε πὼς ἀνείρευόταν...

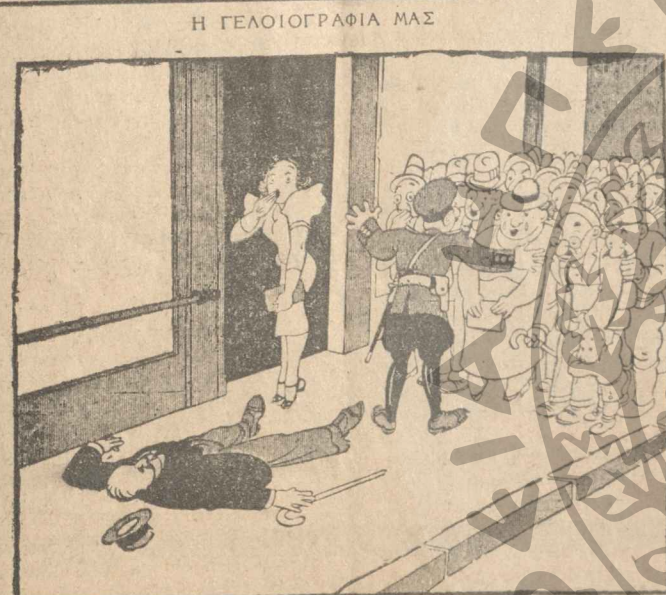
Τὸ ὄνειρο ἐξακολουθοῦσε... Ὁ μνηστὴρ σας, δὲν εἶνε ἔτσι... Ὁ μνηστὴρ τῆς... Τὰ μάγουλά της κοκκίνισαν... Ἡ Μαρία ἦταν ἀσχημὴ. Δὲν εἶχε ἀρεσὶ ποτὲ σὲ κανένα... Δὲν εἶχε γνωρίσει οὐδὲν κοινόν. Εἶχε ἀνατράφῃ στὸ ὄρφανοτροφεῖο. Δὲν εἶχε καμμία ἐλπίδα ἀπὸ τὴ ζωὴ... Καὶ νὰ ποῦ ἓνας φίλος εἶχε παρουσιασθῇ... Ἐνας φίλος ποὺ ἐνδιαφερόταν, ποὺ τῆς εἰπῆνε φρούτα. Αὐτὸ μοιάζει μὲ ὄνειρο...

Τέλος, ἡ ἐπισκέψεις ἐπετράπησαν.

Μπορεῖτε νὰ τὴ δῇτε, εἶπε μιὰ μέρα ὁ θυρωρὸς στὸν Οὐρμπαιν Τρίστ.

Πὼς μπορούσε ν' ἀρνηθῇ; Καὶ γιὰτὶ ; Δὲν ἦταν πειὰ θῦμα του, ἀπὸ κόντευε νὰ θρискηθῇ. Δὲν ἦταν πειὰ παρὰ ἐκεῖνη, τὴν ὁποία ἀποκλείστικα σκεφτόταν τόσες καὶ τόσες μέρες.

Μπῆκε μὲ τὸ καπέλλο του στὸ ἓνα χεῖρ καὶ μ' ἓνα δέμα πορτοκάλια στὸ ἄλλο. Χαμοῖαζε γιὰ τὸν κίνδυνον ποὺ



ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΚΑΚΟ

— Μὰ τί ἔπαθε; Στὰ μάτια της ἡ καρδιά της;

— Ὁχι... Στὰ μάτια της ἡ... γυναῖκα του μπροστὰ σ' ἓνα ἀδαμαντοπώλειο.

Ο φυσιοδίφης Ζάγκαντις Μπόζ απέδειξε στον έπιστημονικό κόσμο ότι τα φυτά έχουν ώρισμένες ώρες που κοιμούνται και ξυπνούν, όπως οι άνθρωποι.

— Την αντίληψη αυτή οι Ιάπωνες την είχαν από πολλά χρόνια, πριν. Κάποτε δέ οι γεωργοί μιας καλλιερημένης με ρύζι περιοχής, εμήνυσαν τους διευθυντές ενός ηλεκτρικού εργοστασίου, για το λόγο ότι όλη τη νύχτα φώτιζαν το γύρω καλλιερημένο μέρος και δεν άφηναν τη φυτεία του ρυζιού να... κοιμηθεί!

— Τη δική αυτή οι γεωργοί την κέρδισαν και πήραν αποζημίωση.

* Όπως οι άνθρωποι, έτσι και τα ζώα παρουσιάζουν ώριμες ικανότητες ανεπτυγμένες σε μεγάλο βαθμό.

— Στη Λόγκ - Άισλαντ των Ήνωμένων Πολιτειών ζή μια γατούλα μόλις ενός έτους, η οποία είνε δεινή κολυμβήτρια και μέτοχος σε κολυμβητικούς αγώνες παιδιών.

— Πάντα δέ έρχεται πρώτη και σε μία περίπτωση του την κυνήγησε ένας σκύλος μέσα στο νερό, έσπασε κάθε προηγούμενο ρεκόρ της.

* Ένας Άμερικανός συγγραφέας κατώρρωσε να συγγράψη μία νουβέλλα του αποτελούμενη από 50.000 λέξεις, χωρίς να υπάρχει στο κείμενο παρά μόνο τρεις φορές, το

γέλασε στην πληγωμένη, η οποία τον κύτταζε με βλέμμα γεμάτο αγωνία. Φοβόταν τόσο μήπως ήταν κανένας γνωστός της που πήγαινε να τη δει από περιέργεια ή μήπως έπρόκειτο περί λάθους.

— Όχι, το θαύμα εξακολουθούσε... και χαμογέλασε στον άγνωστο που της χαμογελούσε...

Ο Ούρμπαιν κάθισε πλάι της. Δεν είχαν τίποτε να πουν... μα κυτταζόντουσαν ολόενα...

Αποσύρθηκε όταν η νοσοκόμα νόμιζε πως η Μαρία είχε κουραστεί. Πραγματικά, είχε κλείσει τα μάτια της για να απολαύση καλλίτερα την γλυκύτητα αυτών των στιγμών.

Ξαναπήγε την Κυριακή, με μία ανθοδέσμη μimosες. Την πληροφόρησε ότι δεν θα μπορούσε να πάη την Τρίτη, γιατί είχε πιάσει δουλειά.

— Μου φέρατε ευτυχία, της είπε.

Αυτά ήταν τα πρώτα έρωτικά τους λόγια.

Την ημέρα που θγήκε απ' το νοσοκομείο, ο Ούρμπαιν την περίμενε, στην πόρτα. Την έπληγε ο ένας απ' τα αντικρινά καφενεία και κάθισαν ο ένας απέναντι στον άλλο. Μπροστά σε δυο γλυκύσματα, της διηγήθηκε την ιστορία του. Μα η κλοπή, η φυγή, ο πυροβολισμός, όλα αυτά άνηκαν πια στο παρελθόν. Το μέλλον γι' αυτούς ήταν άλλο πράγμα...

— Καταλαβαίνω, είπε η Μαρία, η τύψεις σας σας έκαναν να ανησυχίσετε για μένα...

— Όχι μονάχα η τύψεις, της απάντησε εκείνος.

Αυτά ήταν τα δεύτερα έρωτικά τους λόγια.

Πολύ φυσικά, κάθισαν μαζί στο ίδιο σπίτι.

Είπε πολύ εύκολο να κάτσουν δυο άνθρωποι μαζί, όταν δεν έχουν τίποτε.

Την πρώτη Κυριακή, πήγαν να πάρουν μαζί το δρεκτικό τους στο μαγαζί του πρατηριούχου, που είχε αποπειραθεί να ληστέψη ο Ούρμπαιν. Του το χρωστούσαν αυτό.

Ξαναπήγαιναν κάθε Κυριακή. Ο ιδιοκτήτης έτσι έγινε φίλος τους. Και παραστάθηκε μάρτυρας στον γάμο τους.

ΚΛΩΝΤ ΖΕΒΕΛ

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ



ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

γράμμα «ε».

— Ο συγγραφέας αυτός ονομάζεται Έρνεστ Βίνσεντ Ράιτ.

— Η νουβέλλα του εκυκλοφόρησε τελευταία στην Άμερική κι έγινε, φυσικά, ανάρπαστη.

Μία νοικοκυρά στη Νέα Υόρκη κατέφυγε στην αστυνομία και ζήτησε να την προστατεύσουν από έναν... σκύλο, ο οποίος είχε εγκαταστήσει αναιδέστατα ένα δέντρο του κήπου της και κάθε φορά που την έβλεπε στην κουζίνα και την κυνηγούσε ένα γύρο σ' όλο το σπίτι.

— Μερικές φορές μάλιστα πρόφθανε και την δάγκανε.

— Κατόπιν της συλλήψεως του ταραξίου, διεπιστώθη ότι η περίεργη συμπεριφορά του άκακου τρακτικού ώφειλετο στην... πείνα του!

— Ο κύριός του, ένας πλαγιινός γείτονας, άφηνε το φαχό ζωο νησιτικό, όταν μεθούσε.

Φαντασθήκατε ποτέ όλα τα έργα του Άγγλου συγγραφέως Καρόλου Ντίκενς τοποθετημένα άνετα μέσα σ' ένα κουτί τών... σπρίτων; Η έφευρεσις όφειλεται στον καθηγητή Τίχχονωφ, της Σοβιετικής Άκαδημίας τών Έπιστημών.

— Ο έν λόγφ έφευρέτης έτελειοποίησε την μέθοδο της μικρο-φωτογραφικής μεταφοράς του κειμένου τών βιβλίων, τών μουσικών κοιματιών και τών χειρογράφων σ' ένα λεπτό φίλμ από πλατίνα.

— Έτσι το κείμενο μιάς σελίδα ενός περιοδικού σε σχήμα «Μπουκέτου» καταλαμβάνει στο φίλμ αυτό χώρο λιγώτερο από το έν τρίτον ενός τετραγωνικού πόιντου!

Χάρης σε μία κινηματογραφική μηχανή άκτινών Χ που έφευρε ένας Άγγλος μηχανικός στην Όξφόρδη, μπορεί να παρακολουθηθή με την έλαχίστη λεπτομέρεια, όλο το ιστορικό και η πρόοδος μιάς έσωτερικής άνωμαλίας του ανθρώπινου οργανισμού.

— Πρώτα γίνεται η κινηματογράφηση του μασώματος τών τροφών. Κατόπιν η κάθοδος τους στον Ισοφάγο. Έπακολουθεί η λήψις της ταινίας της πέψεως και στο τέλος της άφομοιώσεως τών τροφών στα έντερα.

— Παρακολουθώντας κατόπιν οι ειδικοί έπιστήμονες με την άνεσι τους την προβολή της ταινίας, εξακριβώνουν πών ό,τι τους ενδιαφέρει, χωρίς να τους διαφύγη το έλάχιστον.

* Ένας μισογύνης καθηγητής της μουσικής στην Πολωνία είχε την τόλημ και την... άναίδεια να μιλήσει επί 20 ώρες και ένώπιον ενός άκροατηρίου, άποτελουμένου από γυναίκες, για τα φριχτά έλαττώματα του άσθενούς φύλου.

— Και όμως ο κ. καθηγητής τελείωσε την πολύωρη διάλεξί του χωρίς να... μαδηθή από τις ώραίες κυρίες και δεσποινίδες του άκροατηρίου.

* Ένας ταχυδρόμος στην Ίνδιάνα τών Ήνωμένων Πολιτειών πήκε σε μία έκθεση αυτοκινήτων μιάς αντιπροσωπείας της πόλεως και κατέθεσε στα πόδια του διευθυντού ένα κοφίνι γεμάτο δεκάρες!

— Ήταν η πρώτη δόσις για την αγορά ενός αυτοκινήτου που είχε συμφωνήσει!

— Και η δεκάρες; Προήρχοντο από τις οικονομίες του που τις μάζευε λίγες-λίγες για τον σκοπό αυτόν.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

η Σελίς

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Μαζύ με το άνοιγμα τών σχολείων και τις τόσες σχετικές έννοιες στις νεαρές μητέρες, παρουσιάζεται και ένα άλλο πρόβλημα αυτήν την εποχή: το οθινοπωρινό ντυσίματος τών παιδιών τους.

Στο διάστημα του καλοκαιριού τ' αγοράκια μας και τα κοριτσάκια μας μεγάλωσαν, τα περιονά τους φορέματα δεν τους έρχονται πια κι' όσα διασπρούνται σε σχετικώς καλή κατάσταση, μόνο κάτω από την ποδιά του σχολείου μπορούν να φορεθούν.

Τι να έτοιμάσουμε λοιπόν για τα παιδιά μας; Γι' αυτά η μόδα μένει πάντοτε σοβαρή και άπλη και δεν αλλάζει τόσο άπτομα, όσο η γυναικεία μόδα. Τα φορεματάκια είνε σκέτα παρουσιάζουν όμως αρκετές καινούργιες λεπτομέρειες: φούστες με μπρετέλλες, φορέματα με νομίτες. Οι νομίτες μάλιστα συνηθίζονται έξαιρετικά και γίνονται σε κάθε λογής σχήματα: άλλοι τετράγωνοι, άλλοι μωβροί, με μία μύτη μακρυά στη μέση του κορσάκι ή με πολλές μντίτσες σαν φετονάκι. Άλλοι τελειώνουν σε γαζί, άλλοι σε φυτίλι, άλλοι πάλι περιβάλλονται γύρω-γύρω μ' ένα στενό θολανάκι.

Η φούστες είνε ίσιες, πολλές όμως γαρνίρονται με φάσες από διαφορετικό χρώμα και αυτή η μόδα είνε έξαιρετικά πρακτική, γιατί εύκολύνει την μεταποίησι ενός περιονού φορέματος που έφτεος είνε πολύ κοντό.

Πολλά επίσης φορεματάκια γίνονται από μιά φούστα με μπρετέλλες και από ένα κορσάκι σε διαφορετικό ύφασμα, καρρβ ή σκατσέζικο ή ριγυτό.

Όσο για τ' άπογευματινά φορεματάκια αυτά γίνονται από μεταξωτό ή από θελούδο και κατ' προτίμησιν έχουν φόρμα άμπιρ. Το κορσάκι δηλαδή είνε πολύ κοντό και η φούστα σχηματίζει έμπρός μιά μύτη προς τα έπάνω που άνεβαίνει καμμία φορά ως το ντεκολτέ. Τα μανικάκια είνε κοντά και έλαφρά φουσκωτά. Ένα λεπτό κέντημα γαρνίρει καμμία φορά τόν λαιμό και τα μανίκια.

Πολλά από τα άπογευματινά φορέματα γαρνίρονται με άππλικασιόν από άλλο ύφασμα, άλλα στο ίδιο χρώμα. Π. χ. ένα φόρεμα από κρέπ - ντε σίν άνοιχτό μπλέ γαρνίρεται με άππλικασιόν από σατέν του αυτού χρώματος ραμμένο σε φυτίλι και τοποθετημένο κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να σχηματίζει διάφορα μοτίφ και γιορλάντες. Άλλοτε γαρνίρονται στο λαιμό με γιορλάντες από τεχνητά λουλουδάκια κομμένα επάνω στο ίδιο ύφασμα.

Όσο για τα παιδικά καπέλλα, αυτά εξακολουθούν να είνε πολύ απλά, αλλά και πολύ περιποιημένα.

Ίδου πρώτα-πρώτα τα κλασσικά κατσίρια σηκατά γύρω-γύρω με τεπε χαμηλόν γαρνιρισμένον με γαζία ή με μιά τοάκισι στη μέση. Στο ίδιο σχήμα συνηθίζονται και πολλά θελούδινα καπέλλα γαρνιρισμένα μ' ένα



ως Γυναίκα

φιδόγκο ή μ' ένα φτεράκι. Όσο για τα μοντέρνα σχήματα πολύ νόστιμα είνε τα μυτερά μπρεδάκια από θελούδο που φοριούνται πολύ πίσω στο κεφάλι και ταιριάζουν άριστουργηματικά στα παιδικά όσα έχουν σγουρά και μπουκλωτά μαλλιά. Άλλα μινε πάλι δένονται κάτω από το σαγόνι με δυο κορδέλλες και τέλος πολύ συνηθίζονται τα τετράγωνα μπερέ τα καμωμένα από το ίδιο ύφασμα με την έσάρπα ή το πανώφρι.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Οδός Μητροπόλεως 14 α, Άθήνα

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΑΝΔΡΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Πολλοί από τους λεκέδες φεύγουν με άπλο σαπούνι και νερό. Σαπουνίστε τους έλαφρά με μιά θούρτσα τών νυχιών και ξεπλύνετε τους με άφθονο νερό. Σιδερώστε άμέσως το μέρος εκείνο σκεπάζοντάς το πάντοτε μ' ένα στεγνό και καθαρό πανί.

Τους λεκέδες που έχουν γίνει από λιπαρές ουσίες τους θγάξετε με θενζίνα. Βρέχετε ένα πανάκι με θενζίνα και καθαρίζετε τρίβοντας τόν λεκέ περιστροφικώς, άρχίζοντας απ' έξω και προχωρώντας προς το κέντρον. Κατόπιν εξακολουθείτε το τρίψιμο μ' ένα πανάκι στεγνό όπου να εξακριβωθεί έντελώς η θενζίνα.

Για να καθαρίσετε τα ρουχά από τους λεκέδες τών χορτών, μουσκεψέτε τα με μπόλικο οινόπνευμα και κατόπιν σκουπίστε τα με θαμπάκι.



ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙ-ΡΙΣΣΑΣ ΣΑΣ

Για να διατηρήσετε το άδρι στο γάλα ρίξτε του μερικές κουταλιές ζάχαρη. Έννοείται ότι όπως δήποτε πρέπει να άποψύγετε να το φυλάξετε σε ζεστό μέρος.

Για να διατηρήσετε το θρασμένο γάλα, ρίξτε του μιά κουταλιά του γλυκού σόδα και θάλετέ το σ' ένα δοχείο πλινό ή γυάλινο.

Για να μην κολλήσει η όμειέτα σας στο τηγάνι, πριν ρίξετε το θούυρο, άφήστε το τηγάνι να ζεσταθή στη φωτιά, ρίξτε του μιά κουταλιά χοντρό άλάτι και μ' ένα χαρτί τρίψτε δυνατά το άλάτι γύρω-γύρω και κατόπιν χύστε το. Με τόν ίδιο τρόπο μπορείτε να καθαρίσετε προχείρως το τηγάνι αν δεν έχετε νερό ζεστό πρόχειρο για να το πλύνετε.

Η Δις ΛΙΑΝΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

I

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ο μηχανικός Άντουαν Πρυνιέ, συνδιευθυντής ενός μεγάλου εργοστασίου του Κλιού - μωτέρ, αυτοκίνητα, αεροπλάνα - ταξίδευε με την κόρη του Ζερμαίν και με μία έμπιστη γρήα υπηρέτρια, την Έρνεστίνη, με το εξπρές Παρισίου - Χερθούργου.

Ο πατέρας κ' η κόρη του θρβιοι στον διάδρομο ενός θαγονιού της θ' θέσεως, κύτταξαν μελαγχολικά το άνοιξιάντιο τοπίο που το σκοτεινιάζαν ή πυκνές γκριζές γραμμές της μπόρας που είχε ξεσπάσει πριν, από ώρα.

—Τί άθλιος καιρός, πατέρα! μουμούρισε η μικρούλα, μήπως γι' αυτό είσαι τόσο άκεφος;

—Όχι, αγαπημένη μου, απάντησε ο μηχανικός προσπαθώντας να χαμογελάσει. Μά, μολονότι είσαι δεκατριών χρόνων ακόμα, θα καταλαβαίνεις ότι η διεύθυνσις μιάς επιχειρήσεως τόσο σπουδαίας, όπως η δική μας, έχει πολλές εννοίες.

Ο κ. Πρυνιέ είχε πράγματι, λόγους να είνε σκεπτικός. Ο τελευταίος μωτέρ που κατασκεύασε και λάνσαρε ο οίκος του δεν είχε ικανοποιήσει τις προσδοκίες του και η χρηματικές υποχρεώσεις του στο τέλος του μηνός, ήταν βαρείες. Ο μηχανικός ήξερε βέβαια ότι θα θριάμβευε κι' αυτή τη φορά, κατά των οικονομικών του δυσχερειών, μά περνούσε μία κρίσι όπου ένας άλλος, λιγώτερο δραστήριος και λιγώτερο τολμηρός, θα καταστρεφόταν.

Βλέποντας ότι ο πατέρας της δεν είχε καθόλου διάθεση για κουβέντα, ξαναγύρισε στο θαγόνη, όπου θρισκόταν ή γρηά της παραμάνα Έρνεστίνη Μπουγιόν.

Η Έρνεστίνη, ή οποία είχε μπη στο σπίτι του μηχανικού Πρυνιέ, τον ίδιο χρόνο που γεννήθηκε η Ζερμαίν, δεν την είχε αφήσει ποτέ και, από τότε που ωρράνεψε, είχε αντικαταστήσει κοντά της τη μητέρα της.

Ετσι, τόσο ο πατέρας, όσο κ' η κόρη, θεωρούσαν πειά την Έρνεστίνη σαν μέλος της οικογενείας τους. Ήταν μία εύρωστη χωρική, καμιά πενήνταριά χρόνων, παχειά, ροδοκόκκινη.

Η Ζερμαίν είχε μπη στο θαγόνη, πατώντας στις μύτες των ποδιών της. Όπως το περίμενε, η Έρνεστίνη είχε αποκοιμηθή, μ' ένα ύψος μακαριότητος που χαιρόσσαν να το βλέπεις.

Η πονηρή μικρούλα τράβηξε ξαφνικά απ' το μανίκι την κοιμισμένη, ή οποία εύντησε άνατηδώντας και μουμούρισε μ' ένα χασμουρητό.

—Φάσαμε λοιπόν, δεσποινίς; —Αστείεςσαι;... Μόλις πρό δλίγου προσπεράσαμε τη Μάντ. Κότταζε. Φαίνεται ακόμα το καμπαναριό της...

Η Έρνεστίνη δεν ένοιωσε καθόλου την ανάγκη να δη το ιστορικό αυτό μνημείο και μ' ένα καινούργιο χασμουρητό ξανάκλεισε τα μάτια της.

—Αφού είνε έτσι, μουμούρισε, μπορώ να κοιμηθώ ως το Έθρε... Αί πόσο θα ήθελα να είχαμε φτάσει στού θείου σας, στο Μαρμεβάλ...

Εκείνη τη στιγμή, το τραίνο έσταμάτησε στον μικρό σταθμό του Μαρμεβάλ. Δυό ή τρείς επιβάτες που κατέβηκαν απ' τα θαγόνια έσπευσαν τρέχοντας προς την έξο-



Ο μυστηριώδης άνθρωπος σηκώθηκε...

ΤΟΥ Λ. ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΝΑΙ

δο, κάτω απ' τη ραγδαία θροχή.

Η μηχανή είχε σφυρίζει πειά και το τραίνο ξεκινούσε πάλι, όταν ένας άνθρωπος, στάζοντας από νερό και γεμάτος λάσπες, μπήκε μέσα στο διαμέρισμα, όπου θρισκότουσαν ή Έρνεστίνη και ή Ζερμαίν. Πήγε άμέσως και ξαπλώθηκε στην αντικρινή του γωνία.

Ο νεοφερμένος που ήταν τυλιγμένος σ' ένα ευρύχωρο γκριζό έπανωφόρι με γιακά, άνασηκαμένο, φορούσε μία ρεπούμπλικα κατεβασμένη ως τα μάτια.

Η Ζερμαίν, βλέποντάς τον να μπαίνει μέσα, έκανε εξ ενστίκτου μιά κίνησι να τραβηχτή πίσω. Παρ' όλη την ηλικία της, δεν δυσκολεύτηκε να προσέξη ότι το παράδοξο αυτό υποκείμενο είχε λάθει ένα σωρό προφυλάξεις για να κρύψει τα χαρακτηριστικά του. Μεταξύ του κατεβασμένου γύρου του καπέλλου του και του σηκαμένου γιακά του έπανωφοριού του δεν διακρινόταν παρά ή λάμψις των ματιών του που φαινότουσαν σαν να παραμόνευαν από κει μέσα...

Ο κ. Πρυνιέ, βλέποντας αυτόν τον άγνωστο με το άριστα ύποπτο παρουσιαστικό, πληρώσε ως το θαγόνη, όπου ήταν ή κόρη του. Μά καθησύχασε γρήγορα, βλέποντας ότι ο άγνωστος, με τα πόδια τεταμένα και τα μάτια κλειστά, προσπαθούσε να κοιμηθή ή είχε κοιμηθή κιάλας.

Ο μηχανικός ήσυχος, ξαναγύρισε στη θέσι, όπου ήταν και πριν στον διάδρομο κι' άρχισε πάλι να κυτάζει το μελαγχολικό τοπίο που ξετυλιγόταν μπρος στα μάτια του.

Η Ζερμαίν θρισκόταν τώρα μαζί με την κοιμισμένη της παραμάνα και μ' αυτόν τον μυστηριώδη άγνωστο που έκανε πως κοιμάται.

Γιατί άμέσως μόλις ο κ. Πρυνιέ απομακρύνθηκε, ο άνθρωπος αυτός μισάνοιξε πάλι τα μάτια του... Κι' αυτά τα μάτια με το άνησυχαστικό θλέμμα, ή Ζερμαίν τα ένοιωσε καρφωμένα επάνω της.

Η μικρούλα είχε αλλόκοτα ταραχθή. Δεν έπρόκειτο άκριβώς περί φόβου, αφού ο πατέρας της θρισκόταν σε δυό βηματών απόσταση κι' αφού έφτανε ν' απλώσει το χέρι της για να εύντησή την Έρνεστίνη. Μά, χωρίς να ξέρη κ' ή ίδια το γιατί, αισθανόταν στην καρδιά της κάποια μυστική άγωνία. Έμενε εκεί άκίνητη, σαν μικρό πουλί που το μαγνητίζει το θλέμμα ενός φιδιού.

Γι' αυτό, ένοιωσε άληθινή άνακούφισι, όταν στο σταθμό του Σαιντ - Ομπέν, τον τελευταίο σταθμό, πριν απ' το Έθρε, ο μυστηριώδης άνθρωπος σηκώθηκε και κατέβηκε απ' το θαγόνη απότομα, όπως είχε άνεδη.

Απάνω στη θέσι του, άφησε να πέση από την τσέπη του ένα καρτονάκι πορτοκαλί και πράσινο.

Η Ζερμαίν έσκυψε και το πήρε. Ο πατέρας της, που ξαναγύριζε τη στιγμή εκείνη και είδε την κίνησί της, τη ρώτησε:

—Τι είν' αυτό;

—Ένα εισιτήριο τραίνου, το οποίο έπεσε απ' τον κύριο που κατέβηκε... Θά το κρατήσω για τη συλλογή μου... Δεν έχω με τέτοια χρώματα. Τι ώραίο που είνε! Πορτοκαλί και πράσινο...

Η μηχανικός περιωρίστηκε να χαμογελάσει, ενώ ή κόρη του έφράνιζε το εισιτήριο μέσα στη τσάντα της.

(Ακολουθεί)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RICHARD O' MONBOY

ΕΝΑΣ ΨΥΧΡΑΙΜΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ



—Αντίο, Λολόττα μου!

—Αντίο, αγαπημένε μου Ζώρζ!... Ξέρεις, άπόψε θά πάω στο θέατρο με τον κόμητα κ. Ντουλάρ. Μην άρ-

γήςης λοιπόν νάρθης να φάμε... —Πνίγομαι στη δουλειά αυτές τις μέρες, αγαπημένη μου Λολόττα. Θά προσπαθώ όμως να τελειώσω γρήγορα για να μη σου χαλάσω το χατήρι...

Και ο κ. Ζώρζ Λαπινουά, πήρε το φουσκωμένο από διάρροια υπηρεσιακά έγγραφο χαρτοφυλάκιό του, φίλησε τη γοητευτική γυναικούλα του και στά δυό της μάγουλα και τράβηξε για το γραφείο του, στο ύπουργείο Έσωτερικών. Μόλις όμως έστριψε στη γωνία του δρόμου, ή κ. Λαπινουά φόρεσε θιαστικά το μπλε φόρεμά της με τα λευκά σείρητια, έβαλε το ψάθινο καπέλλο της με τους τεραστίους φούγιους και τις παπαρούνες, λούστηκε κυριολεκτικά στις μυρωδιές και κίνησε για τη συνοικία Μαρμέφ.

Ο κ. Λαπινουά μπήκε στο ύπουργείο από την δδόν Καμπαρεές, αλλά σε λίγο ξαναβγήκε από την άλλη είσοδο του ύπουργείου, προς την δδ Σωσσαι, άρου προηγουμένως άφησε το χαρτοφυλάκιό του πάνω στο γραφείο, τοποθέτησε ένα παλιό καπέλλο του πάνω στη θερμάστρα και κρέμασε το μπατονόυ του σε μιά καρέκλα, κατά τρόπον που δλ' αυτά να δείχνουν την παρουσία του εκεί πέρα, αν τύχαινε να κυτάξει κανείς από τ' αντικρινό γραφείο.

Μόλις βγήκε στην δδ Σωσσαι, ο Ζώρζ στάθηκε μερικές στιγμές σαν άναποφάσιστος. Κατόπιν όμως, σαν να άπλίστηκε ξαφνικά με άκαταμάχητον ήρωισμό πήρε τον δρόμο που έβγαζε δλόισα στο σπίτι του.

Πήκε μέσα, πετώντας στις άκρες των ποδιών του σαν κανέναν λαποδύτη, μυρίστηκε, όπως κάνουν τα λαγυνάκια, όταν φερμαίνουν τις μευστικές μυρωδιές του σύρ, χαμογελώντας με σημασία, και τέλος όταν άνοιξε την κρεβατοκάμαρα είδε εκεί μέσα να θασιλεύη μιά τρομερή άταξία. Άλλοι ή νυχτικά της κυρίας, άλλοι τα ρούχα που φορούσε το πρωί, άλλοι ποδύρες, εδω κι' εκεί μισοχυμένα μπουκαλάκια άρωμάτων και ένα σωρό άλλα συνέργια της τουαλέττας της Λιλόττας του, παρτημένα, όπου τύχει — πράγματα δηλαδή που στο σύνολό τους μαρτυρούσαν θιασύνη και συγκίνησι.

Ατάραχος πάντοτε, ο κ. Λαπινουά, με το ύφος της σιγουράδας ανθρώπου που ξέρει καλά τη δουλειά του, προχώρησε προς το συτάρι της τουαλέττας της συζύγου του, το άνοιξε κ' ύστερα από μιά ψυχραιμη έρευνα πήρε ένα κομψό μπλιεττάκι πάνω στο όποιο διάβασε:

«Λύριο Δευτέρα, στις τρείς το άπόγευμα στο ύπ' αριθ. 27 δωματίου του ξενοδοχείου «Πι Μπουκαντόρ».

—Αί Σας κρατώ επί τέλους! φώναξε θριαμβευτικά ο κ. Λαπινουά. Κανάγηδες!...

Και κρατώντας το πειστήριο της συζυγικής άπιστίας ξαπλώθηκε άναπαυτικά στην πολυθρόνα, άναψε ένα τσιγάρο κι' άρχισε να καταστρώνη το σχέδιο της δράσεώς του και την μετέπειτα στάσι του άπέναντι των ένόχων.

—Α, άρχισε να μονολογή, με το δικηο του ο κ. Ντουλάρ με πήρε για πολύ ήλιθιον, αφού δεν πήρα χαμπάρι την κωμωδία που παιζόταν εις θάρος της τιμής μου. Έο κόσμος τώδε τούμπανο κι' έγώ κρυφά καμάρω, που λέει ή παροιμία... Ώς κι' αυτός άκόμη ο μικρός εξάδελφός μου ο Γουσταύος, ένα φοιτητάκι δηλαδή, θέλησε να μου άνοίξη τα μάτια τότε που μου είπε:

—Δέν είμαι σε θέσι να σε συμβουλευώ, ξεάδελφε, αλλά κείνο που έχω να σου συστήσω είνε να μη δίνης και τόσο έμπιστοσύνη στη φιλιό του Ντουλάρ.

Καλά το μάντεψε ο μικρός. Ο κ. κόμης μάς

προσέφερε θεωρετα στο θέατρο, μάς έκανε τραπέζια, και γέμιζε με δώρα την κυρία Λολόττα «για να έκφραση, λέει, την ύπόληψιν του προς την σύζυγο του καλλιτέρου υπαλλήλου του»... Νά όμως που «άνοιξα» τα μάτια μου κι' έχω έτοιμα τα διχτυα μου να τους τυλίξω...

Λησμονήσαμε στην άρχη να πομεί, ότι ο κ. Ντουλάρ ήταν προϊστάμενος του κ. Λαπινουά, στο ύπουργείο Έσωτερικών. Δω και λίγες μέρες μόλις, ο κ. προϊστάμενος είχε καλέσει σε δείπνο το ζεύγος Λαπινουά στα Ήλύσια. Σε κάποια στιγμή, την ώρα που τρώγαν, ο κ. Λαπινουά άφηρε τάχα να πέση χάμω ή πετσέτα του και σκύβοντας για να την πάρη είδε με τα μάτια του το κομψό ποδαράκι της Λολόττας του να... σιγομιλά με το λουστρίνι του κ. κόμητος!

Καταλάβαινε από κάτι τέτοια ο κ. Λαπινουά, και δεν δυσκολεύτηκε να εξηγήση τη σημασία της ύποπτης αυτής έπαφής των ποδιών των ένόχων.

—Αυτό είνε! είπε μέσα του. Δίνουν ραντεβού για αύριο το άπόγευμα που θάμαι έγώ στο γραφείο.

Και την άλλη μέρα, όπως ξέρουμε, μόλις άρχισε την κατασκοπευτική δράσι του, άνακάλυψε άμέσως και την γραπτή άπόδειξη...

Ήξερε τώρα την ώρα και το μέρος, όπου θα γινόταν το έγκλημα.

—Λοιπόν, άρχισε να καταστρώνη το σχέδιό του ο κ. Λαπινουά, πρώτα-πρώτα... για ναμει ειλικρινής, κατά θάθος ή προδοσία της Λολόττας δέ με συγκινεί και τόσο πολύ. Κείνο που με θασανίζει είνε το πως θα κατορθώσω να πιάσω τον φιλαράκο μας σκαστόν κατά την ώρα του έγκλήματος. Βέβαια αυτό έχει και τα καλά του, μά έχει και τ' άνάποδα... Μπορεί ο κ. κόμης να δυσανεστηθή από το άπρόοπτο άνοιγμα των ματιών μου και να με κάμη να τα κλείσω από την πείνα, διώνοντάς με από τη θέσι μου. Χι. Ώραία! Είνε και το άλλο όμως... Κι' εδω είνε ο κόμπος!... Κάτι νοιώθει και το ξερό μου άπό τέτοια... Ο φίλος είνε πλούσιος, είνε παντρεμένος με παιδιά, έχει το παρόσημο της Νελεγώνος της Τιμής και τέλος είνε τμηματάρχης ενός ύπουργείου. Τον συμφέρει να μαθευτή το σκάνδαλο αυτό; Ένας άστυνόμος δεν τ' άρέσει...

Λέει ποτέ ψέματα. Άμα πιστοποιηθή ή πράξις παρουσιά του όλα τελειώσαν. Ο κ. κόμης δεν θάχη πειά αντίρρησι στον προβιθασμό μου, είμαι βέβαιος μάλιστα πως την έπομένη κιάλας θάχω και το μετάλιο του καλού υπαλλήλου, θά πής: Κ' ή τιμή; Όχι, άδερφέ, Κουραφέζαλα. Και ποιος σύζυγος, που έχει άμορφη γυναίκα διατρεί λευκό το μέτωπό του; Άμα είνε κανέναν έξυπνο και νοιώθει να έκμεταλλεύεται τις περιστάσεις έχει πολλά προγράμματα να κερδίση...

Επί το έργον λοιπόν. Ο κ. Λαπινουά φορεί το καπέλλο του και σε λίγο θρισκεται μπρος στον άστυνόμο.

—Καλημέρα σας, κ. άστυνόμει!...

Κι' άρχίζει να του διηγείται τη συμφόρα του. Δεν του φαφέρει ονόματα.

Δέν ξέρεις, ο διάβολος έχει πολλά ποδαρά. Μπορεί και να μη τους τσάκωνε σήμερα. Άρκέστηκε μονάχα να επιδείξη το μπλιεττό που ήταν άνυπόγραφο.

Μάλιστα, του είπε ο άστυνόμος, όταν ο Λαπινουά του διηγήθηκε, χωρίς εξάψεις και νευριάσματα, τις ύποψίες του. Περιμένετε να φορέσω μιά στιγμή το καπέλλο μου και πηγαίνουμε. Ά, λησμονήσα την ταινία μου... Έν τάξει... Πάμε! Είνε μακριά;

—Καθόλου, κ. άστυνόμει. Να έδω λίγο πιο πέρα...



ρα δυο θήματα δρόμος είχε, είπε ο κ. Λατινούα και με ύφος εύθυμο τώρα άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα πλαί με τον άστυνόμο.

—Σας συγγαίρω, κύριε, του είπε ο άστυνόμος, όταν προχώρησαν λίγο, για την άταραξία σας! Πρώτη φορά συναντώ τσση ψυχραιμία σε άπατημένο σύζυγο, καίτοι έχω συνοδέψει κατά την άστυνομική μου καριέρα ένα σωρό άλλους όμοιοπαθείς σας. Όλοι τους έκαναν σαν τρελλοί, ενώ σεις δίνετε την έντύπωση, ότι πηγαίνετε σε πανηγύρι... Και θέβαια έτσι ταιριάζει σ' έναν νομιμόφρονα πολίτην!

—Νά σας πώ, κ. άστυνόμω, έκανε ο κ. Λατινούα. Η έκδίκησις, ή τιμωρία νά πούμε, είναι αρκετή για την πληγωμένη καρδιά ενός συζύγου. Κι' έπειτα, ένας λόγος παραπάνω, όταν έχη κανείς ήσυχη τη συνείδησή του... Συχαίνουμε τὰ αϊμάτα. Οι νόμοι είναι ίκανοί νά μας προστατέψουν.

—Η αντίληψή σας αυτές, κύριε, με εύχαριστούν ιδιαίτερος, γιατί έτσι θα τελειώσουμε φρόνιμα τη δουλειά μας χωρίς παραφορές και φασαρίες.

—Α, σάς το υπόσχομαι...

Διέσχισαν τὰ 'Ηλύσια και ανέβαιναν προς τη δενδροστοιχία Μονταίν. Όλα γύρω χαμογελοῦσαν σαν νά επιδοκίμαζαν τὰ σχέδια του Λατινούα. Κι' αυτός φανταζόμενος τὰ χάλια που θα παρουσίαζε ο προϊστάμενός του τη στιγμή που θα τον τσάκωνε, τούρχόταν νά ξεκαρδίστη στα γέλια.

Θα πήγαιναν μετά τη σύλληψη σ' ένα ιδιαίτερο μέρος. Θα συμφωνούσαν τούς όρους, που θα υπαγόρευε εις έντονον ύφος ο προσβληθείς σύζυγος, για νά αποσιωπηθί το σκάνδαλο και τέλος την άλλη μέρα, χωρίς θόρυβο και φασαρίες, εκείνος που θάθβαινε κερδισμένος, θα ήταν ο Λατινούα.

—Θάσασαμε, κύριε άστυνόμω, είπε ψιθυριστά, μόλις έστριψαν μια γωνία.

Μπροστά, ο άστυνόμος, πίσω αυτός, άρχισαν ν' ανεβαίνουν διαστικτοή σκάλα του κοσμικού ξενοδοχείου, και όταν θρέθηκαν μπρος στο υπ' αριθ. 27 δωμάτιο, ο άστυνόμος φώναξε έντονα:

—Έν δνόματι του νόμου! Άνοιξατε!

Σιωπή. Ύστερα ήχος θημάτων, σιγανοψιθυρίσματα και τέλος ένας νέος άνοιξε την πόρτα.

—Ω, κεραυνός!

Ο κ. Λατινούα κόντεψε νά λιποθυμήσει.

Εκεί μπροστά του, στον τόπο του έγκλήματος, παρουσιάστηκε ο εξαδελφός του, ο νεαρός φοιτητής της Ιατρικής Γουσταύος.

—Α! α! μούγκρισε ο Λατινούα και ώρμησε με σφιγμένες τις γροθίες έναντιόν του καταχλωμού φοιτητή.

—Εκεί, σε μια γωνιά στριμωγμένη, μισόγυμνη και κερωμένη από τον φόβο της, στεκόταν ή Λολίττα. Ο φρενιασμένος Λατινούα, ούτε θέλησε νά την προσέξη καν. Μόνον τον εξαδέλφω του ήθελε νά κατασπαράξει.

Μά ο άστυνόμος επένεθ:

—Κύριε Λατινούα, φώναξε καθώς τον έσφιγγε στα μπράτσα του. Παραφέρεστε! Δεν μου υποσχεθήκατε ότι θα είσθε ψυχραιμός;

Ο δυστυχος Λατινούα τότε με ύφος τελείας συντριβής γύρισε προς τον αντιπρόσωπο της έξουσίας και του είπε:

—Αχ, κύριε άστυνόμω!... Έχετε δίκη, δυστυχώς όμως δεν είναι κείνος που ζητούσα... Το ζώον αυτό δεν έχω κανένα λόγο νά το σεβαστώ...

Κι' άστραψε ένα μπάτσο στον νεαρό φοιτητή, ο οποίος δεν πρόκαμε νά του τον άνατοδώση, γιατί ο άστυνόμος δεν ήθελε φασαρίες...

Το σκάνδαλο σκεπάσθηκε Το ζεύγος Λατινούα συνεχίζει την... άρμονική ζωή του. Κι' έχει τούς λόγους του ο κ. Λατινούα νά την άνέχεται. Κάτι νοιώθει το ξερό του από τέτοια... «Θά σπάση ο διάβολος το πόδι του» καμιά μέρα... Θάρθη και ή σειρά του κ. προϊστάμενου. Και τότε... τότε θα εξασφαλίσω την προαγωγή του και το παράσημο...

Ψυχραιμία λοιπόν...

R. O' MONROY



ΤΟ ΛΑΪΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΙΔΕΣ ΛΥΚΟ, ΒΡΕ ΓΙΑΝΝΗ;

Κάποτε δυο χωριάτες ξεκίνησαν απ' το χωριό τους να πάνε στη χώρα. Την ώρα που περνούσαν από ένα δάσος, άρχισαν να κουθεντιάσουνε για λύκους.

—Βρέ Γιάννη, είδες λύκο; ρώτησε άξαφνα ο ένας τον άλλο.

—Λύκο αν είδα; Άλλο τίποτε. Πέρυσι είδα μονομιάς δεκαπέντε! άπάντησε ο Γιάννης.

—Τί λές, μπρέ!... Δεκαπέντε λύκους δεν έχει οδλος ο λόγγος... Λιγότερους θα είδες...

—Ναί, μπρέ, καλά λές, έφτά είδα, αλλά είπα δεκαπέντε, για νά ιδώ αν θα σκιαχτείς, άπάντησε στο σύντροφό του ο κουτοπόνηρος ο Γιάννης.

—Σώπα, καύμενε, που είδες έφτά λύκους. Ψέματα λές πάλι, τοῦτε ο σύντροφός του.

—Ναί, θλάμη μου, καλά λές, δυο λύκους είδα.

—Δυο λύκους, έ;... Και δεν σε φάγανε; Ήταν τάχα δυο;

—Αιντε μπρέ, χαλάλι σου! Έναν είδα.

—Τό λές με τὰ σωστά σου ότι είδες λύκο, βρέ Γιάννη;

—Χμ... Νά σου πώ: Μπορεί νάταν κι' άλεπου, μπορεί νάταν και κουνάβι, μουμούρισε ο Γιάννης. Και καλλίτερα που ήταν έτσι, γιατί... οι λύκοι δαγκώνουν!

ΣΤΑ ΠΡΑΣΣΑ!

Μιά μέρα ένας περιβολάρης έπιασε μέσα στο περιβόλι του τον παπα του χωριού νά του κλέβη τὰ πράσσα, τὰ όποια ο αιδεσιμώτατος έβαζε μέσα σ' ένα μεγάλο σακκούλι, που το είχε ριγμένο στον ώμο του.

—Τί θέλεις έδώ μέσα, παπούλη; τον ρώτησε ο περιβολάρης.

—Ο άέρας με πέταξε, εϋλογημένε, του άπάντησε ο παμπόνηρος παπάς.

—Αμ' τὰ πράσσα γιατί είναι θγαλμένα;

—Πιάστηκε απ' αυτά για νά μη με σηκώση ο άέρας ψηλά και ξεριζώθηκα.

—Χμ... Και τί θέλουν τὰ πράσσα μέσα στο σακκούλι σου;

—Αυτό, νά σου πώ, κι' εγώ δεν το καταλαβαίνω! άπάντησε ο παπάς, κι' έκαμε τον σταυρό του.

ΟΙ ΤΕΜΠΕΛΗΔΕΣ

Τον παλόν καιρό σε κάποιον τόπο οι τεμπέληδες παραπληθύνανε. Ο βασιλιάς σαν τούμωθε αυτό, έβγαλε διαταγή νά μαζέψουν όσους απ' αυτούς δεν έννοούσαν νά δουλέψουν και νά τούς κρεμάσουν. Μιά μέρα, ενώ μερικοί στρατιώται οδηγούσανε καμιά δεκαριά τεμπέληδες στην κρεμάλα, τούς ρώτησε κάποιος καλόκαρδος:

—Που τούς πάτε αυτούς τούς δυστυχισμένους;

—Στην κρεμάλα.

—Γιατί;

—Είνε τεμπέληδες και θέλουν νά ζούν εις βάρος των άλλων.

—Ε, άφήστε νά τούς θρέψω εγώ. Έχω κάμποσα τσουβάλια παξιμάδια.

—Αφού τό θέλεις, σου τούς χαρίζουμε.

Τότε όμως κάποιος απ' τούς τεμπέληδες ρώτησε τον άνθρωπο που τούς σπλαγχνίστηκε.

—Δεν μου λές, πατριώτη, μήπως τό παξιμάδι σου θέλει θρέξιμο;

—Όποτε θρεγμένο τό θέλετε τούς ρώτησε.

—Ναί, θρεγμένο τό θέλουμε!... φώναξαν όλοι μαζί οι τεμπέληδες.

Ο φιλόανθρωπος τότε είπε στους στρατιώτες:

—Πηγαίνέτε τους, όσο μπορείτε πιο γρήγορα στην κρεμάλα!

Οι στρατιώτες πήγαν άμέσως και κρεμάσανε τούς αδιόρθωτους τεμπέληδες.

Κι' έτσι λέμε για τούς τεμπέληδες: «Μπας και τό θές θρεγμένο τό παξιμάδι»



Το φύλλο του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμάς 4. Η αύθις της υπερτίμησής του παρα των Ύποπτακτορειών άπαγορεύεται.

Η από των άναγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συλλεγόμενη υπό δικαιομάτας κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.

ΜΑΚΗΝ Χ. Φ., Πάτρας. — Δυστυχώς τὰ ποιήματά σας δεν είναι επιτυχή. Ίδού τ' ένα έξ αυτών:

ΣΤΗ ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Μακρυά έδώ στά ξένα
χρόνια τώρα σε προσμένω,
για νά ρθής όπως μου είπες,
αλλά ματαιώς περιμένω.

Έδώ μακρυά που είμε
πάντοτε σένα συλλογιέμε
κι' ή καρδούλα μου ματώνη,
αλλά ποτέ δε σ' άπαρνιέμε.

Γιατί αγάπη μου με έξασαες έσύ,
ληρμόνησες π' όρκισθήκαμε ο ένας για τον άλλον νά ζούμε
εδώσασα τὰ χέρια μας για μια αιώνια αγάπη
και ποτέ μας νά μη χωρισθούμε.

Έλα νά σε ιδώ μόνο μια στιγμήούλα
για νά σου είπώ της καρδιάς μου τον πόνο
αγαπημένη μου μικρούλα,
και κατόπιν άφισέμε πιά μόνο.

Δυστυχώς Έλληνας ποιητής. Θα όφελήσθε άρκετά.

ΑΧΙΛ. ΒΑΛΙΑΝΟΝ, Πάργαν. — Τὰ σταυρόλεξά σας, όχι επιτυχή. Ι. ΣΕΡΦΕΙΜΟΠΟΥΛΟΝ. — Τὰ πεζά τραγούδια σας όχι καλά.

Επειδώς άνεπιτυχή χωρίς ίχνος ποιήσεως, έστω και πεζής.

ΓΙΑΚΟΝ ΤΑΚΗΝ, Ν. Καρόλθασι. — Μας γράφετε στην έπιστολή σας:

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Πριν από 9 σωστά χρόνια στείλα τὰ πρώτα μου στιχοιργήματα. Ήμουνα μαθητής στην πρώτη Γυμνασίου και νόμιζα πως όλα ήταν εύκολα, σαν τό φαγητό ποτρωγα με καταβολή μόνο της όρεξης. Φυσικά με θάλατε μπροστά για κείνα τὰ κομψοτεχνήματα, και μου συστήσατε νά διαβάσω. Από τότε δεν σου ξανάγραφα. Διάβαζα όμως και κάτι ποιήματα τσάτελνα άλλο και κάμποσα μου περάσανε. Πήρα λοιπόν λίγο θάρρος κι' έτσι τώρα ξανάρχομαι στο πραιτώριό σου για την κρίση σου, περιμένω την άπόφασις.

Μ' όλη μου την αγάπη»

Δυστυχώς και τὰ νέα σας ποιήματα δεν είναι απολύτως επιτυχή. Καλλιέργει κάποις των παλαιών, άλλ' όχι τελεία. Ύπομονή λοιπόν. Πρέπει νά διαβάσετε ακόμη. Και νά εργασθήτε με όποια νή και χωρίς θίαν. Άρκετα, όταν γράφετε πάλιν κάτι καλό μας τό στέλνετε. Και θα είς πούμε ξανά την γνώμη μας ειλικρινώς.

Γ. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΝ, Ένταθα. — Τό ποιήμα σας «Σάν πρώτα», γοργό, άμυγλο στιχοιργικώς, με επιτυχείς ρίμες. Όστόσο δεν είναι παρά ένα στιχοιργικό παιγνίδι. Τίποτε πέραν τούτου. Δεν είναι δηλαδή ποιήσις, κρητικό ποιήσις. Στείλτε μας συνεπώς, έφ' όσον έχετε την εϋχέρεια τού στιχού, κάτι καλό, κάτι που νά είναι ποιήμα και όχι έλαφρό τραγούδι.

ΒΑΛΙΤΣΙΩΤΗΝ, Ένταθα. — Πρέπει νά φέρετε τό έγγραφον στο γραμείο μας 3 — 9 μ. νά τό ιδούμε.

ΑΝΑΣΤ. Κ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΝ, Έλάτσαν. — Εις την έπιστολήν σας έλαμψαν χρήματα!... Πρόκειται περί λάθους σας; Γράψτε μας γρηγορώς.

ΕΥΡΥΔΙΚΗΝ. — Μας γράφετε:

«Αγαπητόν μου «Μπουκέτο», επειδή σε αγοράζω τώρα ένένα χρόνια και στο διάστημα αυτό άλλαξα δυο μνηστήρας, πρέπει νά δεχθής τώρα τον πόνο μου ποιημένον και νά τον δημοσιεύσεις διότι σύ ήσουν ο μόνος μάρτυς. Έξ άλλου είμαι πεπισμένη διά την επιτυχίαν μου περί τού ποιήματος, διότι πρωτό σάς τό στείλω τό περιεργάστηκαν τὰ πνεύματα της κυρίας Άδούς του κυρίου Σταμπούρα καθώς και της κυρίας Θάλιας και σάς τό στέλλω όχι διά κρητικήν, αλλά προς δημοσίευσιν. Δεν θάζω ψευδόνυμον, διότι ξεύρω έκ των προτέρων την επιτυχίαν μου».

Δυστυχώς, δις Ευρυδίκη, τό ποιήμα σας, παρ' όλον τον πόνο σας και τούς δύο μνηστήρας — σάς εϋχόμεθα ο τρίτος νά είναι ότι άκριβώς κοβείτε και όνειρεύεσθε — τό ποιήμα σας λέγομεν δεν είναι επιτυχές. Και Ίδου:

Ο ΠΟΝΟΣ ΜΟΥ.

Πώς νά θαστήξω στην ζωήν
που σήμεραν με πνίγει
και σαν κοινός άγκαστός
στην μέσην με τυλίγει;

Πώς νά ξεχάσω την χαρά
του πρώτου έραστού μου
και νά φιλήσω αυτόν έδώ
άφου πονά ή ψυχή μου;

Αφού, φιλάω αυτός κυττά
σωπαίνω μ' άγγαλιάζει
και ή φαλακρή του κεφαλή
μερονυχτί με σκιάζει;

Για μένανε λοιπόν ζωή
θα είναι κάτι άλλο
ή άγγαλιά του πρώτου μου
τό λέγω και δεν σφάλω!

ΑΧΙΛ. ΒΑΛΙΑΝΟΝ, Πάργαν. — Τὰ σταυρόλεξά σας όχι επιτυχή. ΓΙΑΝΝΗΝ ΡΟΥΦΑΓΛΗΝ, Άρτογιάν (Δορίδος). — Τό διήγημά σας όχι επιτυχές. Και ή υπόθεσις του πολύ κοινή.

ΦΑΟΥΣΤ. — Τό ποιήμα σας ο «Πόθος» άπερίφθω ός μη επιτυχές.

«Ως κοινόν. Ήταν ένα τραγούδι με κοινά χιλιοεπομένα λόγια. Έπίσης και τό σημερινό σας ποιήμα «Τί είναι ο έρωτας» έχει τας ίδιαις εϋδοναμίας: Παράταξιν λέξεων. Ίδου δυο τετρασύλλαπούς:

«Ο Σατανάς τον έξέρσας; Τοῦ Άδη είναι γόνος;
Μήπως και τον έγέννησαν τό Μίσος και ο Φθόνος;
Ή μήπως τη καταγωγήν σε Άγγελον όφείλει
κι' από τη θεία πέταξε τοῦ Παραδείσου Πύλη;
Ούτε τό ένα δυνατόν νά είναι ούτε τ' άλλο
Τί είν' ο Έρωτας λοιπόν; Είνε, σ' αυτό δεν σφάλω,
γόνος Άγγέλου. Σατανά που σμίξαν με πόθο
πράνομο και γέννησαν αυτό τό τέρας νόθο».

Αυτό, φίλε κύριε, δεν είναι ποιήσις. Είναι ότι δηποτε άλλο θέλετε, ρητορική άποστροφή, κήρυγμα από άμείνων... συνταγή Τσελεμεντέ, αλλά ποιήσις ποτέ. Διαβάσατε Έλληνας ποιητής;

Α. Χ. ΠΑΠΑΝΔΡΙΑΝΟΝ, Ένταθα. — Έλήσθη τό δικαίωμα κρίσεως. Θα σάς άπαντήσουμε στο προσέχον φύλλο.

ΔΙΑΒΑΤΗΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, Μάνη. — Δυστυχώς δεν έχουμε ειδικό τμήμα για τις υποθέσεις του είδους αυτού. Απαιτείται σχετικής ύπηρεσία όχι όλην και τρέξιμο από άπορρηγεία και τὰ διάφορα δημόσια γραφεία. Πάντως μπορείτε νά λάβετε τις πληροφορίες που θέλετε. Άπευθυνθήτε στην έφημερίδα «Πρωίνα», ή όποια έχει σχετικήν στήλην άπαντήσεων στους άναγνώστας της και θα λάβετε λεπτομερείς και άκριβείς πληροφορίες. Σας εϋχόμεθα όλοψυχώς καλήν επιτυχίαν.

ΑΠΟΛ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ. — Τὰ σταυρόλεξά σας επιτυχή και θα δημοσιευθούν.

Ι. Χ., Χανιά. — Πρέπει νά στείλετε τό αντίτιμον δραχ. 32 εις γραμματόσημα και την άκριβή διεύθυνσιν σας και θα τό λάβετε.

Ν. ΝΑΣΤΑΝ, Χαλκίδα. — Τό σταυρόλεξό σας όχι επιτυχές.

Μία Πραγματική Ιστορία γέ Ειμόνας Νέον μέσον εύκολον διά να φαινεσθε φρέσκη και Νέα



1
Εις τας 6, ύστε-
ρα από μία σκλη-
ρά ημέρα, έχει
πρόσωπο κουρα-
σμένο και ρυτι-
δωμένο.



2
Εις τας 6.45' με-
ταχειρίζεται αυτή
τη νέα μαγική
πούδρα «4 σε-
μιά», έχουσαν έ-
ξαιρετικήν λεπτό-
τητα και όπου
κρατά όπως ήθε-
λόνες στον μα-
γνήτη.



3
Εις τας 7 φαίνε-
ται φρέσκη και
νέα με θαυμάσις
χρώμα.

Η εξαιρετική λε-
πτότης της πού-
δρας αυτής την
κάνει να κρατά
τόσον καλά επί
της επιδερμίδος
σας, ώστε να είνε
απόλυτως αδιό-
ρατος. Ακόμη
και οι καλύτεροι σας φίλοι
δεν θα φαντασθούν ποτέ, ότι το
θαυμάσιο χρώμα σας δεν είνε
αναπόσπαστον μέρος της φυσι-
κής σας ωραιότητας. Έξω, υπό
την βροχήν, ή τον ήλιον, κατό-
πτα θαλάσσια λουτρά κα' τις
παρτίδες τένις, έντός, κατά
τον χορόν, εις τας υπερθερμα-
σμένας αιθούσας χορού, δύνα-

σθε να έχετε ωραίο μάτ χρώ-
μα προσώπου, κτυπητής ωραιό-
τητος. Η πούδρα αυτή άντέχει
εις δοκιμάς ιδρώτος και ύδα-
τος. Δεν σχηματίζει ποτέ πλά-
κας και στίγματα.
Ζητήσατε την πούδρα Τοκα-
λον. Έγγυώμεθα καλά άποτε-
λών χόρον, εις τας υπερθερμα-
σμένας αιθούσας χορού, δύνα-



ΜΗΝΥΤΩΡ.

FORVIL
Parfumes aux 3 fleurs

Η ΠΟΥΔΡΑ που δεν είναι απλώς για πούδρωση,
άλλα για να αυξάνη την γοητεία αναδεικνύουσα
δροσερό και δελουδινο δέρμα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Το μεγάλο κουτί 58. Το μικρό κουτί 28. 50

ΓΕΝ. Αποπερδούρας δι' ΕΛΠΗ την Έλλάδα: ΑΛΕΞ. Θεοχάρης, Αιόλου 31, Τολερ 2-50



Η Διμόνη
ΕΥΠΝΑ...

ωραία και δροσερά διότι χθές
την νύκτα έκαμε τον ύμνινόν
καλλωπισμόν της και καθ' έλην
την νύκτα ή επιδερμής της υπέ-
στη την ευεργετικήν και θερα-
πευτικήν επίδρασιν της
CRÈME SIMON
«Κρέμα υγείας και ωραιότητος»
την όποιαν συνιστά ο Ιατρικός κό-
σμος λόγω της ανωτερότητος των
υλικών και της έπιστημονικής παρα-
σκευής της.

Και διά να έπαυθη το θελημά-
της ή Σιμόνη δεν κάμνει χρήση δι-
της Πούδρας εκτός της απαραίτητου
POUDRE SIMON
ή όποια προσδίδει εις το πρόσωπον
Ένα θαυμάσιον μάτ βελούτε.



ΟΙ ΔΥΟ ΠΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

ΟΠΤΙΚΑ

ΟΣΟΙ ΦΟΡΕΙΤΕ ΓΥΑΛΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ
τά νέα κολλά Κρύσταλλα όμματούλαλον μάρκες REX ponctuel, είνε
τά άνώτερα όλων και εις τιμάς άσυγκρίτως εθηνάς.
ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΑ έν γένει, πάσης φύσεως, φωτογραφικά μηχαναί εις
τιμάς εύκαιρία, films, κλπ. έμφανίσεις, έκτυπώσεις και μεγεθύνσεις
καλλιτεχνικά.
Ειδικός Τεχνικός είνε εις την διάθεσιν σας, διά πάσαν πληροφορίαν
εις τό ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ τού:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραπτομηχανή Σίγγερ
πολυτελείας (κενήματος-ραπτικής
εις τιμήν εύκαιρίας.
Πληροφορία: Όδός Γερμανο-
Πολαιών Πατρών αριθ. 5, τυπο-
γραφεία «Μπουκέτου» (Πλατεία
Κλαυθμώνος)

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος,
διαθέτων ώρας αναλαμβάνει
την τήρησιν βιβλίων. Πληροφο-
ρία: Γερμανού Παλαιών Πα-
τρών 5β' Κήπος Κλαυθμώνος

Ο εκδότης των παλαιών
φορμ. έν είνε αϊ Γερμανοί
και Βαβαί «ARTI»

Τα φορέματά σας μό-
νον άν τα βάψετε με:
δεν θα ξεδάφουν ποτέ

ARTI



Κυρίες μου
Αυτή δεν γινώρισε τήν
PERMANANT μου.....

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΤΗΛ. 23-208



Καταπολεμήσατε
la οξεία
...τούς έχθρους της υγείας
των δοντιών σας

Η έπιστήμη λέγει ότι τά οξεία
του στόματος αποτελούν τον άσπον-
δότερον έχθρον της υγείας των
δοντιών. Αναπτυσσόμενα στίς κρύ-
πτες των δοντιών από μέρια τροφών
καταστρέφουν τό ομάλτο και προ-
καλούν οήφιν.

Η οδοντοκρέμα ΣΚΟΥΙΒΒ είνε
αλκαλική. Έξουδετερώνει τά οξεία
και προλαμβάνει τό σάπιομα. Λευ-
καίνει και διατηρεί στιλπνά τά δόν-
τια χωρίς βλαπτικές ή σκληρές ουσίες.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ 28-106



SQUIBB
Η ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΠΟΥ ΕΞΟΥΔΕΤΕΡΩΝΕΙ ΤΑ ΟΞΕΑ



Η κάλωση σου έσοκράτησαν

Princesse
περνάλου

Self
εξοικρίσας

Υπομέλεις
λεπτή
διέρχης

ΔΙΤΣ.
ΝΤΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΝ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΠΗΝΙΚΑΡΕΑΣ 5

3

Εὐαγγελιστρίας



ΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΑΝΝΙΝΑ

ΜΕΤΑΞΕΙΑ

ΒΑΜΒΑΚΕΑ

ΠΕΥΚΑ ΕΙΔΗ

αφοι

Ζσαουσση

κ Σία

Εὐαγγελιστρίας

3